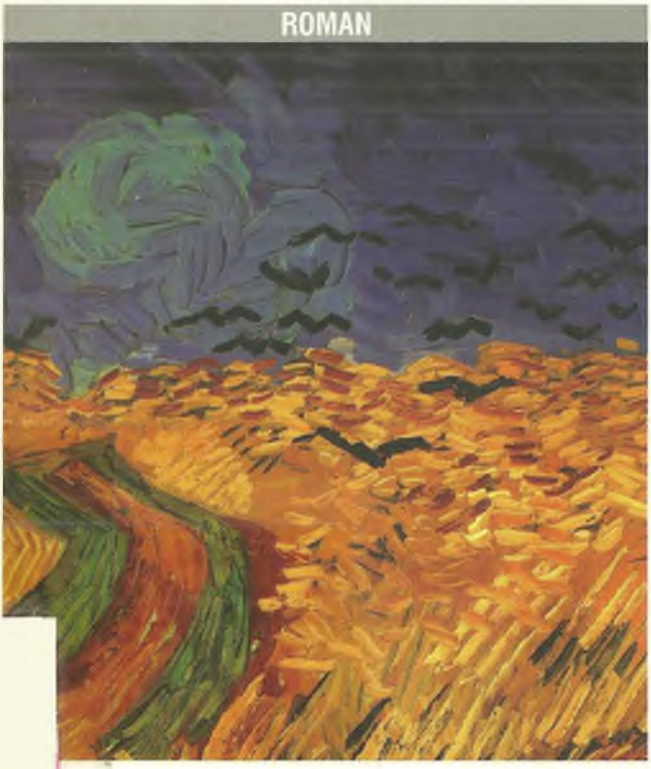
MARGUERITE DURAS

BİR YAZ AKŞAMI ON BUÇUKTA

CAN

ROMAN

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
MUHTEREM ANIT

Marguerite Duras

BİR YAZ AKŞAMI ON BUÇUKTA

CAN

Can Yayınları: 1638
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 668

Dix heures et demie du soir en été, Marguerite Duras
© Editions Gallimard, 1960
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2006
Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Haziran 2007

Yayına Hazırlayan: Ayça Sezen

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Hayriye Kaymaz
Düzelti: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0799-5

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
http://www.canyayinlari.com
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Marguerite Duras
BİR YAZ AKŞAMI ON BUÇUKTA

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
MUHTEREM ANIT

CAN YAYINLARI

MARGUERITE DURAS'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

YAZMAK / *deneme*
TARQUINIA'NIN KÜÇÜK ATLARI / *roman*
SOMUT YAŞAM / *deneme*
SEVGİLİ / *roman*
PASİFİK'E KARŞI BİR BENT / *roman*
MODERATO CANTABILE / *roman*
MAVİ GÖZLER SİYAH SAÇLAR / *roman*
KONSOLOS YARDIMCISI / *roman*
KUZEY ÇİNLİ SEVGİLİ / *roman*
İNGİLİZ SEVGİLİ / *roman*
HİROŞİMA SEVGİLİM / *senaryo*
CEBELİTARIK DENİZCİSİ / *roman*
BİR KIŞ GÜNÜ ÖĞLEDEN SONRA / *roman*
BAY ANDESMAS'IN İKİNDİSİ / *roman*
BAHÇE / *roman*

Marguerite Duras, 1914'te Çinhindi'nde doğdu. Çocukluğu ve ilkgençliğinin büyük bölümünü Çinhindi'nde geçirdikten sonra, Paris'e giderek Sorbonne Üniversitesi'nde hukuk ve siyaset bilimi öğrenimi gördü. 10 yıl süreyle Fransız Komünist Partisi'nin üyesi oldu. 1942'de yazarlığa başladı. İlk başarısını, üçüncü romanı *Pasifik'e Karşı Bir Bent* (1950) ile kazandı. Gene ilgiyle karşılanan *Cebelitarık Denizcisi* (1952) ve *Moderato Cantabile* (1958), diyalogların daha çok önem kazandığı, daha lirik yapıtlardı. Alain Resnais'nin ünlü filmi *Hiroşima Sevgilim*'in özgün senaryosunu da kaleme alan Duras, *India Song* (Hindistan Şarkısı) adlı oyununu 1975'te senaryolaştırdı ve filmin yönetmenliğini de kendisi üstlendi. Sonraki yıllarda olay örgüsünün, anlatının ve geleneksel edebiyatın öteki öğelerinin önemini yitirdiği, daha soyut bir üslubu benimsedi. Fransız bir genç kızın kendisinden 12 yaş büyük bir Çinliyle yaşadığı aşkı anlatan yarı özyaşamöyküsel romanı *Sevgili*'nin (1984) öyküsünü daha sonra *Kuzey Çinli Sevgili* (1991) adlı romanında yeniden ele aldı. Beyazperdeye de uyarlanan *Sevgili* adlı romanıyla Goncourt Ödülü'ne değer görülen Duras, 1996'da Paris'te öldü.

I

"Paestra, adı bu. Rodrigo Paestra."

"Rodrigo Paestra."

"Evet. Öldürdüğü de Perez. Toni Perez."

"Toni Perez."

Meydandan, yağmur altında iki polis geçiyor.

"Perez'i saat kaçta öldürmüş?"

Adam, akşamüstü saat kaçta, bunu tam olarak bilmiyor. Rodrigo Paestra, Perez'le birlikte karısını da öldürmüş. İki kurban, iki saat önce bir garajda, Perez'in garajında bulunmuş.

Kahvede şimdiden ortalık kararmış. Dipte, ıslak barın üzerinde mumlar yakılmış ve mumların sarı ışıkları, biten günün uçuk mavisine karışıyor. Sağanak, başladığı gibi, birdenbire kesiliyor.

"Rodrigo Paestra'nın karısı kaç yaşlarında?" diye soruyor Maria.

"Çok genç. On dokuzunda."

Maria, yazık gibilerden yüzünü buruşturuyor.

"Bir kadeh daha manzanilla istiyorum," diyor.

Adam, ona içki ısmarlıyor. Kendisi de manzanilla içiyor.

"Onu hâlâ neden yakalayamadıklarını merak ediyorum," diye sürdürüyor konuşmasını, "kent öyle küçük ki."

"Kenti polislerden daha iyi tanır. Rodrigo yamandır."

Bar kalabalık. Rodrigo Paestra cinayetinden konuşuluyor. Perez tamam da, genç kadın için bir şey diyemiyorlar. Daha çocuk sayılacak yaşta. Maria manzanilla kadehini başına dikiyor. Adam şaşkın şaşkın ona bakıyor.

"Her zaman böyle mi içersiniz?"

"Duruma göre," diyor kadın, "aşağı yukarı, evet, hemen hemen her zaman böyle."

"Tek başına mı?"

"Şu anda, öyle."

Kahve doğrudan yola değil de, yoldan ayrı, iki tarafından kentin ana caddesine açılan dört köşe bir geçide bakıyor. Geçit, üzerinden atlayan ya da polislerin geçişini ve bir anda bastıran sağanağı seyretmek için üzerine abanan çocukların ağırlığına dayanacak kadar sağlam ve yeterince geniş taşlarla çevrili. Çocukların arasında Maria'nın kızı Judith de var. Parmaklığa dirseklerini dayamış meydana bakıyor, başı kımıldıyor yalnız, bakınıyor.

Akşam saat altı-yedi suları.

Sağanak yeniden bastırıyor ve meydan boşalıyor. Meydanın ortasındaki bodur palmiye ağaçları rüzgârda eğiliyor. Aralarında kalan çiçekler ezilmiş. Judith geliyor, annesine sokuluyor. Ama korkusu geçmiş. Şimşekler öylesine birbiri ardı sıra çakıyor ki, gökyüzünün gürültüsü sürüp gidiyor. Arada metalik çınlamalarla bölünen, ama sağanak durmaya yüz tuttuğunda pesleşen bir uğultu bu. Geçide sessizlik çöküyor. Judith annesinin yanından ayrılıp yağmuru daha yakından seyretmeye gidiyor. Ve yağmurun oynaşan çizgiler oluşturduğu meydanı.

"Bütün gece sürer bu," diyor müşteri.

Sağanak, birden kesiliyor. Adam bardan uzaklaşıyor ve damlara değecekmiş gibi alçalan, yer yer kurşuni lekelerle çevrili koyu mavi gökyüzünü gösteriyor.

Maria daha içmek istiyor. Adam bir şey demeden manzanillaları ısmarlıyor. Kendisi de içecek.

"Tatil için İspanya'ya gelmeyi kocam istedi. Ben başka bir yeri yeğlerdim."

"Nereyi örneğin?"

"Pek düşünmedim. Her yer olur. İspanya da olur. Söylediklerime aldırmayın. Aslında, bu yaz İspanya'da olmak bayağı hoşuma gidiyor."

Adam manzanilla kadehini alıyor, kadına uzatıyor. Garsona hesabı ödüyor.

"Beşe doğru gelmiştiniz değil mi?" diye soruyor. "Meydanda duran küçük siyah Rover'daydınız galiba?"

"Evet," diyor Maria.

"Ortalık çok aydınlıktı," diye ekliyor adam. "O sırada yağmur yağmıyordu. Küçük, siyah Rover'ın içinde dört kişiydiniz. Arabayı kocanız kullanıyordu. Siz de onun yanında mıydınız? Öyleydi, değil mi? Arkada, şurdaki küçük kız oturuyordu." Parmağıyla kızı işaret ediyor. "Bir de kadın vardı."

"Evet. Öğleden sonra saat üç sıralarında fırtınaya yakalandık, kırlardaydık, küçük kızım korkuyordu. İşte bu yüzden, bu gece Madrid'e varmaktansa, durup geceyi burada geçirmeye karar verdik."

Adam konuşurken, bir yandan da meydanı, yağmurun kesilmesiyle yeniden ortaya çıkan polisleri gözden geçiriyor, kulağı gökyüzünün uğultusu arasında, her köşe başından yükselen düdük seslerinde.

"Arkadaşım da korkuyordu fırtınadan," diye ekliyor Maria.

Kentin ana caddesinin sonlarında gün batıyor. Otel orada. Vakit sanıldığı kadar geç değil gene de. Fırtınanın dağıtıp hızlandırdığı saatler, gökyüzünün koyuluğunda kızıla dönüşerek yeniden biçimleniyor.

"Nerdeler?" diye soruyor adam.

"Principal Oteli'nde. Gidip bulmalıyım onları."

"Bakın hatırlıyorum. Bir adam, kocanız, siyah Rover'dan inmeden oradaki delikanlılara kentte kaç tane otel olduğunu sordu. Sonra Principal Oteli'ne doğru gittiniz."

"Boş oda kalmamıştı, haliyle. Otel çoktan dolmuştu."

Batan güneş yeniden bulutlarla örtülüyor. Yeni bir fırtına başlamak üzere. Öğle sonrasının bu okyanusu andıran koyu mavi karanlığı, kentin üzerinde ağır ağır ilerliyor. Karanlık doğudan geliyor. Ürkütücü renginin görülmesi için yeterince ışık var henüz. Hâlâ balkonun kenarında olmalılar. Caddenin sonunda, orada. Gözlerin mavi, diyor Pierre, bu kez de gökyüzünden olmalı.

"Henüz dönemem. Baksanıza, fırtına kopmak üzere."

Bu kez, Judith annesinin yanına dönmüyor. Meydanda, kaldırım kenarlarına biriken sularda yalınayak oynayan çocukları seyrediyor. Çocukların ayaklarının arasından killi bir su akıyor. Çevredeki toprak ve kentin taşlarıyla aynı kızıllıkta, koyu kırmızı renkte bir su bu. Tüm gençlik dışarıda, gökyüzünün sürekli uğultusu ve şimşeklerin altında, meydana toplanmış hepsi. Delikanlıların ıslıkla çaldığı tatlı ezgiler gök gürültüsünün uğultusunu bölüyor.

Sağanak başladı. Kentin üzerine bir okyanus boşalıyor. Meydan görünmüyor. Kapalı geçitlere in-

sanlar doluyor yeniden. Kahvede birbirlerini duymak için daha yüksek sesle konuşuyorlar. Arada bir bağırıyorlar. Rodrigo Paestra'yla Perez'in adları geçiyor.

"Rodrigo Paestra rahat bir soluk alır hiç olmazsa," diyor adam.

Geçide sığınmış, sağanağın kesilmesini bekleyen polisleri gösteriyor.

"Evleneli altı ay oldu," diye devam ediyor adam. "Onu Perez'le yakaladı. Başkası olsa, ne yapardı yani? Rodrigo, temize çıkacaktır."

Maria gene içiyor. Yüzünü buruşturuyor. Alkolün kendisine tiksinti verdiği günün o saati geldi.

"Nerede o?" diye soruyor.

Adam ona doğru eğiliyor. Maria, onun saçlarındaki yoğun limon kokusunu duyuyor. Dudakları yumuşacık, güzel.

"Kentte bir damın üzerinde."

Gülümsüyorlar. Adam geri çekiliyor. Omuz çukurunda, adamın sesindeki sıcaklığı duyuyor hâlâ.

"Boğulmuş mu?"

"Hayır." Gülüyor adam. "Ben duyduklarımı söylüyorum. Bildiğim bir şey yok."

Kahvenin arkasında cinayet üzerine öyle hararetli bir tartışma başlıyor ki, tüm öteki konuşmalar kesiliveriyor. Eğer Rodrigo Paestra'nın karısı, kendini Perez'in kollarına attıysa, bunda Perez'in ne suçu var? İnsan, böyle üstüne düşen bir kadına hayır diyebilir mi?

"Diyebilir mi?"

"Diyebilir mi?" diye soruyor Maria.

"Zor. Ama Rodrigo bunu düşünememiş olmalı."

Perez'in bu akşam ardından ağlayan dostları var. Annesi orada, belediyede, ölünün başında bekli-

yor. Ya Rodrigo Paestra'nın karısı? Onun cesedi de belediyede kuşkusuz. Ama o, buralı değildi. Bu yüzden, bu gece onun başında kimsecikler yok. Madridliydi, geçen sonbaharda evlenmek için gelmişti buraya.

Sağanak diniyor, sağanakla birlikte yağmurun şakırtısı da.

"Evlenince, kasabanın bütün erkeklerine heveslendi. Ne yapmalı? Öldürmeli mi?"

"Zor soru," diyor Maria. Meydandaki bir yeri, kapalı geniş bir kapıyı gösteriyor.

"İşte orası," diyor adam, "belediye orası."

Bir arkadaşı giriyor kahveye, yeniden cinayetten konuşuyorlar.

Sağanağın kesilmesiyle, meydan yeniden çocuklarla doluyor. Kentin bittiği yer, caddenin sonu ve Principal Oteli'nin büyük beyaz binası zar zor seçiliyor. Maria, Judith'in de meydandaki çocukların arasında olduğunu görüyor. Judith dikkatle etrafına bakınıyor önce, ardından o da çamurlu kırmızı suyun içine giriyor. Adamın arkadaşı, Maria'ya bir kadeh manzanilla ikram ediyor. Maria kabul ediyor. Ne zamandan beri İspanya'da? Dokuz gündür, diyor Maria. İspanya'yı beğendi mi? Elbette. Daha önce de gelmişti zaten.

"Dönmem gerek," diyor. "Bu fırtınada nereye gidilir ki?"

"Benim evime," diyor adam.

Gülüyor. Maria da gülüyor, ama pek istekli değil.

"Bir manzanilla daha?"

Hayır, artık içmek istemiyor. Dizlerine kadar meydandaki kızıl çamura bulunan Judith'e sesleniyor gelmesi için.

"Bu gece tekrar gelecek misiniz?"

Bilmiyor, gelir belki.

Judith'le kaldırımdan otele doğru yürüyorlar. Kenti ahır ve saman kokusu sarmış. Gece güzel olacak, deniz kıyısında. Judith kaldırımın dibinden akan kırmızı suda yürüyor. Maria ses çıkarmıyor. Sokak başlarını tutmuş polislerle karşılaşıyorlar. Gece bastırmak üzere. Elektrik arızası sürüyor, daha da süreceğe benziyor. Birbirine bitişik damların üzerinde, görebilen için, batan güneşin ışıkları var henüz. Maria, Judith'i elinden tutuyor ve ona bir şeyler anlatıyor. Judith, her zamanki gibi onu dinlemiyor.

Oradalar, yemek salonunda karşılıklı oturmuşlar. Maria'yla Judith'e gülümsüyorlar.

"Seni bekledik," diyor Pierre.

Sonra Judith'e bakıyor. Kız yolda yakalandıkları fırtınadan çok korkmuştu. Ağlamıştı. Gözlerinin çevresindeki kızarıklık hâlâ geçmemiş.

"Fırtına sürüyor," diyor Pierre. "Kötü oldu. Akşama doğru Madrid'e varabilirdik."

"Bunu tahmin etmeliydik," diyor Maria. "Boş oda yok mu hâlâ, kimse yola çıkmaya cesaret etmedi mi?"

"Hiç yok. Çocuklar için bile."

"Yarın sıcak çok daha azalacak," diyor Claire. "Bu belli."

Pierre, Judith'e orada kalacaklarına dair söz veriyor.

"Burada yemek yiyeceğiz," diyor Claire küçük kıza, "senin gibi küçük kızların yatması için de koridorlara battaniye serecekler."

Yemek salonunda hiç boş masa yok.

"Hepsi de Fransız," diyor Claire.

Mum ışığında güzelliği daha da belirgin. Sevil-

diği söylendi mi acaba? Gülümseyerek, gerçekleşmeyecek bir geceye hazır, orada duruyor. Ne dudakları, ne gözleri, ne bu gece dağınık olan saçları, ne de çok yakın bir mutluluk vaadinin sevinciyle birbirinden ayrı, açık, iki yana sarkıttığı elleri, bu geceden sonra artık, gelecekteki bu mutluluk vaadinin sessiz gözleminden kurtulduklarını kanıtlamıyor.

Yağmur başlıyor. Yemek salonunun üstünü örten camekânda öyle bir gürültü kopanyor ki, müşteriler yemeklerini bağırarak ısmarlıyorlar. Çocuklar ağlaşıyor. Judith de bir ara ağlayacak gibi oluyorsa da ağlamıyor.

"Ne biçim yağmur bu," diyor Claire. Sabırsızlıkla geriniyor. "Böyle yağmur olur mu, çılgın gibi, çılgın gibi bir yağmur, dinlesene Maria, baksana nasıl yağıyor."

"Ne kadar korkmuştun, Claire."

"Korkmuştum ya," diye gündüzü anımsıyor Claire.

Otelin her yanında bir keşmekeş vardı. Artık yağmur yağmıyordu, ama fırtınanın yaklaştığı belliydi. Maria onlarla buluştuğunda otelin resepsiyonundaydılar. Yan yana durmuşlar, konuşuyorlardı. Maria, içi umutla dolu, durdu. Onlar Maria'yı görmediler. İşte o zaman Maria, birbirine yaklaşmış bedenlerinin arasında, bir utangaçlık içinde el ele tutuşmuş olduklarını fark etti. Daha erkendi. Akşam olmuş gibiydi, ama gökyüzünü karartan fırtınaydı. Claire'in gözlerinde korkunun izi kalmamıştı. Maria, gelirken meydanda gördükleri kahveye gitmeye zaman var diye düşünmüştü.

Pierre'e bakmamak için, ikisi de manzanilla ve şeri tepsileri taşıyan garsonlara bakıyorlar. Claire, yanlarından geçen bir garsondan manzanilla istiyor.

Camekâna vuran yağmurun gürültüsü yüzünden bağırarak konuşmak gerekiyor. Sesler giderek daha da yükseliyor. Resepsiyonun kapısı açılıyor ikide birde. Sürekli birileri geliyor. Fırtına korkunç, çok geniş bir bölgeyi kapsıyor olmalı.

"Neredeydin, Maria?" diye soruyor Pierre.

"Bir kahvedeydim, şu Rodrigo Paestra'nın bir arkadaşıyla."

Pierre, Maria'ya doğru eğiliyor.

"Eğer dayanabilirsen, bu akşam Madrid'e varabiliriz."

Claire söyleneni duydu.

"Claire?" diye soruyor Maria.

"Bilmiyorum."

İnler gibiydi sanki. Pierre'in elleri onunkilere doğru uzandı, sonra geri çekildi. Otomobilde, fırtınadan korktuğu sırada, doğan günün alacakaranlığında, Judith'in çığlıkları arasında, buğday tarlalarının üzerine asılı gökyüzünün gürlemesi sürerken o da aynı şeyi yapmak istemişti. Sararmıştı Claire, öyle ki, duyduğu korkudan çok yüzünün solgunluğuydu insanı şaşırtan.

"Bu tür rahatsızlıkları sen bilmezsin, Claire. Otel koridorlarında geçirilen uykusuz geceleri bilmezsin."

"Yoo. Bunları kim bilmez ki?"

Daha birkaç saat önce Maria'nın görmeyen gözlerinin önünde, ellerini tutan Pierre'in ellerinin düşüyle bocalıyor. Yeniden mi sarardı? Pierre onun yeniden sarardığını fark etti mi?

"Bu gece burada kalacağız," diyor Pierre. "Bir kerelik."

Gülümsüyor. Eskiden gülümser miydi hiç?

"Bir kerelik mi?" diye soruyor Maria.

Pierre'in elleri bu kez yoluna devam ediyor ve karısının, Maria'nın ellerine ulaşıyor.

"Bu tür rahatsızlıklara alışık değildim o sıralar. Bu yüzden senin dediğin gibi bunları fazla büyütmüyordum. Söylemek istediğim bu, Maria."

Maria masadan geriye çekiliyor ve söylemek istediğini söylerken elleri iskemleye tutunuyor, gözleri kapanıyor.

"Bir kez, Verona'da," diyor.

Geleni görmüyor. Gelen, öteki seslerin kesmekeşi arasında, Claire'in ışıltılı bir yol oluşturan sesi.

"Verona'da mı? Ne olmuştu orada?"

"Uyuyamamıştık," diyor Pierre.

Yemek başladı. Mumların kokusu, kanter içindeki garsonların, tepsilerle taşıdıkları yemeklerin kokusunu bastırıyor. Bağrışmalar, yemek siparişleri duyuluyor. Otel yöneticisi kadın anlayış göstermelerini rica ediyor, fırtına yüzünden bu gece zor durumda.

"Ne içtim ben?" diyor Maria. "Sahi, ne içmiştim ben?"

"Hep şaşırırsın," diyor Claire.

Sağanak dindi. Arada bir sessizlik olduğunda, yağmur sularının camekânın üzerindeki coşkulu akışı duyuluyor. Mutfağa doğru giden Judith'i bir garson geri getiriyor. Pierre, Kastilya'dan söz ediyor. Madrid'den. Şu bulundukları kentteki San Andrea Kilisesi'nde iki tane Goya tablosu bulunduğundan söz ediyor. San Andrea Kilisesi, gelirken geçtikleri meydanda. Çorbaları geliyor. Maria Judith'i yediriyor. Judith'in gözleri doluyor. Pierre kızına gülümsüyor. Maria Judith'e yemek yedirmekten umudunu kesiyor.

"Bu akşam acıkmadım," diyor Claire, "nedeni fırtına olmalı."

"Mutluluk," diyor Maria.

Claire'in gözleri yemek salonunun görüntüsüne dalıyor. Birdenbire yüzünü kaplayan düşünceli ifadenin altında bir gülümseme var. Pierre, yüzü asık, gözlerini –tıpkı Judith'inkilere benzeyen gözlerini– Maria'ya dikiyor ve Maria o gözlere gülümsüyor.

"Bu fırtına, bu serinlik nasıl da bekleniyordu," diye açıklıyor Maria.

"Gerçekten de," diyor Claire.

Maria, yeniden Judith'i yedirme umuduna kapılıyor. Başarıyor da. Judith kaşık kaşık içiyor çorbadan. Claire küçük kıza bir masal anlatıyor. Pierre de dinliyor. Yemek salonundaki keşmekeş biraz duruluyor. Fırtınanın daha yaklaşmasına ya da uzaklaşmasına göre, gök gürültüsü de azalıyor ya da artıyor. Camekânın çakan bir şimşekle her aydınlanışında bir çocuk bağırıyor.

Yemek boyunca Rodrigo Paestra cinayetinden konuşuluyor. Gülenler var. Hayatlarında, Rodrigo Paestra gibi, böyle yalın bir biçimde adam öldürme fırsatını elde edemeyecek olanlar.

Polis düdükleri gece boyunca duyuluyor. Düdük sesleri otele iyice yaklaştığında, konuşmalar kesiliyor, herkes kulak kabartıyor. Kimileri Rodrigo Paestra'nın yakalanmasını umut ediyor ve bekliyor. Zor bir gece olacağı belli.

"Damların üzerinde," diyor Maria alçak sesle.

İşitmediler. Judith meyve yiyor.

Maria ayağa kalkıyor. Yemek salonundan çıkıyor. Ötekiler yalnız kalıyorlar. Otelin nasıl bir yer olduğunu görmek istediğini söyledi.

Bir sürü koridor var. Çoğu bir çember çizerek başladığı yere ulaşıyor. Bazıları buğday tarlalarına açılıyor. Bazıları da meydanı kesen caddeye bakıyor.

Burada kimse uyumuyor henüz. Koridorlardan bazıları, kentteki evlerin damlarına bakan balkonlarda son buluyor. Yeni bir sağanak yaklaşıyor. Ufuk, pas rengi. Çok uzaklardaymış gibi görünüyor. Fırtına yine güçlendi. Ya bu gece dinerse diye umutsuzluğa kapılıyor insan.

"Fırtına başladığı gibi diner," dedi Pierre. "Birdenbire. Korkmana hiç gerek yok, Claire."

Böyle söyledi. Ürkmüş gençliğinin, korkusunun dayanılmaz kokusunu Maria tanımıyordu henüz. Birkaç saat öncesine kadar.

Damlar bomboş. Bir gün dolacakları umut edilse de, kuşkusuz hep böyle kalacaklar.

Yağmur hafif ama bu bomboş damları örtüyor ve kent görünmez oluyor. Hiçbir şey görünmüyor. Düşlenen bir yalnızlığın anısı kalıyor.

Maria yemek salonuna döndüğünde otel yöneticisi polisin geldiğini duyuruyor.

"Bildiğiniz gibi," diyor, "kentimizde bu öğleden sonra bir cinayet işlendi. Bizi bağışlayacağınızı umut ederiz."

II

Hiç kimse kimlik göstermek zorunda kalmıyor. Otel yöneticisi müşterilerine kefil oluyor.

Altı polis görevlisi yemek salonuna dalıyor. Öbür üç polis otelin içinde çember oluşturan koridorlara yöneliyorlar. Bu koridorlara açılan odaları arayacaklar. Yalnızca o odalar aranacak, diyor otel yöneticisi. Çok kısa sürecek.

"Bana damlarda olduğu söylendi," diye yineliyor Maria.

İşittiler. Alçak sesle söyledi. Ama şaşırmıyorlar. Maria da üzerinde durmuyor. Yemek salonundaki büyük karışıklık doruğuna ulaşıyor. Garsonların hepsi bu kasabadan ve Rodrigo Paestra'yı tanıyorlar. Polisler de buralı. Garsonları sorguya çekiyorlar. Servis duruyor. Otel yöneticisi devreye giriyor. Burada Perez hakkında kötü konuşmamaya dikkat etmeli. Garsonlar aralarında konuşuyorlar. Yönetici kadın kimsenin aldırmadığı emirler yağdırıyor.

Derken, garsonların birbirlerine söyleyecekleri sona erdikçe, müşteriler de giderek şaşkınlıklarından sıyrılıp servisin tamamlanmasını istiyorlar. Garsonlar yeniden işe koyuluyor. Müşterilerle konuşuyorlar. Bütün müşteriler garsonların lakırdılarını

dikkatle dinliyor, gidip gelen polisleri izliyor, endişeleniyor, araştırmanın sonucundan umutlanıyor ya da umutsuzluğa kapılıyorlar. Rodrigo Paestra'nm saflığına gülümseyenler de var. Kadınlar, on dokuz yaşında öldürülmenin ve bu gece orada, Rodrigo Paestra'nın karısının, henüz çocuk yaşta yalnız, yapayalnız bulunduğu kasaba belediyesinde olmanın dehşetinden söz ediyorlar. Gelgelelim, hepsi de bu keşmekeş içinde afiyetle yiyor yemeğini, hepsi de bu kargaşa ve öfke arasında garsonların taşıdıkları bu yemeği yiyorlar. Kapılar çarpıyor, koridorlardaki kapılar ve ellerinde makineliler, ayaklarında çizmeler, kemerlerinde tabancalarıyla ağırbaşlılıklarını bir an bile yitirmeyen polisler, yemek salonundan geçiyor, geçerken birbirleriyle karşılaşıyor, ter ve ıslak kösele karışımı iç bulandırıcı bir koku yayıyorlar. Çocuklar onları gördükçe ağlayacaklar hep.

Polislerin ikisi, Maria'nın az önce döndüğü yemek salonunun sol tarafına düşen koridora yöneldi.

Judith, çok korktuğu için meyve de yemiyor. Yemek salonunda polis kalmadı artık. Onlara servis yapan garson öfkeden titreyerek masaya geliyor. Rodrigo Paestra'nın bunca sabretmesine duyduğu saygıyı belirtiyor mırıldanarak, Perez'e sövüp sayıyor, Judith elindeki portakal diliminin suyu parmaklarının arasından akarken, onu dinliyor da dinliyor.

Maria'nın az önce döndüğü, yuvarlak koridorun ucundaki balkona ulaşmış olmalılar. Artık yağmur yağmıyor; Maria camekânın üzerinden boşanan yağmurun sesi arasında, yemek salonundaki hiç kimsenin algılayamadığı, yemek salonu boyunca uzanan koridorda uzaklaşan adım seslerini duyuyor.

Gene sessizleşti ortalık. Gökyüzünün sessizliği. Odalar, mutfaklar, avlular arandıktan sonra, polisle-

rin bu sonuncu koridordaki ayak sesleriyle yer yer bölünen, yağmurun camekândaki sessiz akışı unutulur mu? Belki bir gün? Hayır.

Bu sonuncu koridorun dibindeki balkona ulaştılarsa, eğer oraya ulaştılarsa, Rodrigo Paestra'nın kentin damlarında olmadığı kesin.

"Peki, neden bana öyle dendi?" diye yeniden konuşuyor Maria, sesini iyice alçaltarak.

İşittiler. Ama ikisi de buna şaşırmadı.

O damları gördü Maria. Daha biraz önce çıplak, birbirlerine yaslanmış ve gökyüzünün altına düzenle serpiştirilmişçesine, çıplak ve bomboş balkonun altında uzanıyorlardı.

Dışarıda bağıranlar var, sokakta mı? Avluda mı yoksa? Çok yakında olduğu kesin. Garsonlar duruyor ve ellerinde tepsilerle bekliyorlar. Kimsenin sesi çıkmıyor. Çağrılar devam ediyor. Birden çöken sessizliği yer yer bölen bir korku salıyor bu çağrılar. Biraz kulak verilirse çağrıların hepsinin aynı olduğu duyuluyor. Bu onun adı.

"Rodrigo Paestra."

Sevecenliğe varan, vurgulanan uzun yakarışlarla cevap vermesini, teslim olmasını istiyorlar.

Maria ayağa kalktı. Pierre uzanıyor ve onu oturmaya zorluyor. Maria hemen oturuyor.

"Ama o, damların üzerinde," diyor alçak sesle.

Judith duymadı.

"Tuhaf şey," diyor Claire de alçak sesle, "ama bundan bana ne."

"Ama," diyor Maria, "ben biliyorum."

Pierre yavaşça Maria'yı uyarıyor:

"Rica ederim, Maria."

"Bu çağrılar insanın sinirini bozuyor," diyor Maria, "yoksa bir şey değil."

Çağrılar kesiliyor. Ve bir sağanak başlıyor yeniden. İşte polisler. Garsonlar, önlerine bakarak, dudaklarında bir gülümsemeyle yeniden servise başlıyorlar. Otel yöneticisi, yemek salonunun kapısından ayrılmıyor, personeli izliyor, o da gülümsüyor, o bile, Rodrigo Paestra'yı tanıyordu. Bir polis resepsiyona girip telefon ediyor. Yardım istemek için yakındaki kenti arıyor. Camekândaki yağmur sesi yüzünden bağırarak konuşuyor. Cinayet işlendiği anlaşılır anlaşılmaz kasabanın dikkatle kuşatıldığını, Rodrigo Paestra'yı gündoğumuna kadar yüzde yüz ele geçirme şansına sahip olduklarını, beklemek gerektiğini, fırtına ve elektrik kesintisi yüzünden aramaların zorlaştığını, gene de fırtınanın her zaman olduğu gibi gündoğumuyla kesilmesini beklediklerini, Rodrigo Paestra'nın gün ışıdığında bir fare gibi kapana kısılması için gece boyunca kentin çıkışlarını tutmak gerektiğini ve bunun için de daha fazla adama gereksinim duyduklarını söylüyor. Söylediği anlaşıldı. Hemen gelecek cevabı bekliyor. Saat ona doğru, bir buçuk saate kadar, yardım burada olacak. Garson öfkeden titreyerek masalarına geliyor ve Pierre'e bakarak konuşuyor.

"Onu yakalarlarsa," diyor, "onu ele geçirmeyi başarırlarsa, kendisini hapse atmalarına izin vermeyecektir."

Maria şarap içiyor. Garson gidiyor. Pierre, Maria'ya doğru eğiliyor.

"Bu kadar içme, Maria. İçmeni istemiyorum."

Maria kolunu kaldırıyor, bir engeli itercesine, bu sesi itiyor, tekrar tekrar itiyor. Claire, Pierre'in Maria'yla konuştuğunu duydu.

"Çok içmiyorum," diyor Maria.

"Doğru," diyor Claire, "Maria bu akşam her zamankinden daha az içiyor."

"Görüyorsun ya," diyor Maria.

Claire bir şey içmiyor. Pierre ayağa kalkıyor, kendisinin de oteli bir gezmek istediğini söylüyor.

Otelde polis yok artık. Resepsiyon boyunca uzanan merdivenden tek sıra halinde inip gittiler. Yağmur yağmıyor. Düdük sesleri sürüyor ama uzaktan geliyor; yemek salonunda konuşmalar, garsonların yeni gelenlere, Rodrigo Paestra henüz yakalanmadığı için sevinçli bir çaba içinde sundukları kötü İspanyol yemekleri konusunda yakınmalar başladı. Judith uslu, şimdi esniyor. Garson yeniden masaya geldiğinde Claire'e, Claire'in güzelliğine bakarak konuşuyor ve konuştuktan sonra bir kez daha ona bakmak için duruyor.

"Şansı yardım etse de, yakalayamasalar onu," diyor.

"Kız, Perez'i mi seviyordu?" diye soruyor Claire.

"Perez'i sevmek imkânsızdır," diyor garson.

Claire gülüyor, bu konuşma garsonu da eğlendiriyor.

"Yine de, ya Perez'i seviyorduysa?" diyor Claire.

"Rodrigo Paestra'nın bunu anlamasını niçin bu kadar istiyorsunuz?" diye soruyor garson.

Gidiyor. Claire ekmekten küçük parçalar koparıp ağzına atıyor. Maria içiyor, Claire onun içmesine karışmıyor.

"Pierre dönmeyecek mi?" diyor Maria.

"Ben de bilmiyorum."

Maria masaya eğiliyor, doğruluyor yeniden, sonra Claire'e doğru uzanıyor.

"Dinle, Claire," diyor. "Beni dinle."

Claire, Maria'ya yaklaşacağı yerde, geri çekilerek iskemlesine yaslanıyor. Gözlerini Maria'dan ayırarak, yemek salonunun gerilerine doğru bakar gibi yapıyor.

"Seni dinliyorum, Maria," diyor.

Maria geri çekilerek iskemlesine yaslanıyor ve bir şey söylemiyor. Kısa bir süre geçiyor. Claire ekmek yemeyi bıraktı. Pierre yanlarına döndüğünde, Judith'in yatması için otelin en uygun koridorunu seçtiğini, gökyüzünü incelediğini, fırtınanın yavaş yavaş uzaklaşmakta olduğunu, yarın havanın pekâlâ açabileceğini ve isterlerse, San Andrea'daki şu iki Goya'yı gördükten sonra erkenden Madrid'e varabileceklerini anlatıyor. Fırtına yeniden arttığı için oldukça yüksek sesle konuşuyor. Sesi güzel, hep vurgulu, ama bu akşam vurgulamaları, daha çok söylev veren birisininkini andırıyor. Bu iki Goya'yı görmemenin yazık olacağını söylüyor.

"Bu fırtına çıkmasa, onlar aklımıza gelmezdi," diyor Claire.

Bunu, başka bir şeymiş gibi söyledi. Az önce Maria'nın onlara bıraktığı günbatımının hangi ânındaydı, o zamana kadar birbirlerini bu denli az tanıdıklarına, aralarında oluşan bu tapılası uyumu keşfederek önce şaşırıp ardından heyecanlandıklarında, otelin neresindeydiler? Şu pencerenin arkasında mı? Şu balkonda mı? Şu koridorda mı? Sağanak sonrası ılık sokaklarda, bu kapkaranlık gökyüzünün ardında, Claire, şu anda bile gözlerin yağmurla aynı renk. Şimdiye kadar nasıl olmuş da fark etmemişim? Gözlerin, Claire, kül rengi senin.

Claire, ışığın hep böyle oyunlar oynadığını, bu akşam, kuşkusuz fırtına yüzünden yanıldığını söyledi Pierre'e.

"Doğru hatırlıyorsam," diyor Maria, "Fransa'dan yola çıkmadan önce bu iki Goya'dan söz etmiştik sanırım."

Pierre hatırlıyor. Claire hatırlamıyor. Sağanak

kesiliyor, birbirlerinin sesini kolay duyuyorlar artık. Yemek salonu yavaş yavaş boşalıyor. Koridorlarda bir hayhuydur gidiyor. Yataklar paylaşılacak kuşkusuz. Çocukların üstü değiştiriliyor. Judith'in yatma zamanı geliyor. Pierre susuyor. Sonunda Maria söylüyor bunu.

"Judith'i o koridorda yatıracağım."

"Seni bekliyoruz," diyor Pierre.

"Dönerim."

Judith huysuzluk etmiyor. Koridorda bir sürü çocuk var, birkaçı uyumuş bile. Maria bu akşam Judith'i soymuyor. Bir yatak örtüsüne sararak, koridorun ortalarına doğru, duvarın dibine yatırıyor onu.

Judith'in uyumasını bekliyor. Uzun süre bekliyor.

III

Zaman geçtikçe, gökyüzünde, batan güneşten en ufak bir iz bile kalmıyor.

"Bu akşam kente elektrik verileceğine sakın güvenmeyin," demişti otel yöneticisi. "Bu ülkede, fırtına çok şiddetli olduğunda bütün gece elektrikler kesilir."

Elektrik gelmedi. Fırtına daha sürecek, gece boyunca ani sağanaklar izleyecek birbirini. Gökyüzü, batıya doğru sürekli esen çok sert bir rüzgârın ağzında, hâlâ alçak ve yakın. O kusursuz katmanının içinde, ufka kadar görünüyor. Gökyüzünün açıklıklarında hep biraz daha ilerlemeye uğraşan fırtınanın sınırları da görünüyor.

Maria, bulunduğu balkondan fırtınayı tüm azametiyle görüyor. Ötekiler yemek salonunda kaldılar.

"Dönerim," dedi Maria.

Arkasında, koridorda, bütün çocuklar uyuyorlar şimdi. Aralarında Judith de var. Maria arkasına döndüğünde, koridorun duvarlarına asılı gaz lambalarının hafif ışığında onu seçebiliyor.

"Uyuyunca dönerim," dedi Maria onlara.

Judith uyuyor.

Otel dolu. Odalar, koridorlar ve bu koridor az

sonra daha da dolacak. Otelde bir kentin bütün bir semtindekinden çok daha fazla insan var. Kentin dışına doğru Madrid'e kadar, ıssız yollar uzanıyor ve fırtına, akşamın beşinden bu yana, kimi zaman orada, kimi zaman burada patlayarak, şimşeklerle delinip yeniden toparlanarak Madrid'e doğru ilerliyor. Bitkin düşene kadar. Ne kadar zaman? Bütün gece sürecek.

Kentte tek bir kahve bile açık değil.

"Bekliyoruz, Maria," dedi Pierre.

Kent küçük, iki hektarlık bir yer, belirli bir biçimi yoksa da sınırları belirgin ve tüm kent binayla dolu. Kentin dışında, bu gece pek fark edilmese de, engebeli, doğuda birdenbire yok olan, bomboş bir çayır yayılıyor çepeçevre. Sel çekilmiş, ama yarın yine sular dolacak oralara.

Saate bakıldığında, on: Akşam. Yaz.

Polisler otelin balkonlarının altından geçiyorlar. Aramalardan usanmaya başlamış olmalılar. Sokağın çamurunda ayaklarını sürüyorlar. Cinayet işleneli çok oldu, saatler geçti, aradan geçen zamandan söz ediyorlar.

"Rodrigo Paestra damlardadır."

Maria anımsıyor. Damlar orada işte, hepsi de boş. Durduğu balkonun altında belli belirsiz parlıyorlar. Bomboş.

Yemek salonunda, dağınık masaların ortasında, ona aldırış etmeden, hareketsiz, birbirlerini seyrederek Maria'yı bekliyorlar. Otel dolu. Oradan başka bir arada olacak yerleri yok.

Meydanın iyice uzaklarından, Madrid'e doğru, kentin öteki ucunda düdük sesleri yeniden başlıyor. Hiçbir şey olmuyor. Yolun sol köşesine polisler geliyor; duruyorlar, dönüp gidiyorlar. Sıradan bir nöbet

değişimi bu. Polisler balkonun altından geçiyor, başka bir sokağa sapıyorlar.

Saat olsa olsa on. Onları yemek salonunda bulabileceği, yanlarına gideceği, bakışlarının arasında kalacağı, oturacağı yere yerleşeceği ve onlara bir kez daha o şaşırtıcı haberi vereceği saat geçti.

"Bana Rodrigo Paestra'nın kentin damlarında saklandığı söylendi."

Balkondan içeriye, koridora giriyor ve koridorda yatan bütün öteki çocuk biçimleri arasından kendininkinin, kendi çocuğunun, Judith'in yanına uzanıyor. Yavaşça saçlarını öpüyor.

"Hayatım," diyor.

Çocuk uyanmıyor. Kımıldıyor biraz, içini çekiyor ve yeniden sakin sakin uyuyor.

Kent de öyle, çoktan uykuya dalmış. Perez'le seviştikten sonra, ikisi de uyurlarken, onun yanında çırılçıplak bulunan, seviştikten sonra ölen kadının kocası Rodrigo Paestra'dan söz ediyor birileri hâlâ. On dokuz yaşındaki kadının cesedi belediyede şimdi.

Maria ayağa kalksaydı, Maria yemek salonuna gitseydi, bir kadeh içki getirmelerini isteyebilirdi. Ağzındaki ilk manzanilla yudumunu ve ardından bedenini saracak olan huzuru düşlüyor. Kımıldamıyor.

Koridorun ötesinde, gaz lambalarının titrek, sarı perdesinin ardında, hep biraz daha koyulaşarak koşan bulutlarla örtülü damlar olmalı. Üstü açık balkonla çerçevelenmiş gökyüzü orada. Maria doğruluyor. Kendilerini yakıp tutuşturan arzularla dalgın, dağınık masalar ve bitkin düşmüş, gözleri artık bir şey görmeyen, gitmelerini bekleyen garsonların arasında yalnız kalmış olarak oturdukları yemek salonuna gidip gitmemekte kararsız kalıyor.

Yeniden balkona çıkıyor, bir sigara yakıyor. Yağ-

mur başlamadı henüz. Gecikiyor. Gökyüzü yağmur topluyor hâlâ, ama beklemek gerek. Balkonun arkasında, koridora gelen çiftler var. Çocuklar yüzünden alçak sesle konuşuyorlar. Yerlere uzanıyorlar. Dalamayacakları bir uykunun umuduyla susuyorlar önce; ardından yeniden fısıldaşmaya başlıyorlar. Her yandan, özellikle dolu odalardan polislerin kaçınılmaz geçişleriyle kesilen, uğultu halinde sesler geliyor.

Polislerin geçişinin ardından, çepeçevre koridorlarda ve odalardaki günlük, bıkkın, ağır karı koca konuşmaları yeniden başlıyor. Kapıların ardında, paylaşılmış yataklarda, fırtınanın serinliğinden doğan buluşmalarda, yazdan, bu yaz fırtınasından ve Rodrigo Paestra'nın işlediği cinayetten konuşuluyor.

Sonunda, işte sağanak. Birkaç saniye içinde sokaklara doluyor. Toprak çok kuru, gene de bunca yağmuru içemiyor. Meydandaki ağaçlar rüzgârda eğiliyor. Maria damların sivri köşeleri arasından ağaçların bir görünüp bir kaybolan tepelerini ve şimşek çaktığında, bu taşra kentini aydınlatan şimşeklerin solgun ışığında, koyu renkli taştan bir bacanın dibine çömelmiş Rodrigo Paestra'nın kımıldamayan ve sulara gömülmüş karaltısını görüyor.

Sağanak birkaç dakika sürüyor. Rüzgârın gücü azaldıkça ortalık sakinleşiyor. Beklenirse, yatışan gökyüzünden, belli belirsiz bir ışık yayılıyor. Ve arzu edildikçe artan, ama başka bir fırtına dalgasının ilk belirtileriyle hemen kararacak olan bu ışıkta, Maria Rodrigo Paestra'nın belirsiz karaltısını, Rodrigo Paestra'nın apaçık göze çarpan ve belirsiz karaltısını görüyor.

Polislerin araştırması yeniden başlıyor. Gökyüzünün yatışmasıyla, işte yeniden geliyorlar. Çamurun içinde ilerliyorlar, dosdoğru. Maria balkonun

parmaklıklarından eğiliyor ve onları görüyor. İçlerinden biri gülüyor. Bütün kent belirli aralıklarla aynı düdük sesleriyle çınlıyor. Sabaha dek sürecek olan, aynı nöbet değişimleri.

Maria'nm bulunduğu balkon gibi birçok balkon daha var otelin kuzey cephesinde. Maria'nın sağına düşen, en üst kattaki tek balkon dışında balkonların hepsi boş. O balkondakiler az önce gelmiş olmalı. Maria gelişlerini görmedi. Yetişkinlerin de yatmakta olduğu koridorun ağzına doğru geri çekiliyor yavaşça.

İlk kez sarılıyor olmalılar. Maria sigarasını söndürüyor. Yürüyen gökyüzünde, birbirlerinden ayrıldıklarını görüyor. Pierre Claire'i öperken, elleri onun göğüslerinin üzerinde. Konuşuyorlar da kuşkusuz. Ama çok alçak sesle. Birbirlerine ilk aşk sözcüklerini söylüyor olmalılar. Bastırılamayan, fışkıran sözcükler, iki öpüşme arasında çıkıyor dudaklardan.

Şimşekler, kenti kurşuniye çalan mor bir renge dönüştürüyor. Düzensiz aralarla, beklenmedik bir anda çakıyorlar. Şimşek çaktığında öpücükleri de, şimdi tek bir kişiye dönüşen karaltıyı da morlaştırıyor. Onu, siyah gökyüzü perdesinin ardında, gözlerinin önünde mi öpecekti ilk kez? Bu bilinmez. Gözlerin öğleden sonraki korkunun rengindeydi, yağmur rengi şu anda, gözlerin, Claire, göremiyorum bile onları, nasıl fark etmemişim ki, gözlerin kül rengi olmalı senin.

Bu öpüşmelerin hemen önünde, birkaç metre ötelerinde Rodrigo Paestra, koyu renk battaniyesine sarınmış, gecenin cehennem azabının geçmesini bekliyor. Şafakta, olan olacak.

Onları birbirlerinden ayıracak ve Maria'yı onları görmekten alıkoyacak yeni bir fırtına dalgası hazırlanıyor.

Pierre'in yaptığını Maria da yapıyor, ellerini yalnız kalmış göğüslerine götürüyor, ardından elleri boş kalıyor. İki yanına düşüyor, balkona tutunuyor. Hiçbir şeyi görmeksizin tek bir beden haline dönüştüklerinde, Maria balkonun ta ucuna kadar ilerlediği halde, şimdi biraz içeriye doğru çekiliyor, rüzgârın yeniden gaz lambalarının şişelerinde estiği koridora doğru çekiliyor. Hayır, onları görmekten vazgeçemiyor. Görüyor hâlâ. Gölgeleri şu damın üzerinde. Bedenleri birbirinden çözülüyor işte. Rüzgâr eteğini havalandırıyor, bir şimşek çaktığında, gülüyorlar. Eteğinin altında esen rüzgâr, damların sivri köşelerini döverek, yeniden tüm kenti dolaşıyor. İki dakikaya kalmadan fırtına patlayacak, tüm kentin üzerine yayılacak. Balkonlar, sokaklar, boşalacak. Pierre, onu kendinden uzak tutmanın yarattığı bu acıyla yenilenen bir mutluluk içinde, onu yeniden bulmak, ona daha iyi sarılmak için ilk kez geriye doğru çekilmiş olmalı. Fırtınanın onları gece boyunca ayıracağının farkında değiller henüz, bunu bilmiyorlar.

Daha beklemek gerek. Bu kadar beklemenin sabırsızlığı öyle büyüyor ki, doruğuna ulaşıyor sonunda, bir an duruluyor. Pierre'in eli, bu başka kadının bedeninin her yerinde. Öteki el sımsıkı kendine çekiyor onu. Her zaman yapılan şey budur.

Akşam saat on buçuk. Yaz.

Ve sonra, biraz daha geç. Sonunda tümüyle gece bastırdı. Bu gece, bu kentte, aşka yer yok. Maria bu gerçek karşısında utanç duyuyor: Kent dolu, aşkları için biçilmiş bu yaz gecesinde, birbirlerine doyamayacaklar. Şimşekler, arzularının görüntüsünü aydınlatarak çakıyor. Hâlâ oradalar, birbirlerine kenetlenmiş ve hareketsiz. Pierre'in eli ayrılmamacasına Claire'in kalçalarında duruyor şimdi, bu arada, o

Claire, Pierre'in omuzlarını tutan elleri, tuttukları yere kenetlenmiş, ağzı onun ağzında, onu tüketiyor.

Şimşek çaktığı an, aynı anda, karşılarında bulunan damı ve damın tepesinde, bir bacanın dibindeki, katil Rodrigo Paestra'nm kefenine sarınmış bedenini de aydınlatıyor.

Rüzgâr artıyor, koridora giriyor ve uyuyan çocuk bedenlerinin üzerinden geçiyor. Bir lamba söndü. Ama hiçbir şey uyandırmıyor onları. Kent kapkara uyuyor. Odalarda sessizlik var. Judith sakin yatıyor.

Balkondan geldikleri gibi birdenbire kayboldular. Claire'i bırakmadan –nasıl yapabilir ki bunu– uyuyan bir koridorun karanlığına sürüklemiş olmalı. Balkon terk edilmiş. Maria bir kez daha saatine bakıyor. Saat nerdeyse on bir. Giderek artan rüzgârın her esişinde bir çocuk –oradaki değil– bir çığlık atıyor, tek bir çığlık, sonra olduğu yerde dönüyor ve yeniden uykuya dalıyor.

Ve işte yağmur. Yeniden yağmurun anlatılamaz kokusu, killi sokakların tatsız kokusu. Yağmur tarlalarla birlikte, Rodrigo Paestra'nın, aşktan ölen, acıdan ölen, ölü bedeni üzerine yağıyor.

Bu akşam, bu otelin içinde, nerede birleşebilecekler? Bu gece, nerede o incecik etekliği çıkaracak Pierre? Ne kadar da güzel. Öyle güzelsin ki, Tanrım, öyle güzelsin ki. Yağmurla birlikte görüntüleri tümüyle yok oldu balkondan.

Sokaklardaki yağmurda yaz, avlularda, banyolarda, mutfaklarda, yaz, her yerde, her yerde, aşkları için yaz. Maria geriniyor, içeriye giriyor, koridorda yere uzanıyor, yeniden geriniyor. Şimdi mi oluyor? Belki de –onları tanıyan– hiç kimsenin olmadığı, karanlık, boğucu bir başka koridorda, balkonun uzan-

tısındaki koridorda belki de, buradakinin tam üzerindeki, nasılsa unutulmuş o koridorda, duvarın dibinde, yerde mi yoksa?

Birkaç saate kadar, yarın olacak. Beklemek gerek. Sağanak bir öncekinden daha uzun sürdü. Hızla yağıyor hâlâ. Bütün otelin içinde korkunç yankılar yapan camekânın üzerine de.

"Seni bekledik, Maria," diyor Pierre.

Sağanak sona erince geldiler. Judith'in yanında uzandığı yerden koskocaman gölgelerin ikisinin gölgesinin kendisine doğru yaklaştığını gördü. Claire'in eteği rüzgârla kalçalarına doğru kabarmış, dizleri açıkta. Koridordaki rüzgâr. Çok çabuk. Balkondan ayrılmalarıyla, Maria'nın yanına gelmeleri arasında fazla zamanları olmadı. Gülümsüyorlar. Umut saçmaydı demek ki. Bu akşam bu otelde sevişilmedi. Daha beklemek gerek. Gecenin geri kalanı boyunca.

"Döneceğini söyledin, Maria," diyor yeniden Pierre.

"Demek ki yorulmuşum."

Maria, Pierre'in onu koridorda yerde dikkatle aradığını, koridorun yemek salonunun dipsiz bir kuyuyu andıran karanlığına açıldığı yerde, orada yatan son kişi olduğu için, yanından geçecekken birden durduğunu gördü. Claire onu izliyordu.

"Dönmedin," diyor Claire.

"Demek ki bırakamadım," diye yineliyor Maria. Judith'i işaret ediyor. "Korkabilirdi."

Pierre gülümsüyor. Bakışları Maria'dan ayrılıyor ve koridorun dibindeki bir balkona açılan pencerenin varlığını fark ediyor.

"Ne biçim hava," diyor.

Bu pencereyi görmesiyle, gördüğünü kafasından atması bir oluyor. Korktu mu?

"Bütün gece de böyle sürecek," diyor. "Gün doğduğunda kesilir."

Yalnızca sesinden, titreyen, değişen, bu kadına duyduğu arzuyla dolu sesinden bile anladı Maria bunu.

Claire'e gelince, Judith'e gülümsüyor. Judith'in koyu renk yatak örtüsüne sarınmış, kıvrık, minnacık görüntüsüne. Balkondaki yağmurdan, saçları hâlâ ıslak. Gaz lambasının sarı ışığında, gözleri. Gözlerinin mavi taşları. Yiyeceğim gözlerini, diyordu ona Pierre, gözlerini. Beyaz trikosunun altında göğüslerinin gençliği belirgin. Mavi bakış vahşi, doyumsuzluktan, doyumsuzluğun sona ermesinden belki de, felce uğramış. Bu bakış Judith'in üzerinden ayrılarak yeniden Pierre'e döndü.

"Yoksa bir kahveye mi gittin, Maria?"

"Hayır. Burada kaldım."

"Neyse ki yola çıkmadık," diyor Pierre. "Görüyorsun."

Yeniden açık pencereye doğru döndü.

"Evet. Öyle."

Otel boyunca devam eden sokaktan bir düdük sesi duyuluyor. Oldu mu? İkinci bir düdük sesi yok. Üçü de bekliyor. Hayır. Bu da nöbet değişimi. Sokakların çamuruyla ağırlaşmış ayak sesleri kentin kuzeyine doğru uzaklaşıyor. Bundan konuşmuyorlar.

"Bu gece sıcaktan bunalmadı," diyor Claire.

Maria Judith'in alnını okşuyor.

"Sayılmaz. Her zamankinden az. Hava iyi."

Maria onların seviştiklerini yalnızca Claire'in göğüslerinden anladı. Orada, onun yanı başında, arzuyla kıvranarak, paramparça olarak, birbirlerinden ayrı yatacaklar. İkisi de aynı suçlulukla, heyecanlı ve mutlu gülümsüyorlar.

"Seni bekledik," diye yineliyor Pierre.

Claire de gözlerini ona dikti. Sonra önüne bakıyor yeniden ve yüzünde silinmeyen belli belirsiz bir gülümseme kalıyor. Maria, bu gülümsemeyle önüne bakan gözlerden bile, bunu anladı. Ne büyük zafer. Bu gözler hangi zaferin üzerine kapanıyor. Aramış olmalılar, otelin içinde her tarafta bir yer aramış olmalılar. Ama olamadı. Vazgeçmiş olmalılar. Maria bizi bekliyor, dedi Pierre. Şu birbirini izleyecek olan günlerde, önlerinde nasıl bir gelecek var.

Pierre'in elleri iki yanına sarkıyor. Sekiz yıl bedenini okşayan eller. Bu ellerden doğup su gibi akan felakete kapılan Claire şimdi.

"Yatıyorum ben," diye haber veriyor Claire.

Otel yönetimının, tek ayaklı bir masa üzerine koyduğu battaniyelerden birini alıyor. Sürekli gülerek, sarınıyor ve içini çekerek gaz lambasının altına uzanıyor. Pierre kımıldamıyor.

"Uyuyorum," diyor Claire.

Pierre de bir battaniye alıyor, koridorun öteki köşesinde, Maria'nın yanına uzanıyor.

Rodrigo Paestra, orada, üçünden yirmi metre ötede, yaşıyor mu hâlâ? Evet. Yoldan yine polis geçti. Claire hâlâ içini çekiyor.

"A, uyudum bile," diyor. "Yarın görüşürüz, Maria."

"Görüşürüz, Claire."

Pierre bir sigara yaktı. Koridorun serinliğinde, yağmurun ve Claire'in kokusunda, düzenli soluk alıp vermeler duyuluyor.

"Hava iyi," diyor Pierre alçak sesle.

Zaman boyuna geçiyor. Maria bunu Pierre'e tekrar söylemeliydi: "Biliyor musun, delilik bu, ama Rodrigo Paestra gerçekten orada, damın üzerinde.

Karşıda. Gün doğar doğmaz da yakalanacak."

Maria bir şey söylemiyor.

"Yorgun musun, Maria?" diye soruyor Pierre, bu kez daha da alçak sesle.

"Her zamankinden az. Fırtınadan kuşkusuz. İyi geliyor."

"Doğru," diyor Claire, "başka akşamlardan daha az yorgunuz."

Uyumuyordu. Esen rüzgâr son lambayı da söndürdü. Koridorun ucunda yeniden şimşekler çakıyor. Maria hafifçe dönüyor, ama Pierre'le onun durduğu damı oradan göremiyor.

"Bunun sonu gelmeyecek," diyor Pierre. "Lambayı yakmamı ister misin, Maria?"

"Uğraşmaya değmez. Böylesi daha iyi."

"Bence de öyle," diye yeniden konuşuyor Claire.

Susuyor. Maria biliyor: Pierre onun uyumasını bekliyor. Sigara içmiyor artık, duvarın dibinde kımıldamadan duruyor. Ama Claire hâlâ konuşuyor.

"Yarın," diyor, "Madrid'deki odaları öğleden ayırtmak gerekecek."

"Öyle gerekir, evet."

Claire esnedi. Pierre ve Maria onun uyumasını bekliyorlar. Çok yağmur yağıyor. İnsan istese, acaba sonuna kadar fırtınada kalarak ölebilir mi? Maria, bu anıya, damda gördüğünün Rodrigo Paestra'nın ölüsü olduğuna inanıyor.

Maria, Pierre'in uyumadığını, onu, Maria'yı, karısını kolladığını, Claire'e duyduğu arzunun şu anda karısının anısıyla karıştığını, Maria'nm bir şeyler sezinlediği endişesiyle silindiğini, daha önce olanları düşünerek, Maria'nın, karısının bu akşamki yeni yalnızlığının düşüncesinden bile ürktüğünü biliyor.

"Uyuyor musun?"

"Hayır."

Bir kez daha çok alçak bir sesle konuştular. Bekliyorlar. Evet, bu kez, Claire uyudu.

"Saat kaç?" diye soruyor Maria.

Yağmurun sona ermesiyle, işte, Rodrigo Paestra'nın da duymuş olması gereken, polisler. Pierre yaktığı sigaranın ışığında saatine bakıyor.

"On biri yirmi geçiyor. Sigara ister misin?"

Maria sigara istiyor.

"Ortalık şimdiden aydınlandı," diyor Pierre. "Bulutlar belki de yükselecek. Al, Maria."

Sigarayı uzatıyor, yakarken ikisi de doğruluyorlar yerlerinden, sonra yeniden uzanıyorlar. Maria koridorun ucunda koyu mavi bir perde gibi duran balkonu gördü.

"Uzun oluyor böyle geceler," diyor Pierre.

"Evet. Uyumaya çalış."

"Ya sen?"

"Bir manzanilla olsa hoşuma giderdi. Ama olanaksız."

Pierre karşılık vermeden önce bekliyor. Son derece hafif, son bir yağmur dalgası Rodrigo Paestra'yı örtüyor. Sokakta şarkılar söyleniyor, gülüşülüyor. Bir kez daha, yine polisler. Ama koridorda sessizlik hüküm sürüyor.

"Biraz daha az içmeyi denemek istemez misin, Maria? Bir kez denesen?"

"Hayır," diyor Maria. "Daha çok."

Toprağa özgü koku yükseliyor sokaklardan, olgunlaşmış ıslak buğday kokusunun eşlik ettiği ve izlediği bir gözyaşı kokusu. Bunu ona söyleyecek mi: "Saçmalık bu, ama Pierre, Rodrigo Paestra orada. Orada. Orada. Gün doğduğunda yakalanacak."

Bir şey demiyor. Konuşan Pierre.

"Verona'yı hatırlıyor musun?"

"Evet."

Pierre, elini uzatsa Maria'nın saçlarına dokunacaktı. Verona'dan söz etti. Verona'dan, banyoda bütün bir gece sevişmelerinden. Yine bir fırtına, yine yaz ve yine otel dolu. "Gel, Maria." Buna şaşıyordu. "Ama ne zaman, ne zaman senden bıkacağım?"

"Bir sigara daha versene bana," diyor Maria.

Pierre veriyor, Maria, bu kez yerinden doğrulmadı.

"Verona'dan söz ettimse, bu kendimi engelleyemediğimden oldu."

Çamur ve buğday kokusu dalga dalga koridora doluyor. Otel, kent, Rodrigo Paestra ve öldürdükleri, ve Verona'daki bir aşk gecesinin tümüyle boş ama tükenmeyen anısı, bu kokunun içinde yüzüyor.

Claire uyuyor. Derken dönüyor birdenbire, uyuyan kentin bu kokusunun ve bu akşam Pierre'in bedeninde dolaşan ellerinin etkisiyle inliyor. Pierre de Claire'in inlemesini duyuyor. Geçti. Claire sakinleşiyor. Ve Maria, Pierre'in yanı başında, sabah yaklaştıkça daha belirgin bir dakiklikle geçen polislerin ayak sesleriyle bölünen çocuk soluklarından başka şey duymuyor.

"Uyuyor musun?"

"Hayır," diyor Maria. "Saati söylesene."

"Gece yarısına çeyrek var." Bekliyor. "Al, bir sigara iç."

"İçerim. İspanya'da güneş kaçta doğar?"

"Bu mevsimde, çok erken."

"Sana bir şey söylemek istiyorum, Pierre."

Pierre'in kendisine uzattığı sigarayı alıyor. Eli biraz titriyor. Pierre onun yeniden yere uzanmasını bekliyor sormak için.

"Bana söylemek istediğin, ne Maria?"

Pierre, uzunca bir süre, verilmeyen cevabı bekliyor. Israr etmiyor. İkisi de kalçalarını acıtan taş döşeme yüzünden sırtüstü yatarak sigara içiyorlar. Bu acıya en kötü durumda dayanılır ancak. Pierre'in bakışlarına yakalanmadan, Judith'in sizi de örten battaniyesinin ucu açılamaz. Sigaradan çekilen her nefesten sonra gözler kapanır, yeniden açılır, hiç kımıldamaksızın susulur ancak.

"Bu oteli bulmamız ne iyi oldu," diyor Pierre.

"Evet, iyi oldu."

Pierre sigarayı ondan daha hızlı içiyor. İşte bitti bile. Uyuyan bedenlerin arasında, koridorun ortasında, Maria'yla kendi arasında kalan yerde söndürüyor sigarayı. Sağanak daha kısa sürüyor şimdi, Claire'in bir iç çekişi kadar.

"Biliyorsun Maria, seni seviyorum."

Maria'nın sigarası da bitiyor; o da, Pierre'in yaptığı gibi, koridorun boş bir taşında söndürüyor sigarasını.

"Oh, biliyorum," diyor.

Neler oluyor? Neyin hazırlığı bu? Gerçekten fırtınanın sonu mu? Sağanak başladığında otelin camekânına ve damlara kovalarla şu boşalıyor sanki. Ancak birkaç dakika süren bir duş sesi. Fırtınanın bu evresinde uyumuş olmak gerekirdi. Bu an gelmeden önce bu yarım yamalak gecenin düşüncesine alışmak gerekirdi.

"Uyumalısın, Maria."

"Evet, ama şu gürültü."

Bunu yapabilirdi, olduğu yerde dönebilir ve kendini onun yanında bulabilirdi. Ayağa kalkarlardı. Gecenin geçmesiyle anısı solup giden Claire'in uykusundan uzağa giderlerdi ikisi. Pierre bunu biliyor.

"Maria. Maria. Benim aşkımsın sen."

"Evet."

Yerinden kımıldamadı. Sokaktan gelen düdük sesleri, gündoğumunun yaklaştığını, daha da yaklaştığını düşündürüyor. Şimşek çakmıyor artık, çaksa da zayıf ve uzaklarda. Claire, çıplak kalçalarını sıkan Pierre'in ellerinin anısıyla inliyor gene. Çocukların soluk alıp verişlerindeki boğuk hırıltı gibi, buna da alışılıyor. Ve yağmurun kokusu, Claire'in arzusunun özgünlüğünü kapsayarak, onu bu gece tüm kenti kasıp kavuran arzuyla eşleştiriyor.

Maria doğruluyor yavaşça, Pierre'e doğru dönüyor biraz, daha fazla hareket etmeden ona bakıyor.

"Olacak şey değil, ama Rodrigo Paestra'yı gördüm ben. Orada, damın üzerinde."

Pierre uyuyor. Bir çocuk gibi birdenbire uyuyuverdi. Pierre'in hep böyle uyuduğunu anımsıyor Maria.

Uyuyor Pierre. Onun uyuduğunu görmek Maria'yı gülümsetiyor.

Bundan emin değil miydi?

Biraz daha doğruluyor yerinden. Pierre kımıldamıyor. İyice doğruluyor, kurtulmuş ve yalnız, Pierre'in uykuya terk edilmiş bedeninin yanından sıyrılıyor.

Maria balkona ulaştığında, üzerindeki saate, bileğine takılı saatine bakıyor. Saat yarım. Yılın bu mevsiminde, kuşkusuz üç saate kadar gün doğacak. Rodrigo Paestra, Maria'nın onu fark ettiği zamanki haliyle, ölü gibi, bu şafakla birlikte öldürülmeyi bekliyor.

IV

Gökyüzü kentin üzerinde yükseldi, ama uzaklarda hâlâ buğday tarlalarının hizasında. Ama, bu artık sonu. Şimşekler daha hafif. Gök gürültüsünün uğultusu daha az. Hava nasıl olursa olsun, iki buçuk saate kadar gün doğacak. Kötü, donuk bir şafak. Rodrigo Paestra için kötü bir şafak. Şimdi otelde ve kentte, o, Maria ve Rodrigo Paestra dışında herkes uyuyor.

Polis düdükleri kesildi. Çıkışları tutarak, kentin çevresinde dolanarak, Rodrigo Paestra'yı ele geçirecekleri mutlu günü bekliyorlar. İki buçuk saat sonrayı.

Maria uyuyacak, belki de. Canı öylesine içki istiyor. Şafağı beklemek için gösterdiği gücün üzerinde belki de bu. Saatlerin sizi, kaçınılmaz olan gelecek günün yorgunluğuna sürüklediği, gecenin o ânı geldi. O ânın gelişinin düşüncesi bile bunaltır sizi. Gelmekte olan gün, aşklarını daha da büyütecek. Beklemek gerek.

Maria, yeni bir sağanak gökyüzünü bir kez daha yardığında da balkonda duruyor. Sağanak hafif ve ılık.

Karşısındaki iki eğimli çatı yağmur alıyor. Ma-

ria'nın bir şimşeğin yardımıyla gördüğü ve saat on buçuktan bu yana Maria'ya biçimi hiç değişmemiş gibi gelen o şey, damın tepesinde, çatının iki eğimini ayıran sınırın üzerinde, dört köşe bir bacanın dibinde duruyor. Bu şey siyaha sarılı. Damın üzerine yağan yağmur onun da üzerine yağıyor. Derken yağmur duruyor. Ama o şey hâlâ orada. Bacanın şekline öyle kusursuzca uyum sağlamış ki, uzun süre bakıldığında, insan olduğundan kuşku duyuluyor. Çimento da olabilir, belki de bacanın zamanla kararmış payandası. Ama aynı zamanda, bir şimşek damı aydınlattığında da, bir insan karaltısı.

"Ne kötü hava," diyor Maria. Bunu Pierre'e söylüyormuş gibi konuştu. Sonra bekliyor.

Karaltı olduğu gibi duruyor. Bunun insan olması, tüm bir yaşam süresince bir tek kez olabilecek bir şey. Polisler yorgun, sessiz çizmeleri çamurlara bata çıka yoldan geçiyorlar. Geçtiler.

Maria bu kez sesleniyor:

"Rodrigo Paestra."

Rodrigo Paestra'nın cevap verebileceği, kımıldayacağı, bu insana benzemeyen halden sıyrılacağı varsayımı bile içini sevince boğuyor.

"Hey!" diye sesleniyor Maria. Dama doğru elini sallıyor.

Hiçbir şey kımıldamadı. Maria'nın uykusu açılıyor yavaş yavaş. Alkol isteği duyuyor hâlâ. Arabada bir şişe konyak olduğunu anımsıyor. Az önce, Pierre'e bunu söylerken, içki isteği hafifti, öylesine aklından geçiyordu, şimdi dayanılır gibi değil. Yemek salonunda, içme umudu verecek herhangi bir ışık var mı diye, koridora, koridorun ötelerine bakıyor. Hayır, Pierre'den isteseydi, Pierre bunu yapardı. Bu akşam, bunu yapardı; gidip oteldeki garsonlar-

dan birini uyandırırdı. Maria bunu yapmayacak, Pierre'i uyandırmayacak. "Biliyorsun, Maria, seni seviyorum." Maria, koridordan çıktığından beri Claire'in yanında yatıyor Pierre. Claire'in yanında yatsın artık. Yatarsa yatsın. Eğer bu Rodrigo Paestra'ysa, üstelik bu gece, ne büyük bir talih bu Maria için. Bu sıkıntıya karşılık ne güzel eğlence. Bu kez söz konusu olan Claire.

"Hey, oradaki!" diye yeniden bağırıyor Maria.

Beklemek gerek. Bu karaltı, neden bir insan olsun ki? Bunun o olması, bir adam olması, bütün bir yaşam içinde bir kez olabilir. Ama düşünülebilir. Bu akşam, bu olasılığı neden düşünmemeli ki?

"Hey!" diye yeniden bağırıyor Maria.

İşte, ağır ve yumuşak adımlarla şafağa yaklaşan polisler. Maria susuyor. Bu Rodrigo Paestra mıydı? Aşktan daha az şans var henüz, ama yine de biraz var. Bunun o olması mümkün, kendisi, Maria olduğuna göre. Ona, Maria'ya hem de bu akşam rastlaması, olabilecek şeylerden. Bunun kanıtı ortada değil mi, orda, gözlerinin önünde? Kanıt ağır basıyor. Maria, Rodrigo Paestra'yı buldu. Ondan başka hiç kimse, on bir metre ötesinde duran, kentte onca aranan bu adamı, fırtınanın katilini, bu hazineyi, bu acı anıtını bilmiyor.

Yağmur yavaş yavaş onun üzerine yağıyor yeniden. Yollara, buğdaya, öteki damlara, geri kalan her şeyin üzerine. Karaltı kımıldamadı. Gelmekte olan günün şafağında yakalanmayı, ölümü bekliyor. Şafakta, damlar yavaş yavaş aydınlanacak. Fırtına bu ülkeyi ve buğday tarlalarını terk ettiğinde şafak pembe olacak.

"Rodrigo Paestra, Rodrigo Paestra!" diye sesleniyor Maria.

Ölmek mi istiyor öyleyse? İşte polisler. Kent halkının uykusuna saygılı, konuşmadan, birbirlerine seslenmeden, kendilerinden emin, dolaşıyorlar. Sokakların balçığında sağa döndüler ve ayak sesleri, yankılanmadan kayboldu. Maria biraz daha yüksek sesle bağırıyor:

"Cevap verin, Rodrigo Paestra. Cevap versenize bana."

Balkonun demir parmaklığına yaslanıyor. Parmaklık tıkırdıyor. Maria'nın yüreği bu. Rodrigo Paestra karşılık vermedi. Umut küçülüyor, ufacık oluyor ve yitiyor. Gündoğumunda, bunun o olup olmadığını öğrenecek. Ama o zaman da çok geç olacak.

"Rodrigo Paestra, yalvarırım cevap verin bana."

O değil mi yoksa? Hiçbir şey kesin değil. Maria'nın öyle olmasını istemesinin dışında.

Koridorda biri öksürdü. Biri kımıldadı. Pierre. Evet o.

Şu iki gün içinde Pierre ve Claire birbirlerine kavuşacaklar. Bunun için çabalayacaklar. Bunu yapacakları yeri bulmak zorundalar. Ondan sonrası, henüz bilinmeyen, önceden kestirilemeyen, zamanın dipsiz kuyusu. Onların da, Maria'nın da henüz bilmediği ve daha şimdiden fırtınaların ötesine yayılan, bir zaman. Madrid başlangıcı olacak bunun. Yarın.

Nasıl sözcükler bulmalı? Hangilerini?

"Rodrigo Paestra, bana güvenin."

Sabahın biri oldu bile. Gün doğana kadar zamanın geçmesinden başka bir şey olmazsa, Rodrigo Paestra iki saat sonra bir fare gibi yakalanacak.

Maria balkondan eğilmiş, adamı seyrediyor. Adamın üzerindeki gökyüzü açık. Yağmur şimdi dinmeli, dinmesi gerek. Geniş ve yükselmiş gökyüzünde, mavilik ve ay beliriyor. Bacanın çevresinde, hiçbir

şey, hiçbir şey kımıldamıyor. Önceden yağmış olan yağmur, mırıldanarak, damlar gibi onun üzerinden de süzülüyor. Ateş, onu da yakardı. Gündoğumuna yetişemeyecek. Bu son yerde, kentin keskin nişancıları tarafından yok edilmeyi beklediği kesin.

Maria, yarı beline kadar balkondan sarkmış, şarkı söylemeye başlıyor. Çok alçak sesle. Eğlence gecelerinde mutlaka karısıyla dans etmiş olduğu, kesin bildiği, bu yazın şarkılarından birini.

Maria şarkıyı kesiyor. Bekliyor. Evet, hava yeniden açtı. Fırtına uzaklarda. Gün güzel doğacak. Pembe. Rodrigo Paestra yaşamak istemiyor. Şarkı karaltıyı değiştirmedi. Yavaş yavaş kendisinden başka hiçbir şeye benzetilemez olan bu karaltıda hiçbir şey değişmedi. Bir insana özgü bu uzun, yumuşak, köşesiz biçim, bedenin üzerinde birden ortaya çıkan bu yuvarlaklık, başın küçüklüğü. Bir insan bu.

Maria, gecenin içinde uzun uzadıya yakınıyor. Düş mü bu? Karaltı kımıldamadı. Rodrigo Paestra söz konusu olduğuna göre, kımıldamıyorsa, düş görüyor olabilir. Maria karşısındaki karaltıya, yazgısından yakınıyor.

Kent bir cezaevi gibi soyutlaşıyor. Buğday kokusu yok artık. Çok yağmur yağdı. Çok da geç oldu. Geceden söz edilemez artık. Peki neden söz edilir o zaman?

"Yalvarıyorum size, size yalvarıyorum, Rodrigo Paestra."

Gidip aramayacağı bir yudum konyağa feda edecekti onu. Bir şeyler yapabiliriz belki, Rodrigo Paestra. Rodrigo Paestra, iki saate kadar gün doğacak.

Artık hiçbir anlam taşımayan sözcükler söylüyor. Zorlanıyor. Ona sesleniyor, acıdaki bu hayvansallığa sesleniyor.

"Hey, oradaki. Hey."

Ara vermeden, bir hayvanı uysallaştırır gibi. Hep biraz daha yüksek sesle. Arkasındaki balkon pencerelerini kapattı. İçerde biri homurdandı, sonra yeniden uyudu.

Polisler geliyor. İşte orada. Yeni gelenler, taze kuvvet, aralarında konuşuyorlar. Öncekilerden daha çok konuşuyorlar. Gündoğumu için gelen destek kuvvet. Otelde, gelecekleri söyleniyordu. Zamandan söz ediyorlar. Maria balkonun parmaklıklarından eğilince onları görüyor. İçlerinden biri başını kaldırıyor, gökyüzüne bakıyor, Maria'yı görmüyor, fırtınanın bölgeyi tümüyle terk ettiğini söylüyor. Meydanda, uzaktan bir ışık beliriyor. Destek kuvvet getiren kamyon mu? Yoksa, gündoğumunda kenti kuşatmayı bekleyen polislerin yiyip içmeleri için erkenden açtırılmış bir kahvenin ışığı mı bu? Otelde takviye için gelmiş otuz kişinin bulunduğu söyleniyor. Yağmur, ter içindeki Maria'nın saçlarından, ıslak saçlarından süzülüyor. Devriye geçti.

"Hey, oradaki, hey!" diye sesleniyor Maria, bir hayvanı çağırır gibi.

Ay bir bulutun arkasına saklanıyor, ama yağmur yağmayacak. Rodrigo Paestra hiç cevap vermedi. Saat biri çeyrek geçiyor. Bulut ayın üzerinden geçerken onu göremiyor. Derken gökyüzü bu buluttan kurtuluyor. Yağmur yağmadı. İşte bacanın dibinde, hâlâ kımıldamadan, olduğu gibi, sonsuza dek orada kalacakmış gibi duruyor.

"Budalanın birisiniz siz!" diye bağırıyor Maria.

Kentte kimse uyanmadı. Hiçbir şey olmuyor. Karaltı, sersemliğine sarınıp kaldı, öylece. Otelde hiçbir şey kımıldamadı yerinden. Ama otelin bitişiğindeki evde bir pencere aydınlandı. Maria hafifçe

geri çekiliyor. Beklemek gerek. Işık sönüyor. Artık bağırmamalı. Ses otelden, bir turistten geliyordu. Demek ki, herkes yine uykuya kaldı. Ölümcül bir sessizlik başladı yeniden. Ve bu sessizliğin içinde, Maria yine hakaret ediyor.

"Sersem, sersem," diyor alçak sesle, aklı başında artık.

İşte yine devriye. Maria artık hakaret etmiyor. Devriye geçti. Ailelerinden, aylıklarından söz ediyorlardı. Maria'nın elinde bir silah olsa, karaltıya ateş ederdi. Nasılsa edilecek. Dinmek bilmeyen yağmur Maria'nın bluzunu omuzlarına yapıştırmış. Günün doğmasını ve Rodrigo Paestra'nın ölümünü beklemek gerek.

Seslenmiyor artık. Rodrigo Paestra bunu biliyor. Yeniden koridorun kapısını açtı. Onları görüyor, zalim bir ayrılık içinde uyuyan ötekileri görüyor. Uzun uzun bakıyor onlara. Bu aşk, henüz gerçekleşmedi. Ne sabır, ne sabır. Balkondan ayrılmıyor. Rodrigo Paestra onun orada olduğunu, bunu biliyor. Bu sona ermekte olan gecenin içinde, hâlâ dayanıyor. Orada, yerinde, coğrafi olarak Maria'yla buluşmuş olarak.

Yazın, çoğu zaman olduğu gibi iklime bağlı bir mucize oluyor. Ufuktaki pus dağıldı, ardından bütün gökyüzü açıldı. Fırtına yok oldu. Kalmadı. Evet, gündoğumu öncesi gökyüzünde yıldızlar. Çok uzun bu. Yıldızlar insanı ağlatacak.

Maria seslenmiyor artık. Hakaret de etmiyor. Adama hakaret ettikten sonra, bir daha seslenmedi. Ama gözleri ona, dehşetin hayvansı budalalığına dönüşmüş bu karaltıya dikili, hâlâ balkonda duruyor.

Bir çeyrek saat geçiyor. Tüm dehşetiyle buğday tarlalarını altüst etmekle başlayacak ve karşıdaki şu damı yalarken, onu Maria kadar başkalarının da

gözleri önüne serecek olan yeşil bir şafağa doğru giden süre de bir o kadar azalıyor. Hayır, Maria seslenmiyor artık. Zaman yaşlandı, gömülüyor. Seslenmeyecek artık, Maria. Bundan sonra asla.

Gece, akışının sakin evrelerini kavuran baş döndürücü bir gidiştir tutturmuş.

Başka bir olay da yok. Yenilginin burukluğundan başka. Maria bunu tanıyor.

Bir olasılık kaldı. Kefeninin içinden Maria'nm hâlâ orada, yerinde, onu beklediğini görebilmesi. Ve son bir incelik göstermek zorunda olduğuna inanarak ona işaret etmesi. Maria, belki de gün doğana kadar duracağı bu balkonda zorluklar içinde beklerken, zamanın geçmekte olduğunu hatırlaması olasılığı. Maria yüzünden, kısa bir süre de olsa umutsuzluğun masumiyetinden sıyrılarak, insan davranışının, savaşın, kaçışın, kinin genel verilerini aklına getirmesi de bir olasılık. Ülkesindeki pembe şafak zamanını. Yaşamanın ortak nedenlerini, bu nedenler ortadan kalktıktan sonra bile, sonunda, uzun uzun düşündüğünde hatırlaması.

Gökyüzünden mavi bir ışık yayılıyor şimdi. Otelin balkonundan kendisine doğru uzanan –başka hiçbir şeye benzemeyen– bu kadın karaltısını görmemesi olanaksız. Ölmek istiyor olsa bile. Bu özel yazgıyı istese bile, son bir kez, onunla konuşma olanağı var.

Yine, cehennem polisleri. Geçtiler. Ardından, sessizlik. Maria'nın ardında, gökyüzünden yayılan ışıkta, Claire ve Pierre'in birbirlerinden ayrı uyumakta oldukları koridor görünüyor. Sözle anlatılamayan bir ayrım, uykunun ayrımı, birkaç saat için de olsa birbirlerinden ayrı kılıyor onları. Yarın, otelde sevişecekler, Madrid'de, beklenmedik bir zamanda, uluorta. Ah, Claire. Sen.

Sırtını döndüğünde, onu yeniden görmekten umudunu kesmiş miydi?

Siyah kefenden, bir şey uzandı. Bir beyazlık. Bir yüz mü bu? Bir el mi yoksa?

Oydu bu, Rodrigo Paestra.

Karşı karşıyalar. Bir yüz bu.

Zamanın yeniden doğuşu doğrulanıyor. Karşı karşıyalar ve bakışıyorlar.

Yoldan, aşağıdan, ölüm hükmünün sabah sersemliği içinde, geveze ve sevinçli polisler geçiyor.

Maria, mutluluğun kurbanı oldu. Birbirlerini yüreklendiriyorlar. Polisler, geçerken birbirlerine bakıyorlar sürekli. Bekleyiş, sona eriyor, kurtuluyorlar. Gökyüzünün her yerinden, tüm sokaklardan ve yatmakta olanlardan. Gökyüzü olmasa da, Maria, bunun Rodrigo Paestra olduğunu tahmin ederdi. Şimdi sabahın ikisine on var. Ölümüne bir buçuk saat kala, Rodrigo Paestra onu görmeye razı oldu.

Maria elini kaldırıp onu selamlıyor. Bekliyor. Bir el yavaş yavaş kefeninden çıkıyor, havaya kalkıyor ve o da, bu sessiz anlaşma işaretini yapıyor. Ardından, iki el de aşağı iniyor.

Fırtına, ufuğu tümüyle temizlendi nihayet. Bir orak gibi, buğdayı biçiyor. Sokakları kurutmaya başlayan ılık bir rüzgâr çıktı. Hava güzel, gün ne kadar güzel, aydınlık olacak. Hâlâ gece. Bilincin kararsızlığına çözümler vardır belki de. Buna inanılabilir.

Maria, serinkanlılıkla, yeniden elini kaldırıyor. O da yine karşılık veriyor. Ah, ne harikulade bir şey. Beklemesi gerektiğini işaret etmek için elini kaldırdı Maria. Bekleyin, diyordu eli. Anladı mı acaba? Anladı. Badem şekeri gibi beyaz baş bütünüyle çıktı siyah kefeninden. Aralarında on bir metre var mı? Rodrigo Paestra, iyiliğinin istendiğini anladı mı?

Anladı. Maria sabırla, sağduyuyla, yeniden deniyor. Bekleyin, Rodrigo Paestra, bekleyin. Biraz daha bekleyin, şimdi aşağıya ineceğim, size doğru geleceğim. Kim bilir, Rodrigo Paestra?

Devriye geliyor. Bu kez, Maria koridora giriyor. Karaltının başı da geldiklerini işitti ve yeniden kefeninin içine çekildi. Ama aşağıdan hiçbir şey göremiyorlar. Akıllarına bile gelmiyor. İşlerinden, aylıklarının azlığından, polis görevlisi olarak koşullarının zorluğundan konuşuyorlar yeniden. Bundan önceki nöbet sırasında yaptıkları gibi beklemek gerekiyor. Bu da geçti.

Baş, kendi kendine kefeninden çıktı yeniden, o kadının beklediği balkona doğru bakıyor. Maria yeniden beklemesi gerektiğini işaret ediyor ona. Baş eğiliyor. Evet, beklemek gerektiğini, Maria'nın aşağıya ineceğini, ona doğru gideceğini anladı.

Koridorda herkes uyuyor. Maria uyuyan bedenlerin arasından geçebilmek için ayakkabılarını çıkarıyor. Küçük kız orada, mutluluk içinde olanların huzuruyla, sırtüstü yatıyor. Claire de orda, uyuyor. Ve iki adım ötesinde, Claire tarafından arzulanan ama bunun farkında olmayan Pierre. Claire, aşklarının ağır ağır yok oluşunun bu güzelim meyvesi.

Maria koridoru geçti. Ayakkabılarını elinde tutuyor. Gecenin aydınlığı camekândan masaların üzerine vuruyor, örtüleri ve içerideki havayı mavileştiriyor. Masaların yarısı toplanmış. Tahta sıraların üzerinde, uzanmış bedenler var. Hizmetliler odalarını turistlere vermiş olmalı. Otelin tüm personeli henüz uyuyor.

Maria, yeniden bu uykunun arasından geçiyor. Yaz. Otel personeli bitkin düşmüş. Avluya bakan kapılar açık bırakılmış olmalı. Bir ihtiras cinayeti, ko-

şulların kurbanı bir katil söz konusu. Kapıları niçin kapatsaydılar ki? Sağda, Claire'le Pierre'in dün gece, nihayet uzunca bir süre yalnız kalabildikleri, otel yöneticisinin bürosu var. Büro karanlıkta. Maria camdan bakıyor. İçerde yatan kimse yok. Maria otelin bu tarafından çıkmak isterse, koridora bitişik camlı küçük bir geçitten geçmesi gerekecek.

Bu geçidin kapısı kapalı.

Maria yine deniyor. Ter başını kaşındırıyor. Kapı kapalı. Sokağa, bu koridora bakan merdivenden başka çıkış yok. Ofislerin çıkışları dışında.

Maria yemek salonunu geçiyor yeniden. Kapılar ta dipte. Aralarında bir tanesi açık. Bunlar mutfaktalar. Önce bir kiler. Sonra, uzunlamasına uçsuz bucaksız bir mutfak. Olağanüstü bir düzensizlik var ortalıkta. Görünüyor bu çünkü büyük bir pencere burayı yemek salonundan daha çok aydınlatıyor. Gün mü doğuyor yoksa? Olanaksız. Maria geniş pencereden bakıyor. Otomobillerin park edildiği avlunun lambası bu. Fırınların, yapışkan, ağır, iç bulandırıcı sıcaklığı hissediliyor hâlâ.

Mutfağın ortasında, çıkışın oralarda, portatif bir yatakta bir genç uyuyor.

Geride, daralan duvarların arasında, pencereyle bir dolabın ortasında açık kalmış bir kapı var. Kapı açık. Maria kapıyı çekiyor kendine doğru. Genç adam dönüyor ve homurdanıyor. Sonra susuyor ve Maria kapıyı açıyor. Kapı döner bir merdivene açılıyor. Rodrigo Paestra aynı umudu sürdürüyor mu acaba? Basamaklar tahta. Maria'nın adımlarıyla gıcırdıyor. Gündüzki sıcaklığa eş bir sıcaklık var burada. Maria'nın saçlarından ter süzülüyor. İki kat. Merdiven iki kat yükseliyor, ondan sonrası tümüyle karanlık.

Camlı kapı açık. Otelin iç avlusuna, garajlara

açılıyor. Maria bunu düşünmemişti. Ama orada arabalara göz kulak olan biri vardır. Varsa da, Maria'nın Rodrigo Paestra'ya seslendiğini işitmiş olamaz. Avlu yoldan çok uzak. Ya da bekçi falan yok. Bu durumda avlu kapısının kilitlenmiş olması gerek. Maria saatine bakıyor. Sabahın ikisini beş geçiyor. Otomobili garaja sokan Pierre. Maria arabanın nerede olduğunu bilmiyor. Avluya çıkıyor. Avlunun zemini kum, sarı. Otomobiller geride, bir sürü, bir sundurmanın altında, karanlıkta.

Maria kapının yanında duruyor. Kapatıyor kapıyı. Kapı, kimselerin pek duyamayacağı, hafif, ince bir inilti çıkarıyor. Kimse duymadı mı? Beklemek gerek. Hayır, kapının iniltisini kimse duymamışa benziyor.

Bu kapıyla sundurma arasında, avlu boş, büyük ve boş. Bu mesafeyi aşmak gerek. Gökyüzünde, avluyu aydınlatan çeyrek ay var. Avlunun içinde, tam ortasında bir damın gölgesi. Buğday tarlalarından önce, kentteki son evin damı. Evet, mutfaktaki geniş pencereden giren ışık, sundurmanın ta yukarısına asılmış ve gecenin hafif esintisinde sallanan bir lambadan geliyor. Otomobiller parlıyor. Bu arabaları bekleyen bir bekçi olmalı. Ama nerede?

Maria avluyu geçmeye karar verdiği sırada, avlunun ana kapısının ardından polis geçiyor. Rodrigo Paestra'nın bulunduğu sokaktan, öteki sokaktan geliyorlar. Maria sokağın çamurundaki yumuşak adım seslerinden anlıyor. Buğday tarlalarından önceki son sokak. Hâlâ konuşuyorlar. Maria saatine bakıyor. Balkondan ayrılmasından, yani son devriyenin geçişinden bu yana on üç dakika geçmiş olduğunu görüyor. Merdivenin camlı kapısına varmadan önce ayakkabılarını giymişti. Avluda yürümeye devam

ediyor. Sundurmanın altına geliyor. Devriye çoktan uzaklaştı.

Kuşkusuz, en iyisi gürültü yapmak. İşte siyah Rover. Maria arabanın kapısını açıyor. Sonra bekliyor. Rover'dan tanıdık bir koku çıkıyor. Claire'in kokusu. Maria arabanın kapısını vurarak kapıyor.

Sundurmanın gerisinde biri öksürüyor. Ardından ne olduğunu soruyor biri. Maria arabanın kapısını yeniden açıyor, açık bırakıyor bu kez ve sese doğru yöneliyor.

Adam yerinden kımıldamadı. Sundurmanın, avlunun ana kapısına en uzak köşesinde, bölmeye dayalı bir şezlongdan yarım yamalak doğruluyor.

"Otel müşterisiyim," diyor Maria. "Küçük siyah Rover'ı arıyordum."

Eteğinin cebinden sigara çıkarıyor. Adama bir sigara ikram ediyor, sigarayı yakıyor. Otuz yaşlarında biri bu. Sigarayı isteksiz bir tavırla alıyor adam. Uyuyordu herhalde. Üzerinde, Rordigo Paestra'nınkiyle aynı, koyu renkli bir battaniye var.

"Şimdiden mi yola çıkıyorsunuz Madrid'e?"

Şaşırıyor adam. Maria gökyüzünü gösteriyor.

"Hayır," diyor. "Hava öyle güzel ki. Bu otel koridorlarında uyuyamıyorum. Biraz dolaşacağım."

Adam ayağa kalkıyor. Maria'nın karşısında duruyor. Maria gülümsüyor adama. Ona böyle bakan adamlar var hâlâ. İkisi de sigaralarını içiyorlar ve sigaraların ışığında gayet güzel görüyorlar birbirlerini.

"Sizi rahatsız ettim, kusura bakmayın. Ana kapı içindi."

"Zararı yok. Kilitli değil zaten. Yazları böyledir."

Biraz eğiliyor. Havadan, her gece bu saatlere doğru çıkan serinlikten söz ediyor.

"Yine yatabilirsiniz," diyor Maria. "Kapıyı kapatırım."

Adam yeniden uzanıyor, Maria'ya bakıyor hâlâ. Maria uzaklaşırken, birden cesaret buluyor.

"Böyle yalnız başınıza mı gezeceksiniz? İsterseniz gelebilirim. Fazla uzatmazsanız elbette." Gülüyor.

Maria da gülüyor. Boş avluda adamın gülüşünü duyuyor. Adam ısrar etmiyor.

Maria acele etmiyor. Arabanın kaputunu indiriyor, kapatıyor. Adam onu duyuyor. Hâlâ uykulu, hafifçe sesleniyor.

"Fırtına bitti," diyor. "Yarın hava güzel olacak."

"Sağ ol," diyor Maria.

Rover'a biniyor, geri geri gidiyor ve farları sönük olarak ana kapının önüne kadar geliyor. Ağırdan alıyor. İki dakika içinde geçecek olan öteki devriyeyi beklemek gerek. Saati görebiliyor.

İşte. Polisler ana kapının önünde duruyor, konuşmadan bekliyorlar ve gidiyorlar. Serinlikten yararlanmak için Madrid'e gece giden turistler, diye düşünmüş olmalılar.

Maria ana kapıyı açtığında polisler sokakta görünmüyorlar. Yeniden Rover'dan inmek gerek, ama bu kez çok çabuk. Maria da öyle yapıyor, sonra avlunun kapısını kapıyor. Saçlarında hâlâ o sıcaklık. Bu korku neden? Neden?

Geçmişte, bir gölün suyu bu gece gibi durgundu. Hava güneşliydi. Maria, göl sularının güneşli halini ve birden kayığın içinde, bu suların durgunluğunun ardında, gölün derinliklerinin de gün ışığıyla parıldadığını anımsıyor. Su duruydu. Şekiller belirmişti. Alışılagelmiş ama, elbette, güneşin bozduğu şekiller.

Pierre kayıkta, Maria'nın yanındaydı.

Maria Rover'a biniyor. Bekçi izlemedi onu. Saate bakıyor. Bir buçuk saate kalmadan gün doğacak. Maria konyak şişesini alıyor, içiyor. Uzun uzun, büyük bir yudum alıyor ağzına. Öyle içini yakıyor ki, zevkten gözlerini yumuyor.

V

Polislerin henüz terk ettikleri sokaktan gitmek zorunda. Bu sokağın sonunda yolları ayrılacak. Onlar sağa, buğday tarlaları boyunca uzanan, kentin son sokağına yönelecekler. Maria otelin cephesine paralel olarak, ana meydana doğru sapacak. Otelin balkonundan kentin planını açık seçik görebildi. Yapacağı olmayacak bir şey değil. Rodrigo Paestra'nın bulunduğu dam iki sokağın kesiştiği köşede.

Maria avlu kapısının birkaç metre ilerisindeki dönemece kadar yavaş yavaş sürüyor arabayı. Oradan sonra hızı artırması gerek. Bundan sonraki devriyenin gelmesine on dakikadan az zaman var. Hesapta yanlışlık yapmadıysa, elbette. Yoksa Maria, Rodrigo Paestra'yı kent polisine gündoğumundan iki saat önce teslim etmiş olur.

Rover boğuk bir gürültü çıkarıyor, ama polislerin çamurda yumuşayan ayak seslerini yine de bastırabilir. Fakat ilerlemek gerek. İşte sokakların derinlemesine göründüğü, iki sokağın kesiştiği köşe. Sokaklar boş henüz. Bir saate kalmaz, tarlalara gidecek olanlar uyanırlar. Ama henüz uyuyorlar.

Gecenin bu saatinde, otomobil gürültüsü kimseyi uyandırmıyor demek ki.

Maria, Rover'dan inmiyor. Rodrigo Paestra, onu

duyar mı? Alçak sesle şarkı söylüyor.

Bulunduğu yerden, onu görmüyor. Gökyüzünden ve gökyüzündeki bacanın belirli bir kısmından başka şey görmüyor. Çatının, Maria'nın bulunduğu sokağa bakan tarafı gecenin karanlığında.

Az önce, onun varlığından umudunu kestiğinde söylediği o şarkıyı söylemeye devam ediyor. Rover'dan indiğinde de şarkı söylemeyi sürdürüyor. Arabanın arka kapısını açıyor, Judith'in yoldaki molalar sırasında sağdan soldan topladığı ve gelişigüzel arka koltuğa bıraktığı çeşitli şeyleri toparlıyor. Gazeteler de orada. Pierre'in bir ceketi. Claire'in eşarbı, kendi eşarbı ve bir sürü gazete.

Polislerin geçmesine sekiz dakika kalmış olmalı.

Bir gölge damların aydınlanan gökyüzünde oluşturduğu keskin çizgiyi bozuyor. Bu o. Bacanın çevresini dolaştı. Maria hâlâ şarkı söylüyor. Sesi boğazında düğümleniyor. Her zaman şarkı söylenebilir. Ama o şarkı söylemeye başladığından bu yana susmak bilmedi. O, orada.

Sıcak rüzgâr yeniden esmeye başlamış olmalı bölgede. Meydandaki palmiyelerin sesi geliyor. Rüzgâr ıssız sokaklarda tek başına.

Maria az önce onu gördüğünde üzerinde olan siyah kefenini sırtından çıkarmadan, bacanın çevresini dolaştı. Emekleyerek ilerliyor. Öncekinden daha biçimsiz, şaşılacak kadar garip bir şekle bürünüyor şimdi. Çirkin. Maria şarkı söylediği sırada, o, kiremitlerin üzerinden sürünerek ilerliyor.

Polislerin geçmesine altı dakika kalmış olmalı.

Ayakkabıları yok anlaşılan ayağında. Hiç gürültü yapmıyor; çıkan ses, rüzgârın karşısına çıkan evlere, ağaçlara, köşe başlarına çarparken çıkardığı sesten farklı değil.

Hareketleri ağır. Ne kadar az zamanı kaldığını biliyor mu? Biliyor mu bunu? Uzun uzun beklemekten uyuşan bacakları hareket edemiyor. Yüzü açıkta ve tüm bedeni, koskocaman bir kasap tahtasına yatırılmış kesimlik bir hayvan gibi çatının tepesine yayılıyor. Maria bir yandan şarkı söyleyerek, iki eliyle, damın eğimi boyunca yuvarlanmasını işaret ediyor ona. Ve sonra Rover'ı gösteriyor. Yuvarlanarak Rover'ın içine düşmesi gerektiğini gösteriyor. Daha alçak sesle, ama şimdi daha hızlı, çok daha hızlı şarkı söylüyor. Kentin bu yakasında yirmi metre uzunluğunda bir duvar var. Maria'yı hiç kimse duymaz.

Rodrigo Paestra söyleneni yapıyor. Bacaklarını önce kaldırıp sonra indirerek, isteneni yapıyor. Yüzü, yeniden siyah kefenin içinde kayboldu ve zamanla eprimiş bir kumaş yığını, kurumun tanımlanamaz rengi Maria'ya doğru ilerliyor.

Sokaklarda henüz kimsecikler yok. Damdaki kiremitlerden ses çıkar endişesiyle, ustaca yuvarlanıyor şimdi. Maria motorun sesini artırıyor. Boş yere şarkı söylediğini fark etmeden, hâlâ söylüyor. O orada, geliyor, ulaşıyor. Maria şarkı söylüyor.

Bir metre yol aldı. Maria hâlâ, hâlâ aynı şarkıyı söylüyor. Çok alçak sesle. Bir metre daha tamamlandı. Üç metre etti. Sokakta hâlâ kimseler yok, şu gece bekçisi bile yeniden uyumuştur kuşkusuz.

Bir devriye, meydandan Principal Oteli yönüne, kentin kuzeyine doğru yola çıkmış olmalı. İzledikleri yol bu. Sesler o taraftan geliyor, önce yüksek olan sesler giderek hafifliyor. Bu seslerin otel boyunca uzanan yolun ağzında çınlamasına şimdi dört dakika kalmış olmalı. Rodrigo Paestra'nın Maria'ya ulaşmasına olsa olsa bir metre var.

Bu dört dakikanın geçmesinden önce yankıla-

nan ayak sesleri, otelin balkonları boyunca uzanan sokağa doğru yaklaşıyor. Maria bunun imkânsız olduğunu, yanlış duyduğunu sandığı sırada, Rodrigo Paestra da kuşkusuz böyle sanmış olacak ki, Rover'ın içine düşmek için daha hızlı, daha yumuşak bir yuvarlanışla, bir hamlede damdaki bir metreyi aşıyor. Fırladı. Rover'ın içine düştü. Siyah, yumuşak bir kumaş yığını Rover'ın içine düştü.

Oldu. Maria hareket ettiği sırada devriyeler yola girdiler kuşkusuz. Rodrigo Paestra arka koltuğa düştü. Oradan yine yuvarlanarak yere, döşemeye indi. Kımıldamıyor artık. Orada, arkasında, yerdeki paspasın üzerinde, örtüsüne sarınmış duruyor.

Bir pencere aydınlandı. Bağıranlar oldu.

Kentin içinde düdük sesleri yükseliyor, birbirini izliyor. Maria kentin ana meydanına varmak üzere. Rodrigo Paestra damdan düşerken, çatının oluğu onun ağırlığıyla ezildi ve korkunç bir gürültü çıkardı, rezil bir ses. Bir pencere mi aydınlandı? Evet. İki-üç pencere aydınlanıyor. Gıcırtılar oluyor, gece kapıları.

Hareketlenen sıcak rüzgâr mı? Rodrigo Paestra mı? Düdük sesleri sürüyor. Alarm veren otele ulaşan devriye bu. Ne var ki, elli metre ötelerinde, başka bir sokaktan hareket eden Rover'ı görmediler. Rüzgâr motorun gürültüsünü tarlalara doğru götürdü. Kırlardaki bu dört köşe ışıklar, pencereler olmalı. Elektrik kesintisi hâlâ sürüyor ve uzun süre de süreceğe benzer. Maria, bir dönemeçten sonra, polisin damları aramakta olduğu yerin yüz metre kadar ilerisinde bulunuyor şimdi.

Bir polis koşar adımlarla ona doğru geliyor. Maria duruyor. Polis arabanın önünde adımlarını yavaşlatıyor, boş otomobili dikkatle inceliyor ve dönüp gidiyor. Daha uzakta, bir pencerenin önünde duru-

yor ve içeriye sesleniyor. Cevap verilmiyor. Devriye yolun sonuna doğru ilerliyor.

Hızı azaltmak gerek. Rover, rüzgârda hâlâ titreşen, parçalanmış oluğun bulunduğu yerde neden durmuştu? Siyah Rover bu kötü gecede ne yapacağını bilemeyen, yalnız, özgür bir otel müşterisine ait. Maria neden korkuyordu ki?

Şimdi korkmuyor mu peki? Korku nerdeyse tümüyle yok oldu. Şu anda korkudan artakalan, filizlenmiş, birden olgunlaşmış, taze bir anı ancak. Bir dakika bile geçmedi henüz. Korku, kalbin karmaşık ilkgençliği gibi, düşlenemeyen bir şey olup çıktı.

Maria'nın meydandan geçmesi gerekiyor. Öyle yapıyor. Şimdi arkada, Rodrigo Paestra'nın hiç görünmediğini biliyor. Arka koltuk boş. Meydandan geçmeden kent dışına çıkmak olanaksız, kentin biri Madrid'e, öteki Fransa'ya, Barcelona'ya giden iki çıkışı da bu meydandan.

Bir araba, tek bir araba, gecenin bu saatinde Madrid'e doğru gidebilir. Yola çıkan ilk turist, derler.

Maria'nın akşamüstü manzanilla içtiği kahvenin karşısında yirmi kadar polis duruyor. Düdük seslerini dinliyor, karşılık veriyor, gelecek emri bekliyorlar. İçlerinden biri Maria'yı durduruyor.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Boş otomobile bakıyor, rahatlıyor, gülümsüyor.

"Otel müşterisiyim. Oda bulamadık ve yaptığınız gürültü yüzünden uyuyamadım," diye ekliyor. "Biraz dolaşacağım. Neler oluyor?"

Polis ona inanıyor mu? Evet, dikkatle Maria'nın yüzüne bakıyor, sonra bakışları ondan ayrılıyor ve otele doğru, uzağa çevriliyor. Açıklıyor.

"Rodrigo Paestra damlarda olmalı, ama kesin değil."

Maria dönüp geriye bakıyor. El fenerleri, otelden önceki son damları tarıyor. Görevli başka bir şey söylemiyor.

Maria ağır ağır kaldırıyor arabayı. Madrid yolu tam karşısında. Küçük bir ağaçlık oluşturan cüce palmiyelerin çevresinden dönmesi gerek. Madrid yolunun orada olduğunu açık seçik anımsıyor. Bundan hiç kuşkusu yok.

Arabanın mekanizması çalışıyor. Claire'in siyah Rover'ı hareket ediyor, sonra Maria'nın istediği yöne, Madrid yönüne doğru ilerliyor. Direksiyondaki ise, ağır ağır ve dikkatle meydanı dönen Maria. Kentin, hâlâ bir çakal gibi uluyan çatı oluğunun bulunduğu tarafında düdük sesleri devam ediyor. Genç polis görevlisi, şaşkın ve gülümseyerek Maria'nın uzaklaşmasını seyrediyor. Maria polisin çevresini, meydanın çevresini dönüyor. Polise gülümsüyor mu? Bunu asla yapmayacak. Batıya, otele doğru devam eden geniş yola giriyor. Maria bildiği koridorlara açılan balkonlarda ışık yanıp yanmadığına bakmadı.

Bu Madrid yolu. İspanya'nın en geniş yolu. Anıtsal, dümdüz, ilerliyor.

Kent, elbette, devam ediyor hâlâ. Bir devriye birliği, arkasından bir ikincisi elleri boş dönerken, böyle erkenden Madrid'e doğru giden yabancı plakalı siyah Rover'a bakıyorlar. Gelgelelim akşamki fırtına ve gecenin bu beklenmedik diriliği aralarından birkaçını gülümsetiyor.

İçlerinden biri arabayı süren yalnız kadına sesleniyor.

İki garaj var. Sonra da, büyükçe ve ıssız, atölye gibi bir yer. Ardından çok küçük evler. Maria saatin kaç olduğunu bilmiyor. Gündoğumundan önceki

herhangi bir saat. Ama gün doğmadı daha. Gündoğumu için belli zamana gerek var. Henüz gün doğmadı.

Evlerden, barakalardan sonra buğday tarlaları var. Ve mavi ışığın altındaki bu tarlalardan başka hiçbir şey yok. Buğday ve mavilik. Yolu almak uzun sürüyor. Maria yavaş sürüyor arabayı, ama yine de ilerliyor. Gecenin bir ânında, bir dönemeçte, farların ışığında gayet iyi okunan bir tabela görüyor ve terk ettiği kentten, Rodrigo Paestra'nın kentinden on dört kilometre uzaklaşmış olduğunu anlıyor.

Açık renk buğdayın içinde, karanlık bir toprak yola kadar devam ediyor. Yola giriyor, beş yüz metre kadar gidiyor ve duruyor. Bu yolun iki yanında, yine buğday var ve gece yine olduğu gibi. Uzaklara bakıldığında görünürde başka bir kasaba yok. Öyle bir sessizlik var ki, Maria hemen motoru durduruyor.

Maria arkasına döndüğünde, Rodrigo Paestra kefeninden çıkmak üzere.

Arka koltuğa oturmuş, çevresine bakınıyor. Gecenin mavi ışığında yüzü belirsiz.

Eğer bu ovada kuşlar varsa, buğday başaklarının arasında, ıslanmış kilin içinde uyuyor olmalılar henüz.

Maria cebinden sigara paketini çıkarıyor. İçinden bir tane alıyor ve ona uzatıyor. Rodrigo Paestra sigaraya atılıyor ve o sigarasını yaktığı sırada Maria, Rodrigo Paestra'nın soğuktan titrediğini fark ediyor. Yere düşürmemek için sigarayı iki eliyle içiyor Rodrigo Paestra. Hava soğuk, İspanya'da, fırtınalı gecelerde, gündoğumundan bir saat önce.

Sigara içiyor adam.

Bu kadına bakmadı.

Kadın, ona bakıyor. Adı Rodrigo Paestra. Buğ-

daylara bakarken bile, Maria onu görüyor.

Saçları kafasına yapışmış. Giysileri, boğulmuş birinin giysileri gibi duruyor sırtında. Uzun boylu ve güçlü olmalı. Otuz yaşında var mı acaba? Hâlâ sigara içiyor. Neye bakıyor? Baktığı sigarası. Sigarasına baktığında görülüyor, gözleri siyah olmalı.

Maria yanında duran örtüyü açıyor ve ona uzatıyor. Adam örtüyü alıyor ve arka koltuğa bırakıyor. Anlamadı. Yeniden sigarasını içiyor. Sonra arabanın sağına soluna bakıyor. İlk konuşan o oluyor:

"Burası neresi?"

"Madrid yolu."

Başka şey söylemiyor. Maria da. Önüne dönüyor Maria. İkisi de sigara içiyorlar. İlk bitiren Rodrigo Paestra oluyor. Maria bir sigara daha veriyor ona. O hâlâ titriyor. Kendini titrememeye zorladığından, kibritin alevinde, yüzü ifadesiz.

"Nereye gitmek istiyorsunuz?" diye soruyor Maria.

Adam hemen cevap vermiyor. İlgi duymaksızın, uzaklardan baktığı Maria mı? Öyle, Maria'ya yönelen bir bakış bu. Maria onun gözlerini değil, sanki ortalık apaydınlıkmış gibi, bakışını görüyor.

"Bilmiyorum," diyor Rodrigo Paestra.

Maria yeniden önüne dönüyor. Sonra dayanamıyor ve yine arkaya ona doğru dönüyor. Ona bakmaktan alıkoyamıyor kendini. Gözlerini Maria'ya çevirdiği sıradaki yabanıl ifade yok olmuş. Yalnızca gözleri var artık. Ve gözün üzerinde, sigarayı ağzına götürdüğünde farkında olmadan kalkan gözkapağı. Başka hiçbir şey yok. Rodrigo Paestra'mn ancak sigara içecek kadar gücü var. Neden Maria'yla buraya kadar geldi? Son bir incelik, bir gönül alma kuşkusuz. Size sesleniliyorsa, cevap verilir. Rodrigo Paest-

ra, nedir ki bundan böyle? Maria, ona bakmaya doyamıyor, bu elle tutulur mucizeye, aşkın kargaşası içinde bu gece açan bu kara çiçeğe bakmaya doyamıyor.

Bir tabancayla beynini dağıttı onun. Ve aşkı, on dokuz yaşında, ölü, hâlâ çıplak, damda kendisinin sarındığı koyu renk battaniyenin bir eşine sarılı, belediyenin morga dönüştürülen bir köşesinde yatıyor. Kurşun, ötekinin, adamın kalbini deldi. Onları ayırdılar.

"Saat kaç?" diye soruyor Rodrigo Paestra.

Maria saatini gösteriyor, ama onun baktığı yok.

"İki buçuğu biraz geçiyor."

Gözleri yeniden buğday tarlalarına çevriliyor. Arka koltuğa yaslanmış, suskun. Maria sessizliğin içinde bir erkeğin iç çekişini duyar gibi oldu. Ve ardından sessizlik geri geldi. Ve sonra gündoğumundan önceki zamanın geçişi başladı yeniden. Sonu gelmemecesine.

Hava soğuk. Az önce kentin üzerinde esen sıcak rüzgâr, hiç esmedi mi yoksa? Fırtınayı izleyen ve geçip giden bir bora. Gündüzün sağanaklarıyla hırpalanan, dalgalanan, olgun buğdaylar kımıldamıyor.

Havanın durgunluğundan belki de, birdenbire ortalığı saran, omuzları ve gözleri rahatsız eden bir soğuk var.

Rodrigo Paestra uyumuş olmalı. Başı, arka koltuğun sırtına yaslanmış. Ve ağzı yarı açık. Uyuyor.

Solunan havada bir şey değişiyor, buğdayların üzerinde bir solukluk dolaşıyor. Ne kadar oldu? Ne zamandır uyuyor? Ufukta bir yerden, renksiz, düzensiz, sınırlanması imkânsız bir saldırı başlıyor. Kafasının içinde bir yerden bir saldırı başlıyor ve bedeninde, kendi yolunu kendi çizen, başka hiçbir

anıyla alt edilemeyen, büyüyen bir sıkıntı. Yine de, yine de, öyle isteniyorsa eğer, gökyüzü hâlâ mavi ve duru. Öyle henüz. Uzaklardan, türlü yorgunluklardan ve bu geceden, bu yorgunluktan gelen beklenmedik bir hoşnutluğun etkisiyle biçimlenen duygu değişikliğinin kusursuz bir aldatmacası, rasgele bir aydınlıktan başka şey değil mi yoksa?

Hayır. Gün doğuyor.

O uyuyor. Uyuyor.

Günün doğduğu yerde, adlandırılacak bir renk yok henüz.

Rodrigo Paestra düş görüyor. Uykunun düş görülebilecek yerinde. Maria, çenesi ön koltuğun aralığına dayalı, başı onun başının karşısında, ona bakıyor. Arada da gökyüzüne, ama asıl ona. Büyük bir dikkatle –nedense– Rodrigo Paestra'yı seyrediyor. Evet. Rodrigo Paestra orada, güzel güzel uyuyor, bir kuşun kanatlarında, bütün karmaşanın üzerinden süzülüyor. Görünen bu. Olduğu gibi, bütün ağırlığına karşın ve buna bilmeden razı olarak dertlerinin dışında taşındı.

Rodrigo Paestra uyurken, Maria onun tümüyle boş bakışlarından yoksun kalıyor.

Az önce uykusunda gülümsedi. Aralık dudaklarında, ürpertici, yanıltıcı da olsa yaşama keyfinin gülümseyişine benzer bir gülümseme oluştuğuna yemin edebilirdi Maria.

Bacaklarının arasında, cinsel organının yanı başında silahının şekli var, bir tabanca. Battaniye ayaklarının dibinde. Örtü, yanı başında. Üstünü yeniden örtmek gereksiz. Ayrıca onu bütünüyle ve daima görmek istiyor. Maria onu görüyor. Düzgün ve rahat uyuduğunu da.

Başını gökyüzüne kaldırmaya hiç gerek yok.

Buna değmez. Gün onun üzerine doğuyor zaten. Kurşuni ışık, yavaş yavaş bedenini tümüyle kapladı. Bu beden açık, belirgin boyutlar kazandı. Yeniden bir adı var: Rodrigo Paestra.

Bir fare gibi yakalanmış olacağı zaman geldi artık.

Maria, onun yaptığı gibi yapıyor, ön koltuğa uzanıyor ve doğan güneşin onun üzerine vurmasını seyrediyor.

Bir çocuğun anısı geçiyor aklımdan, olsun, anıyı kovuyor. Rodrigo Paestra, hâlâ, dünkü düşlerini görmekte.

Daha beklemek gerek. Sonra da onu uyandırmak.

İşte ortalık pembeleşiyor. Kırları ve Maria'yı, dingin bir yorgunluk kaplıyor. Gökyüzü sessizce renkleniyor. Biraz daha zamanı var. Anayoldan Madrid yönüne doğru bir otomobil geçiyor. Maria, öteki yanına, gökyüzüne bakıyor gizlice. Onun üzerine vuran pembelik gökyüzünden geliyor. Yola çıkma saati geldi. Madrid'e doğru giden otomobil otelden geliyordu, kuşkusuz. Henüz karanlık bir koridorda, Claire, kötü bir geceyi izleyen ağrılı bir gerinmeyle, aşklarının üzerine doğan günü selamlıyor ve ardından yeniden yatıyor olmalı.

O uyuyor. Maria doğruluyor, ön kapıdaki cepte duran konyak şişesini alıyor. Alkol, aç karnına, içinde bir bulantı uyandırarak tanıdık, yakıcı bir tatla boğazında tırmanıyor. Güneş. İşte güneş bu, ufukta. Soğuk birden azalıyor. Gözler acıyor. Rodrigo Paestra uyuyalı bir saat kadar oldu. Güneş bedenini yalıyor, yarı açık ağzına giriyor ve giysileri sönmemiş bir ateş gibi hafif hafif tütmeye başlıyor. Saçları da tütüyor. Terk edilmiş bir ateşin incecik dumanları.

Işığı hissetmiyor henüz. Gözlerini kırpıştırıyor. Ama, gözkapakları yeniden uykuyla kapanıyor. Gülümsemiyor artık.

Eğer onu uyandıracaksa, bunu yapacaksa, bir an önce, hemen uyandırması daha iyi olmaz mı?

Maria konyak şişesini alıyor yeniden, içiyor, kapıdaki cebe koyuyor tekrar. Bekliyor henüz. Henüz yapamadı. Rodrigo Paestra'ya seslenemedi henüz.

Yine de, yine de, Maria'nın hayatındaki bu ânın, Rodrigo Paestra'nın buğdaylı yolda Rover'ın içinde yanı başında bu yabancı kadınla uyanacağı ânın, bir an önce geçmesi iyi olurdu. Uyandıktan birkaç saniye sonra –tahmin etmek zor değil– her şeyi anımsayacak. Düş gördüğünü anladığı zaman şaşırıp kalacak. Maria'nın, Rodrigo Paestra'yı uyandırmaya karar vermesi gerekiyordu.

Güneş, yarısına kadar yükseldi ufukta. Madrid yolunda iki tane, altı tane otomobil gidiyor. Maria konyak şişesini alıyor yeniden, bir yudum daha içiyor. Bu kez, içi öyle bulanıyor ki, gözlerini yummak zorunda kalıyor. Sonra, ardından, yavaşça seslenmeye başlıyor:

"Rodrigo Paestra."

Duymadı. Gözleri kırpıştı ama daha sıkı kapandı bu kez. Konyağın bulantısı sürüyor. Kusması gerek. Maria kusmamayı ve ona bakmamayı başarmak için gözlerini yumuyor.

"Rodrigo Paestra."

Konyak şişesini, el yordamıyla kapıdaki cebe geri koydu ve başını arka tarafa uzattı.

"Rodrigo Paestra."

Arkada bir şey kıpırdamış olmalıydı. Ardından hiçbir şey olmadı. Uyanmadı. Maria doğruluyor ve bu kez ona bakıyor.

"Rodrigo Paestra."

Gözleri kırpıştı. Konyağın bulantısı geçtiği için, Maria yeniden başlıyor. Şişeyi alıyor, tekrar içiyor. Aldığı yudum, bir öncekinden daha sert. Bayılmasın sakın? Hayır. Yalnızca görüşü bozuyor, sakin konuşmayı engelliyor, bağırmaya izin veriyor yalnızca.

"Rodrigo Paestra, Rodrigo Paestra."

Maria, yeniden başını ön koltuğun sırtına gömüyor.

Uyanmış olmalı. Uyanış böyle olsa gerek. Hafif bir bağırma, derin bir inleme geldi otomobilin arkasından.

Maria dönüp baktığında uyanışın ilk ânı geçmiş. Arka koltukta oturmuş, kanlanmış, çapaklı gözleriyle, buğdaya, buğdaylı ülkesine bakıyor. Şaşırıyor mu? Evet, şaşırıyor biraz, ama pek değil. İşte gözleri buğdayı terk etti. Oturuyor hâlâ, sırtı dik ve hiçbir şeye bakmıyor. Her şeyi hatırladı.

"Otele dönmeliyim."

O susuyor. Maria bir sigara uzatıyor ona. Uzatılanı görmüyor. Maria sigarayı ona doğru tutuyor ama o hâlâ sigarayı görmüyor. Bakmaya başladığı Maria şimdi. Ona, otele dönmek zorunda olduğunu söylediğinde, koyu renk battaniyesini yakaladı birden ve sonra yarıda bıraktı yapacağını. Maria'nın varlığını keşfetti. Ve onu gördükten sonra, kuşkusuz, hatırladı.

Kusmamak için derin soluk almaktan kaçınıyor Maria. Sürekli tutulması gereken bir hıçkırık gibi boğazında tırmanan, gündoğumunda içilen son konyak yudumu bu, kuşkusuz.

Rodrigo Paestra ona bakıyor, bakıyor, bakıyor. Akıl almaz bir ilgisizlikle bomboş bir bakışla Maria'ya bakarken, ne fark ediyor yine? Onu, orada

gördüğünde nasıl bir şaşkınlığa kapılıyor yine? O anda yalnızca, ne Maria'dan, ne de başka bir kimseden, ona bir kötülük gelemeyeceğini mi fark ediyor acaba? Ya da gecenin gizli tuttuğu bir gerçeğin ortaya çıktığını mı?

"Otelde çocuğum var," diyor. "Bu yüzden oraya dönmem gerek."

Bitti. Gözlerini ayırdı Maria'dan. Elinde tuttuğu sigarayı yeniden ona uzatıyor Maria; sigarayı alıyor ve Maria sigarayı yakıyor. Adam koyu renk battaniyeyi koltuktan kaldırıyor.

"Dinleyin," diyor Maria.

Yoksa işitmedi mi? Çok alçak sesle konuştu Maria. Adam kapıyı açtı, indi ve işte arabanın yanında ayakta duruyor.

"Dinleyin," diye yineliyor Maria. "Sınır çok uzak değil. Bir deneyin."

Yolun üzerinde ayakta duruyor ve yeniden çevresindeki buğdaydan ülkesine bakıyor. Ve sonra dönüyor, hatırlıyor, arabanın kapısını kapatıyor. Anımsıyor. Gece, kendisine seslenildiğinde cevap vermek istediğini de. Dün, nazikti. Güneş çok parlak ve gözlerini kısmaya zorluyor onu.

"Deneyebilirsiniz," diye yineliyor Maria.

Adam başıyla, ağır bir hareketle, bunu düşünmediğini, istemediğini işaret ediyor.

"Öğleyin," diyor Maria. "Öğleyin burada olacağım, döneceğim. Öğleyin."

"Öğleyin," diye yineliyor Rodrigo Paestra.

Maria parmaklarıyla güneşi gösteriyor ve ellerini açıyor ona doğru.

"Öğleyin, öğleyin," diyor yine.

Adam başını eğiyor. Anladı. Sonra olduğu yerde dönüyor ve bu özgür alanda, bu buğday enginliğin-

de saklanabileceği, yerleşebileceği yeri arıyor. Güneş birdenbire ufuktan yükseldi ve doğruca onun üzerine vuruyor; buğdayların üzerindeki gölgesi kusursuz, uzun.

Gideceği yeri, yorgunluğunun geçeceği yeri, bulabilirdi. Yolda uzaklaşıyor. Elinde tuttuğu battaniyeyi sürüyor yanında: İpten sandaletlerin içinde ayakları çıplak. Ceketi yok, kasabanın tüm erkekleri gibi koyu mavi bir gömlek giymiş.

Yolda yürüyor, duruyor, ne yapacağını bilemiyor gibi bir hali var, derken Rover'ın yirmi metre kadar ilerisindeki buğdayların arasına dalıyor ve yıldırım çarpmış gibi yere atıyor kendini. Maria bekliyor. O, ayağa kalkmıyor.

Maria, buğday tarlalarının serin killi toprağından anayola çıktığında, sıcak çoktan bastırmış. Öğleye kadar, kaçınılmaz bir biçimde, daha da artacak ve gün boyu, güneş batana kadar etrafa yayılacak. Bu belli.

Güneş ensesine vurunca, dinmek bilmeyen mide bulantısı başlıyor yeniden. Maria, elleri direksiyona kenetlenmiş, uykuyla boğuşuyor. Tam alt ettiğini sandığı sırada, daha da gömülüyor. Yine de otele doğru ilerliyor.

İşte atölye.

İşte garajlar.

Ve birkaç köylü işte. Madrid yönüne giden arabalar pek az henüz.

Uykuyla savaşacak gücü kalmadığını sandığı sırada Judith'i anımsamak, Maria'yı kentin dış mahallelerine, ardından kente ulaştırıyor. Sonra da, meydana.

Meydanda hâlâ polisler var. Gece orada olanlar uyuyor herhalde. Gün ışığında bezgin bir halleri var.

Esniyorlar. Ayakları hâlâ çamurlu, giysileri buruşuk, ama kentin her köşesinde düdükler ötüyor. Belediyenin önünde, bıkkınlık içinde, gece öldürülen iki kişiyi bekliyorlar.

Otelin ana kapısı açık. Genç gece bekçisinin yerini yaşlı bir adam almış. Sundurmanın altında yer var. Otomobiller otelden geliyorlardı öyleyse. Maria ana kapıdan çıkıyor, o gece Rodrigo Paestra'yı tanıdığı yoldan otelin çevresinden dolaşıyor. Çok konyak içtiği için yürümekte zorluk çekiyor, ama yol bomboş, onu kimse görmüyor.

Koridorda yer var. Bulantı öyle ki, görme cesaretine kavuşmak için çocuğunun yanına uzanıyor boylu boyunca. Koyu renk battaniye Judith'in sıcaklığıyla ılık hâlâ. Birisi, koridorun balkona açılan kapısını kapatmış olmalı, koridor serin ve sakin çünkü. Ne rahat. Judith mutlu bir uykunun içinde olduğu yerde dönüyor. Maria dinleniyor.

İkisi de hâlâ orada. Uyuyorlar henüz. Maria koridordan ayrılalı iki saat oldu. Daha çok erken. Sabahın dördü. Uyku arasında, farkında olmaksızın birbirlerine sokulmuşlardır kuşkusuz. Claire'in topuğu Pierre'in yanağına uzanmış. Ağzı topuğa değiyor hafiften. Claire'in topuğu Pierre'in açık duran elinde dinleniyor. Avucunu kapatırsa kadının topuğu tümüyle avucunda kalacak. Ama Maria boşuna bakıyor, bu olmuyor. Derin bir uykuya dalmışlar.

VI

"Maria."

Maria uyanıyor. Seslenen Pierre. Bu kadar uyumasına gülüyor. Duvara yaslanmış, ona bakıyor.

"Saat on oldu," diye özür diliyor. "Herkes gitti."

"Judith nerde?"

"Avluda oynuyor. İyi."

Koridorda Maria'mn etrafı boş. Balkonun penceresi açık ve güneş ışıkları eğik olarak giriyor koridora. Akşamki gibi parlıyor kırmızı zeminde ve Pierre'in yüzüne yansıyor. Maria'nın yeniden midesi bulanıyor. Doğruluyor ve yeniden yatıyor.

"Bir dakika, şimdi kalkıyorum."

Koridorun dibinden, soğuk içecek tepsileriyle garsonlar geçmeye başladılar bile. Odaların kapıları açık. Kadınlar yatakları düzeltirken şarkı söylüyorlar. Sıcak, çoktan bastırmış.

"Seni uyandırmamalarını söyledim," diyor Pierre. "Ama birkaç dakika içinde güneş üzerine vuracaktı."

Maria'ya bakıyor ısrarla. Maria bir sigara alıyor, içmeyi deniyor ve atıyor. Midesi bulanarak Pierre'e bakıyor.

"Sabah zor uyanırım," diyor. "Ama, şimdi kalkıyorum."

"Kalmamı ister misin?"

"Beni yemek salonunda beklesen daha iyi olur. Alkolikler tek başına uyanmalı."

Birbirlerine gülümsüyorlar. Pierre gidiyor. Maria onu geri çağırıyor.

"Claire nerde?" diye soruyor.

"Aşağıda, küçüğün yanında."

Ayağa kalkmayı ve yemek salonuna ulaşmayı başardığında, Pierre'in bulunduğu masanın üzerinde bir fincan kahvenin buğusu tütüyor. Pierre, bazı sabahlar Maria'ya gerekenin ne olduğunu biliyor. Sessizce, içmesini, sonuna kadar içmesini bekliyor. Ardından gerinmesini, gerinmesini, ellerini saçlarında dolaştırmasını ve sonunda da sigara içmesini.

"Daha iyiyim," diyor Maria.

Kusursuz bir biçimde yeniden düzenlenmiş ve temizlenmiş yemek salonunda, diğer iki masanın dışında yalnızlar. Masaları öğle yemeği için hazırlamışlar, bembeyaz. Camekânın altına, geceleri masmavi olan, boyalı büyük bir tente germişler, güneşi tutması için. Burada sıcaklık daha makul.

"Bu gece çok içtin, Maria," diye düşündüğünü açıklıyor Pierre.

Maria elini yüzünde dolaştırıyor. Yüzünün üzerindeki ellerinden, güzel olduğunu, ama artık bunun değişmeye başladığını hissediyor, biliyor bunu. Hiç sakınmadan, işte böylece, ellerini yüzünde dolaştırarak, bundan böyle çökmüş olmayı kabul ettiğini biliyor. Pierre'e karşılık vermiyor.

"Yine irade sorunu," diye devam ediyor Pierre. "Daha az içebilirdin, en azından dün akşam."

Maria kahvesini lıkır lıkır içip bitiriyor.

"Oh, şimdi iyiyim," diyor. "Sabah bir saat kötü geçiyor, ama sonra bitiyor."

"Bu gece seni aradım. Otomobil yerinde değildi. Bekçi dolaşmaya çıktığını söyledi. O zaman anladım."

Yerinden biraz doğruluyor ve bu kez o Maria'nın saçlarını okşuyor.

"Maria, Maria."

Maria ona gülümsemiyor. Pierre elini bir an onun saçlarının üzerinde tutuyor, sonra çekiyor. Maria'nın niçin gülümsemediğini biliyor.

"Bir duş yapayım," diyor Maria, "sonra, istersen, yola çıkarız."

Claire, işte, orada. Judith'i elinden tutuyor. İçeriye giriyorlar. Claire maviler giymiş. İçeri girerken ilk baktığı Pierre. Pierre'e duyduğu arzu, içeriye girer girmez görülüyor, gölgesi gibi izliyor onu. Haykırıyor nerdeyse. Ama konuştuğu Maria.

"Bu gece gittin mi sen?"

Maria bir cevap arıyor, ama bulamıyor. Claire'in gözlerinin önüne fırlatılmış gibi hissediyor kendini.

"Bu gece bizi uyandırdılar," diye devam ediyor Claire. "Rodrigo Paestra'yı yakaladıklarını sanmışlardı. Herkes pencerelerdeydi. Bir keşmekeş ki sorma! Seni de aramışlardır."

Bu gece orada olmadığını fark ettiklerinde ne yaptılar acaba? Dönmediğini, Rover'ın dönmediğini fark ettiklerinde, çocuklar uyuduktan sonra, koridor, ardından yavaş yavaş bütün otel yeniden sakinleştiğinde? Ne yaptılar?

"Polislerle birlikteydim," diyor Maria. "Polislerle birlikte manzanilla içiyordum. Dün akşamki kahvede."

Claire gülüyor. Pierre de gülüyor ama, Claire'den daha az.

"Ah, Maria," diye içini çekiyor Claire. "Maria, Maria."

Maria'yı seviyorlar. Claire'in gülüşü her zamanki gülüşü değil. Düşündüğü şey, imkânsız değil. Koridorun karanlığında, birbirlerine sokulmuş, sarılmış, Rover'ın dönüşünü gözlerlerken, onu bekledikleri sırada. Kim bilir?

"Judith," diyor Maria.

Onu kolundan tutuyor ve bakıyor. Gece uykusunu almış küçük bir kız bu. Gözleri mavi. Gözlerinin altındaki korku halkası kaybolmuş. Maria kendisinden uzağa itiyor küçük kızı, uzaklaştırıyor. Rodrigo Paestra buğdayların arasında olmalı. Uyuyor. Başakların gölgesi incecik, sıcak başlamıştır. Rodrigo Paestra kurtarılsaydı, kısacası, kim kurtarılmış olacaktı?

"Bu sabah kahvaltıyı çok iştahlı yedi," diyor Claire. "Serin bir geceden sonra acıkmıştı."

Judith, dönüp Maria'ya doğru geldi. Maria yeniden yanına aldı onu, yeniden baktı ona, sonra yeniden iteler gibi bıraktı. Judith buna alışkın. Annesinin istediği kadar ona bakmasına, ardından da iteklemesine aldırmıyor. Sonra gidiyor, yemek salonuna dönüyor ve şarkı söylüyor.

"Madrid'e çok geç varmamalıyız," diyor Claire. "En azından gece olmadan varmalıyız. Oda bulmak için."

Maria hatırlıyor, uzaklaşıyor, otelin bürosuna gidiyor. Banyolar boş. Duş güzel. Zaman böyle geçiyor. Maria, çıplak yalnız vücuduna bakıyor. Eğer Rodrigo Paestra, Fransa'ya götürülürse kurtarılacak olan ne, uzun sözün kısası? O buğday okyanusunun içinde uyuyor. Su, göğüslerinden ve karnından akıyor, rahatlatıyor. Maria bekliyor, zamanın geçmesini ve suyun tükenmemecesine akmasını bekliyor. Hafifletici sebeplerden yararlanacaktır Rodrigo Paestra, el-

bette. Rodrigo Paestra'nm Perez'e duyduğu kıskançlık dikkate alınacak. Onu katil yapan bu kıskançlığın dikkate alınmasından daha fazla ne yapılabilir ki Rodrigo Paestra için?

Yemek salonunda Maria'yı bekleyen Claire'den başka kimse yok.

"Pierre otelin hesabını ödemeye gitti," diyor. "Sonra yola çıkacağız."

"Ne kadar güzelsin," diyor Maria. "Claire, çok güzelsin."

Claire önüne bakıyor. Kendini tutuyor önce, sonra söylüyor:

"O zavallıyı arama işini bitirdiklerinde, çok kısa bir süre sonra, arabalar yola çıkmaya başladı. Tekrar uykuya dalmak olanaksızdı. Çok zordu demek istiyorum. Ama sonunda."

"Saat kaçtı?"

"Geceydi henüz, tam bilemiyorum. Bütün kentte polis düdükleri ötüyordu. Şu taraftan, kiremitlerden bir gürültü geldi, rüzgârdı kuşkusuz. Sonra onları düzelttiler. Çok geç uyuduk."

"Çok mu geç?"

"Güneş doğuyordu sanırım. Evet. Yattığımızda gün ağarmıştı. Konuştuk, Pierre'le ben, evet, sanırım sabaha kadar konuştuk."

Claire bekliyor. Maria ısrar etmiyor. Judith dönüp geliyor. Claire Judith'i, Pierre'in çocuğunu seviyor.

"Bundan böyle, hiç fırtına olmayacak," diyor Claire Judith'e. "Korkmana gerek yok."

"Hiç mi?"

Ona söz veriyorlar. Yeniden otel koridorlarında dolaşmaya gidiyor Judith. Pierre döndü. Her şey hazır, diyor. Otelin hesabını kapattı. Onları beklettiği

için özür diliyor. Sonra, susuyor. Claire bu sabah ona bakmıyor. Sigara içerken gözleri hep önünde. Koridordaki gece boyunca, gündoğumundan önce bile, sevişememiş olmalılar. Maria yanılıyordu. Birbirlerine dün akşamki gibi bakmıyorlarsa artık, bunu yapmaktan kaçınıyorlarsa, bu, tarlaların üzerinde gökyüzü pembeleştiğinde ve şafakla birlikte Maria'mn içe dokunan ve hatta artık irkitici olan anısı akıllarından geçtiğinde, fısıldayarak, birbirlerine aşklarını itiraf etmelerindendi. Maria'yı ne yapmalı?

"San Andrea'yı mutlaka görmek gerek," diyor Pierre. "Üç Goya tablosunu da. Sonradan pişman olmamak için."

Müşteriler giriyor içeri. Kadınlar. Pierre onlara bakmıyor artık.

"Yorgunum," diyor Maria. "Sizi bekleyeceğim."

"Ne içtin sen?" diye soruyor Claire.

"Şişedeki konyağı. Sizi arabada bekleyeceğim. Öğleye doğru daha iyi olurum."

Pierre'le Claire bakıştılar. Bu gece, bundan da konuşmuş olmalılar ve bir kez daha Maria'nın uslanmasını dilemiş olmalılar. Ve yeni mutsuzluğuyla, onlardan uzak ve başka bir biçimde oyalanmasını dilemiş ve birbirlerini kutlamış olmalılar.

Aşağıya iniyorlar. Banyonun verdiği dirilik yok oluyor ve Maria kendini avluda bulduğunda, yorgunluk bir yazgı gibi geri dönüyor işte. Rodrigo Paestra'yı buğday yatağından koparıp almak için sonsuz bir güç gerekiyordu. Bunu onlara söylemek, doğmakta olan arzularına karşı çıkmak, bu gece sevişmenin gerçekleşeceği Madrid'i gözden çıkarmak gerekiyordu. Maria, arabayı yerleştirmelerini seyrediyor –yardım etmiyor onlara–, onlar da Maria'yı yoracak olan bu küçük angaryayı üstlenirken gülüşüyorlar.

Maria önde, Pierre'in yanında. Arkasında Claire, bir şey sormadan arka koltuğa atılmış örtüyü katlıyor. Maria onun ne yaptığını görüyor ama hiçbir açıklama yapmıyor. Kentin içinde, Maria'nın gece izlediği yolu izliyorlar. Saat on bir. Araştırmayla geçen gecenin, Maria gibi, bitkin düşürdüğü dört polis meydanda nöbet tutuyor hâlâ. San Andrea Kilisesi meydanda. Belediye gibi. Öldürülenlerin cesetleri hâlâ orada olmalı. Koruma altında.

"Onu ele geçiremediler," diyor Pierre.

Arabayı, o gece açık olan kahvenin karşısında gölgelik bir yerde durduruyor. Yeniden bir kilise. Yeniden üç Goya. Yeniden tatil. Rodrigo Paestra'yı niçin, neden kurtarmalı? Rodrigo Paestra'nm kötü uyandırılışı bu kez nasıl olacak? Claire'in karşıt isteğinin acımasızlığı içinde, bu bedeni buğdayların arasından çıkarmak, otomobile bindirmek. Saat on biri on geçiyor.

"Gerçekten," diyor Maria, "o kadar yorgunum ki, burada kalacağım."

Claire Judith'in peşinden indi. Pierre arabanın kapısını açık bırakıyor ve Maria'yı bekliyor.

"On dakika," diyor, "gayret et Maria, hadi."

İstemiyor. Pierre kapıyı kapatıyor. Üçü bir arada San Andrea'ya doğru uzaklaşıyorlar. İçeri giriyorlar. Maria onları görmüyor artık.

Öğle olacak ve Rodrigo Paestra terk edildiğini anlayacak. Maria bir an gözlerini yumuyor. Onu anımsıyor mu? Evet. Buğdaylara, onları görmeden bakmasını ve güneşin altında uyandığında gördüğü öteki bakışı anımsıyor. Gözlerini açtığında, Rover'a hayranlıkla bakan iki çocuk var karşısında. Geri dönmediler. Yalnız Goyaları değil, başka bir şey, sıradan bir primitif görmüş olmalılar. El ele, birlikte

öteki kır resimlerine bakıyorlar. Dar koyakların ötesinde açık pencerelerden, ormanlar, bir kasaba, bir hayvan sürüsü giriyor. Sevimli meleklerin, sürülerin arasında, günbatımında ormanlar, bir tepenin üzerinde bacaları tüten bir kasaba, bu tepelerin arasında esen aşklarının rüzgârı. Bir göl, uzaklarda, gözlerin gibi mavi. El eleler, bakışıyorlar. Şimdiye dek fark etmemiştim, diyor Pierre ona, gölgede gözlerin daha da mavi. Bu göl gibi.

Maria'nın hareketlenmesi, otomobilin tam karşısındaki, oradaki şu barda bir manzanilla içmeye gitmesi gerek. Ellerinin titremesi başladı, boğazında ve bedeninde alkolü düşlüyor. Dönmezlerse, o bara gidecek.

Geri dönüyorlar. Judith, aralarında zıplıyor.

"Goyalardan başka bir şey yoktu," diyor Pierre. "Gelmeliydin."

Claire arabanın kapısını açıyor. Maria durduruyor onu. Pierre onun karşısında.

"Bu gece," diyor Maria, "siz uyurken, polisin aradığı o adamı, Rodrigo Paestra'yı buldum."

Claire'in yüzü ciddileşiyor. Bir an bekliyor.

"Yine içtin sen, Maria," diyor.

Pierre kımıldamıyor.

"Hayır," diyor Maria. "Bir rastlantı. Otelin balkonunun tam karşısındaki damdaydı. Onu buradan on dört kilometre öteye, Madrid yoluna götürdüm. Öğleyin döneceğimi söyledim. Buğdayların arasına yattı. Ne yapmak gerektiğini bilmiyorum, Pierre. Pierre, ne yapmak gerektiğini hiç bilemiyorum."

Pierre, Maria'nın elini tutuyor. Söylediklerini izleyen sessizlikten, Maria bağırması gerektiğini çıkarıyor.

"Yalvarırım, Maria," diyor Pierre.

"Doğruyu söylüyorum."

"Hayır," diyor Claire. "Hayır. Bu doğru değil, doğru olmadığına yemin ederim."

Otomobilden biraz uzakta duruyor, Maria'yı önüne bakmaya zorlayan bir görkemle dikiliyor.

"Oraya gidilmesi ya da gidilmemesi onun için fark etmez sanırım," diyor Maria. "Onun için hiç fark etmez. Oraya gidilmese de olur. Gidilmemesini yeğlerim, sanırım."

Pierre gülümsemeye çalışıyor.

"Ama doğru değil, değil mi?"

"Doğru. Kent küçücük. Oradaydı, otelin balkonunun karşısındaki damın üzerinde. Binde bir olasılık, ama doğru."

"Bu sabah söylemedin bunu," diyor Claire.

"Niçin söylemedin, Maria? Neden?"

Neden? Claire, Judith'le birlikte otomobilden uzaklaşıyor. Maria'nın cevabını beklemek istemiyor.

"Yine bir rastlantı," diyor Maria Pierre'e, "onu ilk kez gördüğümde, sen, otelin balkonlarından birinde Claire'le birlikteydin."

Maria, Claire'in kendilerine doğru geldiğini görüyor.

"Ancak çok sonra, ikiniz de uyuduğunuzda, onun Rodrigo Paestra olduğundan emin olmuştum. Çok geç olmuştu."

"Biliyordum," diyor Pierre.

Meydanda duran birileri var. Baktıkları, ağır adımlarla Rover'a doğru gelen Claire.

"Sana söyledim," diye devam ediyor Maria. "Konuşmamızı bitirdikten sonra. Ama sen uyumuştun."

"Biliyordum," diye yineliyor Pierre.

Claire, yeniden orada.

"Demek öyle, seni bekliyor mu?" diyor alçak

sesle.

Birdenbire yumuşayıverdi. Pierre'in yanında, hiçbir zaman olamayacağı kadar yanında Pierre'in. Gözdağı verir gibi, ama tedbirli. Pierre Maria'nın anlattıklarıyla ilgili hâlâ.

"Of, bilmiyorum," diyor Maria. "Bunun, onun için önemi olduğunu sanmıyorum."

"On biri yirmi geçiyor," diyor Pierre.

"Oraya gitmeye hiç istekli değilim," diyor Maria. "Nasıl isterseniz öyle yapın."

"Neresi?" diye soruyor Judith.

"Madrid yolunda. Başka bir yoldan gidilebilir."

Polisler yorgun adımlarla, meydanda dolaşmaya başlıyorlar. Öğle sıcağı başladı çoktan ve onları yoruyor. Sokaklar, güneşin altında çoktan kurumuş. Yol kenarlarında bir damla su kalmamasına iki saat yeterli olmuş.

"Örtü," diyor Claire, "bu yüzden mi buradaydı?"

"Evet. Ama önce bir manzanilla içmeliyim. Her şeyden önce."

Maria arka koltuğa yaslandı ve bakıştıklarını görüyor. Ardından, meydanda açık bir kahve var mı diye bakındıklarını. İçmesine her zaman izin verecekler, içme isteğini her zaman koruyacaklar, her zaman.

"Gel," diyor Pierre.

Akşamki kahveye gidiyorlar. Manzanilla buzlu.

"Neden konyak içtin?" diye soruyor Claire. "Akşamları, seni en kötü eden konyak."

"Delice bir istek," diyor Maria.

Bir manzanilla daha istiyor. Ona karışmıyorlar. Pierre de, Rodrigo Paestra'dan başka şey düşünemiyor. Garsondan bir gazete istedi. Birinci sayfada,

Rodrigo Paestra'nın kötü bir vesikalık fotoğrafı var. Öteki iki fotoğraf da orada. Perez'inki. Ve yuvarlak yüzlü, koyu renk gözlü, çok genç bir kadınınki.

"Sekiz aylık evliymişler daha," diyor Pierre.

Claire onun elindeki gazeteyi alıyor ve okuyor, sonra bir iskemlenin üzerine atıyor. Kahvenin garsonu onlara doğru geliyor. Parmağıyla polisleri gösteriyor.

"Rodrigo Paestra arkadaşımdır," diyor. Gülüyor ve eliyle, onu daha çok ararlar gibilerden bir işaret yapıyor.

"Adamı yakalamadılar," diyor Judith.

"Bir manzanilla daha," diyor Maria.

Pierre içki ısmarlamasını engellemedi. Hep öyle yapardı. Saatine bakıyor. Claire'in dizlerinde oturan Judith dikkatle onları dinliyor. Garson uzaklaştı.

"Öğleyin mi dedin?"

"Evet. Sözcüğü tekrarladı. Öğleyin dedi. Ama inanmadan."

Pierre de bir kadeh manzanilla ısmarlıyor kendine. Maria'nınki çoktan üç oldu. Maria gülümsüyor.

"Tuhaf ve yeni bir şey bu," diyor.

"Anlatsana, Maria," diyor Claire.

Maria daha çok gülümsüyor. İşte o zaman Pierre karışıyor.

"Artık içme," diyor.

Manzanilla kadehini alırken titriyor biraz. Maria artık duracağına söz veriyor. Claire, Rodrigo Paestra'yı unuttu ve Pierre'e bakmadan edemiyor yine. Taşlarla çevrili geçide güneş vurdu. Meydanın her yanında, gün ortası sessizliği başlıyor.

"Onlar," diyor Maria, "aşklarının ilk günlerini yaşıyorlardı."

Pierre onun elini tutuyor ve sıkıyor. Ama Maria belediyeyi gösteriyor.

"Karısı orada," diyor. "Ve Perez'le birlikte. Töre, ölümde ayrılmalarını gerektirirdi."

"Maria," diye onu susturmak istiyor Pierre.

"Evet. Belki de, sınırı geçebileceğini söyledim ona. Cevap vermedi. Zor iş!"

Etrafına alkolün yalnızlığı çöktü bile. Konuşmayı ne zaman kesmesi gerektiğini biliyor henüz. Susacak.

"Yine de, belli olmaz," diyor.

Garson geliyor yeniden. Susuyorlar. Pierre manzanillaların parasını ödüyor. Madrid'e doğru mu gidiyorlar? Dün, yolda mıydılar? Pek cevap vermiyorlar, garson da ısrar etmiyor.

"Orayı hatırlayabilecek misin?" diye soruyor Pierre.

"Hatırlayacağım. Ama tatil ne olacak?"

"Bunu bana mı soruyorsun, seçenek yok," diyor Pierre. "Bizi öyle bir duruma soktun ki, başka seçeneğimiz yok." Kızarak söylemiyor bunu. Gülümsüyor. Claire susuyor.

"Tatil," diyor Maria, "tatilden söz ederken düşündüğüm daha çok sizdiniz. Kendim değil."

"Bunu anladık," diyor sonunda Claire.

Maria ayağa kalkıyor. Hiç kımıldamadan duran Claire'in tam önünde şimdi.

"Elimden bir şey gelmez," diyor alçak sesle, "hiçbir şey. Kimse bir şey yapamaz. Kimse. Hiç kimse. Demek istediğim buydu işte. Bu gece o adamı damda görmeyi ben istemedim ki. Sen de benim gibi yapardın, Claire."

"Hayır."

Maria yeniden yerine oturuyor.

"Oraya gitmeyeceğiz," diye açıklıyor düşüncesini. "Bir kere, onu gizlemek çok zor, iri bir adam, dev gibi, bunu başarsak bile, öylesine umursamaz ki, boş, hatta gülünç bir işe kalkışmış oluruz. Rodrigo Paestra'nın bir canı mı kaldı kurtarılacak. Claire, sen Madrid'e gideceksin. Madrid'den başka bir yere gitmek için kılımı kıpırdatmam."

Claire parmaklarıyla hafif hafif vuruyor masaya. Pierre ayağa kalktı.

"Ben gelmiyorum," diye yineliyor Maria. "Bir manzanilla içeceğim."

"On ikiye yirmi beş var," diyor Pierre.

Kahveden tek başına çıkıyor ve otomobile doğru gidiyor. Judith peşinden koşuyor. Claire onun arkasından bakıyor.

"Gel, Maria."

"Peki."

Kolundan tutuyor Maria'yı. Maria ayağa kalkıyor. Hayır, çok içmedi. Konyaktan sonra, biraz erken içti, ama geçecek.

"Geçecek," diyor Claire'e. "Aldırma."

Pierre döndü, ona doğru geldi. Çoktan otomobilin arkasına oturmuş olan Judith'i gösteriyor.

"Ya Judith?" diyor.

"Ah, o daha küçük," diyor Maria. "Biraz ilgi yeterli."

Ağır ağır, meydanda ilerliyorlar. Kent sakin. Polisler yorgunluğa teslim oldular ve taşların üzerinde uyuyorlar.

"Çok kolay," diyor Maria. "Madrid yoluna gireceksin. Orda, karşıda."

Madrid yolu işte bu. İspanya'nın en geniş yolu. Anıtsal, dümdüz, ilerliyor.

Kent meydandan sonra da devam ediyor. Bir

devriye birliği dönüyor, polisler yılgın, birbirinin ardından yürüyorlar. Siyah Rover'a bakmıyorlar bile. Bu sabahtan beri, böyle çok araba gördüler. Yabancı plaka görünce başlarını bile çevirmiyorlar.

İçlerinden hiçbiri Rover'a bakmıyor.

Bir garaj var. Bir garaj. Maria, iki saymıştı.

"Gidişte," diyor Maria, "kafamın içinde binbir türlü şey vardı. Dönüşte, sarhoştum. Ama yine de hatırlıyorum. Bir başka garaj vardı."

"Madrid yolu," diyor Pierre. "Yanılamazsın."

İşte öteki garaj. Pierre, gece onun yaptığı gibi yavaş sürüyor arabayı.

"İşte orda. Endişelenme," diyor Pierre.

Tatlılıkla konuşuyor. Sıcaktan bunalmış. Korkuyor da, kuşkusuz. Kimse, sesi çıkmayan Claire'e dönüp bakmıyor.

İşte atölye. Açık. Yakıcı havayı bir testere sesi kaplıyor.

"Daha sonra, küçücük evler vardı sanırım."

İşte oradalar, alçacık, kapı sundurmalarının üzerinde hâlâ otomobillere bakan çocuklar. Saatin kaç olduğunu sormuyorlar birbirlerine artık. Gün ortasından önce herhangi bir saat. Az sonra, evlerden sonra, kırlarda, kaçışan kuşlarınkinden başka tek bir gölge kalmayacak.

Buğday imdada yetişmiyor. Görünürde hiçbir işaret noktası yok. Kör edici bir ışığın içinde, buğdaylardan başka hiçbir şey yok.

"Bu tarlalarda uzun zaman yol aldım," diyor Maria. "Dediğim gibi on dört kilometre."

Pierre kilometre sayacına bakıyor. Alçak sesle alınan yolu hesap ediyor.

"Beş kilometre daha," diyor, "beş kilometre sonra oradayız."

Ufka doğru dar vadilere dönüşen manzaradan alamıyorlar gözlerini. Gök tekdüze, gri. Madrid yolunun iki yanından, göz alabildiğine telgraf telleri uzanıyor. Bu sıcakta pek az araba var.

"Yol dönmüyor muydu?" diye soruyor Pierre.

Evet, bir dönemeç anımsadığını, ama oraya sapmadığını söylüyor. Sağdaki yoldan sonra, doğru.

"Her şey yolunda," diyor Pierre. "Kavşağa geliyoruz. Bak, şurada solda. İyi bak, Maria."

Judith'in yüzünden böyle sakin konuşuyor kuşkusuz. Claire için de belki. Judith, sakin, dinlenmiş, şarkı söylüyor.

"Sıcaktan öldü o, bitti bu iş," diyor Maria.

Yol hafifçe yokuş yukarı çıkıyor şimdi.

"Anımsıyor musun? Bu çıkışı anımsadın mı?"

Anımsıyor. Yol hafif bir yokuştan sonra, yolların ayrıldığı bir tepeye varıyordu; bir yol, soldaki, oradan tüm öteki buğday tarlaları, ötekiler, bütün ötekiler bir arada görünüyordu.

"Aptallık bu! Budalalık bu!" diye haykırıyor Maria.

"Hayır," diyor Pierre. "Hiç de değil."

İşte öteki buğday tarlaları. Daha öncekiler gibi tekdüze uzanmıyorlar. Göz alıcı renkteki kocaman çiçeklerle beneklenmişler. Bunu söyleyen Claire.

"Burada," diyor, "hasada başlamışlar."

VII

"Cehennem burası!" diye bağırıyor Maria.

Pierre, Rover'ı durduruyor. Judith dinliyor ve bir şeyler anlamaya çalışıyor. Ama onlar susuyorlar ve o da dinlemekten cayıyor.

"Biraz daha bak," diyor Pierre. "N'olur, Maria."

Yol, sola doğru iniyor, dümdüz, vadinin dibine kadar. Hâlâ bomboş.

"İşte bu yol," diyor Maria. "Çiftçiler uzakta, bu yolun iki yanından da beş yüz metre kadar uzaktalar. Akşamdan önce ona ulaşamazlar. Öyle değil mi Claire."

"Elbette," diyor Claire.

Maria bu yolu, o hafif eğimini, muntazam genişliğini, buğdayların içine gömülüşünü birdenbire tanıyıveriyor. Kapı cebinden konyak şişesini alıyor. Pierre kolunu tutarak engelliyor bu hareketini. Maria şişeyi yerine koyuyor, direnmiyor.

"Öğleyi beklerken, orada –belirsiz bir yeri işaret ediyor eliyle– buğdayların içine yattı kuşkusuz," diyor. "Çok uzun zaman geçti şimdiye kadar. Nerede olabilir?"

"Kim?" diye soruyor Judith.

"Bizimle Madrid'e gidecek olan bir bey," diyor Claire.

Pierre ağır ağır sürüyor arabayı. Madrid yolunda birkaç metre ilerliyor, sonra gene ağır ağır toprak yola sapıyor. Yer yer yük arabalarının tekerlek izleriyle kesişen, iki otomobil lastiğinin izi görünüyor açık seçik.

"Rover'ın lastikleri," diyor Pierre.

"Görüyorsun, görüyorsun değil mi," diyor Maria. "Bu saatte buğdayların gölgesi düşmez. Sıcaktan öldü."

Sıcak çok fazla. Yol çoktan kurumuş. Yük arabalarının ve Rover'ın kurumuş kilin içindeki tekerlek izleri gelecek fırtınaya kadar orada gömülü kalacak.

"Ah, ne aptallık," diyor Maria, "orasıydı, orası."

Öğleyi biraz geçiyor, pek az. Tam sözleşilen saat.

"Sus, Maria," diyor, Claire.

"Susuyorum."

Tarlaların, birbirlerinden tatlı bir eğimle vadiye doğru inen toprak yollarla ayrılan geniş buğday tarlalarının içinde yer yer çiçekler boy gösteriyor. Hasatçılar kendilerine doğru ilerleyen otomobile bakıyor, eğer, yollarını şaşırmadıysalar, bu turistlerin orada ne aradıklarını merak ediyorlar. Hepsi ayakta, işlerini bırakmış, Rover'ı seyrediyorlar şimdi.

"Bize bakıyorlar," diyor Claire.

"Fırtına yüzünden bu gece uyumadığımız için, bu yolda biraz dinleneceğiz," diyor Pierre. "Otelde oda yoktu, hatırla, Claire."

"Hatırlıyorum."

Judith de çiftçilere bakıyor. Dört yaşının aklıyla bir şeyler anlamaya çalışıyor. Claire'in kucağında oturduğu için, vadinin gerilerine kadar her yeri görüyor.

Maria, yöreyi tümüyle hatırlıyor şimdi. Toprak yolun çukuruna sıcak yerleşmiş ve bedenin her nok-

tasındaki ter kaynaklarını ortaya çıkarıyor.

"Yirmi metre daha. Tekerlek izlerini takip et. Sana söyleyeceğim."

Pierre ilerliyor. Çiftçiler ayakta duruyorlar hâlâ, onların gelişini seyrediyorlar. Bu yol bir yere gitmez ki. Tarlaların yolu bu. Çiftçiler, yedi saat önce Rodrigo Paestra'nın tam ortasına yattığı büyük dörtgenin etrafındalar çepeçevre. Hasada vadinin aşağısından başladılar. Günbatımına doğru ulaşacakları Madrid yoluna doğru çıkıyorlar.

Toprak yol yeniden çukurlaşıyor, buğday tarlalarının hizasından daha aşağıda şimdi. Çiftçilerin başlarından, dikkatle dikilmiş başlarından başka şey görmüyorlar.

"Durman gerekiyordu," diyor Maria.

Pierre duruyor. Çiftçiler kımıldamadılar. İçlerinden birkaçı Rover'a doğru gelecekler büyük olasılıkla.

Pierre otomobilden çıkıyor ve en yakındaki iki kişilik gruba eliyle selam veriyor. Birkaç saniye geçiyor. İki adamdan biri, Pierre'in selamına karşılık veriyor. O zaman Pierre, Judith'i çıkarıyor arabadan, havaya kaldırıyor ve Judith de babasının yaptığını yaparak el sallıyor onlara. Maria daha sonra bunu hatırlatırken, Pierre'in sevinçli halini unutmayacak.

Bütün çiftçiler, küçük kızın selamına karşılık veriyorlar. İki kişilik grup ve ardından onların arkasındaki üç kadın. Yüzleri değişiyor. Gülüyorlar. Güneş yüzünden gülmeye benzemeyen mimiklerle gülüyorlar. Uzaktan görünen, ter içinde kırışıklıklar. Gülüyorlar.

Claire arabadan çıkmıyor. Maria indi.

"Şu anda tarladan çıkması olanaksız," diyor.

Pierre Maria'ya vadinin alt yanındaki bir grup

yük arabasını gösteriyor. Yamacın ortasında, bu birinci araba grubu ile Madrid yolu arasında başka yük arabaları ve atlar var.

"Yarım saatte kadar," diyor Pierre, "arabaların gölgesinde yemeklerini yemeye giderler. Ve başakların boyundan, bizi göremezler."

Otomobilde biri konuşuyor.

"Yarım saatte, biz de sıcaktan ölürüz," diyor Claire.

Judith'i yine yanma aldı. Gözlerini Pierre'le Maria'dan ayırmadan bir masal anlatıyor ona.

Çiftçiler yeniden çalışmaya başladılar. Vadinin dibinden gelen buğday tozuyla yüklü hava, gırtlağı yakıyor. Yağan sağanak sularından esip gelen havanın kokusu var.

"Gidip bir bakayım," diyor Maria, "sabretmesini, beklemesi gerektiğini söyleyeyim hiç olmazsa."

Geziniyormuş gibi, ağır ağır uzaklaşıyor. Şarkı söylüyor. Pierre, toprak yolun güneşinde, onu bekliyor.

Gündoğumundan iki saat önce Rodrigo Paestra'ya söylediği şarkıyı söylüyor Maria. Bir çiftçi duyuyor onu, başını kaldırıyor, turistlerin orada neden durduklarını anlamaya çalışmaktan vazgeçerek, yeniden işe koyuluyor.

Maria, sabahın dördünde onu terk ettiğinde, Rodrigo Paestra nasıl yürüdüyse, aynı sakin adımlarla ilerliyor. Toprak yol, hiç kimsenin –Pierre'le Claire'den başka kimsenin– onu göremeyeceği kadar çukurlaştı.

Maria'nın, önünde açılan bu zamanı nasıl adlandırmalı? Umudun içindeki bu kesinliği? Solunan havanın bu canlılığını? Nihayetinde, nesnesiz bir aşkın bu patlamasını, akkor haline gelişini?

Ah! Vadinin dibinde, fırtınanın ışıltılı sularının hâlâ akmakta olduğu bir sel olmalı.

Yanılmadı. Umut, gerçekleşiyordu. Solundaki başaklar seyreliyor birdenbire. Orada, buğdayları görmüyor artık. Yeni kendisini onunla baş başa buluyor. Buğdayları aralıyor ve aralarına giriyor. O orada. Üzerinde, buğday birbirine dolanıyor. Bir taşın üzerinde, yine öyle, kıvrılıp ezilmiş başaklar.

Uyuyor.

Bu sabah gün doğduktan sonra geçen boyalı yük arabaları onu uyandırmamış. Orada, Maria onu bıraktığında, yıldırım çarpmış gibi kendini fırlattığı, yere attığı yerde. Yüzükoyun yatıyor, mutsuzluğa yenilmeyen bir içgüdüyle, anlatılması olanaksız biçimde, bacaklarını çocuklar gibi büküp karnına doğru çekmiş. Rodrigo Paestra'yı o büyük mutsuzluğun içinde buğdaylara kadar getiren yalnız ve cesur bacakları onun uyumasına razı olmuşlar.

Kolları da, bacakları gibi çocuksu bir kendini bırakış içinde başına dolanmış.

"Rodrigo Paestra," diye sesleniyor Maria.

Eğiliyor. O uyuyor. Maria, bu bedeni Fransa'ya götürecek. Onu, fırtına katilini, bu fırtına mucizesini uzaklara götürecek. Maria'yı bekliyordu demek ki. Bu sabah onun söylediğine inandı. Uyandığında, çevresinde somut bir nesne, bir kadının adsız ve sevecen yüzünü bulması için, buğdayların arasına, onun bedeninin yanı başına uzanmak isteği uyanıyor içinde.

"Rodrigo Paestra."

Üzerine doğru eğilerek, onu uyandırma isteğine eş bir kuşku içinde, yavaşça sesleniyor. Pierre de, Claire de, onu ne görebiliyorlar ne de duyabiliyorlar. Ne yaptığını kestiremiyorlardır bile.

"Rodrigo Paestra," diyor çok alçak bir sesle.

Rodrigo Paestra'yı yeniden bulmak öyle zevkle dolduruyor ki içini, henüz ayılmadığını sanıyor. Maria, onun nankör olduğunu sanmıştı. Oysa o oradaydı, sözleştikleri saatte onu bekliyordu. Bahar, böyle geliyor.

Daha yüksek sesle bağırıyor:

"Rodrigo Paestra. Benim. Benim."

Daha çok eğiliyor ve sesleniyor. Bu kez daha yakından, daha alçaktan.

Ve ona dokunacak kadar yaklaştığında, Rodrigo Paestra'nın ölmüş olduğunu fark ediyor.

Açık gözleri toprağa dönük. Başının çevresindeki ve buğday saplarındaki, gölgesi sandığı o leke, onun kanı. Öleli çok olmuş, gündoğumundan az sonra kuşkusuz, altı-yedi saat önce. Yüzünün yanında, uyuyakalan bir çocuğun elinden bıraktığı bir oyuncak gibi, Rodrigo Paestra'nm tabancası duruyor.

Maria doğruluyor. Buğday tarlasından çıkıyor. Pierre toprak yolda duruyor. Maria'ya doğru geliyor. Buluşuyorlar.

"Beklemene değmedi," diyor Maria. "Ölmüş."

"Nasıl?"

"Sıcaktan, kuşkusuz. Bu iş bitti."

Pierre, Maria'nın yanında, olduğu yerde kalakalıyor. Birbirlerine bakıyorlar ve susuyorlar. İlk gülümseyen Maria oluyor. Yalancıktan da olsa, çok uzun zamandır böyle bakıştılar mı?

"Hiçbir şeye yaramadı," diyor Maria. "Hadi gidelim."

Yerinden kımıldamıyor. Pierre Maria'nın yanından uzaklaşıyor, buğdayların arasında Maria'nın az önce geldiği çukurluğa doğru yürüyor. O da Rodrigo

Paestra'nın üzerine doğru eğilecek. Dönmesi uzun sürüyor. Ama Maria'ya doğru geliyor yeniden. Claire ve Judith, çıt çıkarmadan onları bekliyorlar. Maria bir buğday başağı koparıyor, bir tane daha, elinde tutuyor onları, atıyor yeniden alıyor ve tekrar atıyor. Pierre orada.

"Kendini öldürmüş," diyor.

"Budala. Budala. Bunu konuşmayalım artık."

Yolda, birbirlerinin karşısında duruyorlar. Birbirlerinden bu olayı açıklayan bir sözcük, bir türlü söylenmeyen bir sözcük bekliyorlar. Sonra, Pierre Maria'nın omzundan tutuyor ve sesleniyor ona:

"Maria."

Rover'dan biri daha sesleniyor. Doğru, Claire bu. Çağırdığı Pierre. Pierre, ona işaret ediyor. Arabaya geliyorlar.

"O bay nerede?" diye soruyor Judith.

"Gelmeyecek," diyor Pierre.

Maria arabanın arka kapısını açıyor ve Claire'den öne oturmasını istiyor. O arkada Judith'le oturacak.

"Ölmüş," diyor Pierre, alçak sesle Claire'e.

"Nasıl?"

Pierre duralıyor.

"Güneş çarpması kuşkusuz," diyor.

Rover'i çalıştırıyor ve manevra yapmaya çalışıyor. Manevra zor. Yol çok dar olduğu için, yolun dışına çıkmak gerekiyor biraz. Pierre geriye bakarken, Judith'i kollarına almış, alnını kurulayan Maria'yı görüyor. Bunu her zamanki gibi büyük bir özenle yapıyor Maria. Claire önde, susuyor. Maria, buğdaylardan ayrılarak uzaklaşan o güzel ensesini görmüyor.

Manevra tamamlandı. Pierre toprak yola çıkıyor ve yokuş boyunca ağır ağır gidiyor. İşte Madrid yolu.

"Ne yapacağız?" diye soruyor Claire.

Kimse cevap vermiyor ona.

"Öyle susadım ki," diyor Judith.

İşte Madrid yolu. Anıtsal, dümdüz, devam ediyor. Tarlalarda, çiftçiler yeniden doğrulmuşlardır kuşkusuz, ama içlerinden hiçbiri onları görmüyordur. Pierre yeniden durduruyor arabayı ve bir şey söylemeden dönüp Maria'ya bakıyor.

"Hiç sebep yok," diyor Maria. "Yapmaya karar verdiğimiz şeyi yapmamamız için, hiçbir sebep yok."

"Tam iki yüz elli üç kilometre," diyor Claire. "Gece olmadan varabiliriz."

Pierre arabayı sürüyor. Hız arttıkça, sıcak daha dayanılır oluyor. Teri kurutuyor, baştaki ağırlığı azaltıyor. Judith, susadığından yakınıyor yeniden. Pierre, ilk kasabada duracaklarına söz veriyor. Kırk sekiz kilometre sonra. Judith yine mızıldanıyor. Sıkılıyor.

"Sıkılıyor," diyor Claire.

O kasabadan çok önce, yol birdenbire değişiyor. Hafif bir yokuşla, ulaşılması uzun süren bir tepeye doğru tırmanıyor. Ardından aynı eğimle, daha yüksek, taşlık, ayın yüzeyini anımsatan bir bölgeye doğru iniliyor. Çıkıştan daha az eğimli, düz ve kıvrımsız bir yola ulaşıyor yeniden.

"Kastilya'ya giriyoruz herhalde," diyor Claire.

"Herhalde," diyor Pierre.

Judith, yine susadığını söylüyor bağırarak.

"Eğer ağlarsan," diyor sakin bir sesle Maria, "eğer ağlarsan..."

Judith ağlıyor.

"Seni yolun kenarında bırakırım!" diye bağırıyor Maria. "Eğer ağlarsan, haberin olsun, Judith."

Pierre hızlanıyor. Daha da hızlanıyor. Rover ardında toz ve kum bulutları bırakıyor. Hava kavuruyor. Claire arkasına yaslanmış, gözünü yola dikiyor.

"Kendini öldürmeye değmez," diyor.

Buğdaylar görünmez oluyor. Taşlardan, güneşten renkleri solmuş taş yığınlarından başka hiçbir şey yok.

Judith ağlamayı kesiyor, annesine sokuluyor. Pierre, Claire'in uyarısına karşın, giderek artırıyor hızını. Maria susuyor.

"Anne," diye sesleniyor Judith.

"Öleceğiz," diye uyarıyor Claire.

Pierre, hızını azaltmıyor. Öyle hızlı sürüyor ki arabayı, Judith annesinin oturduğu arka koltukta, sağa sola savruluyor. Annesi onu koluyla kavrayarak kucağına oturtuyor. Ve Judith yeniden mızıldanıyor.

"Pierre," diye sesleniyor Claire, "Pierre."

Pierre biraz yavaşlıyor. Yayla sona eriyor ve yeniden yokuş başlıyor. Tepede yeniden düzleşiyor ama bu kez iniş yok artık. Yolun ucunda, yassı doruklarıyla bir dağ yığını. İlerledikçe başka dağlar çıkıyor ortaya, çılgın bir silsile halinde. Birbirlerinin üzerinde, her yanda dağlar var şimdi, bütün ağırlıklarıyla birbirlerine yaslanmış, görülmemiş bir itiş kakış içinde, güneşin altında çıplak, beyaz kükürtten pembeleşmiş ya da mavileşmiş dağlar.

"Anne!" diye yeniden bağırıyor Judith.

"Sus, sussana!" diye bağırıyor Maria.

"Korkuyor," diye açıklıyor Claire, "Judith korkuyor."

Pierre, yeniden yavaşlıyor. Dikiz aynasından Maria'nın Judith'e sarıldığını, onu öptüğünü ve sonunda gülümseyen Judith'i görüyor.

Yolculuk olağan devam ediyor. Pierre'in söyledi-

ği kasabaya on kilometreden fazla yok. Buğdayların arasında Rodrigo Paestra'nın cesedinin bulunmasını izleyen keyifsizlik ve telaştan sonra ilk kez bir gevşeme oluyor.

"Odalar," diyor o zaman Claire. "Akşam olmadan, telefonla oda ayırtmayı unutmamalıyız. Dün, öğleden sonra üçte, böyle yapmaya karar vermiştik."

Maria, artık sakinleşen Judith'i bırakıyor. Claire'e, şu anda kendisinin gözlerini yaşartabilecek olan Claire'in güzelliğine bakıyor. Claire orada, ufukta, yolculuğun bu akşam Madrid'deki bitimine her an daha fazla yaklaşıldığını haber veren, kükürtlü ve süt rengi dağlara ve gökyüzüne karşı yandan poz vermiş. Bu akşam Pierre. Az önce, Pierre arabayı hızla sürerken, böyle bir beklenti içinde ölmekten korktu. Şimdi düşünceli, bu akşam, Madrid'de, Maria alkolü izleyen yalnızlık uykusuna daldığında, gün boyu kapalı kalan odaların nemli sıcaklığında, çıplak, bu akşam Madrid'de, Pierre'e sarılışı, bu akşam Madrid'de, onu birdenbire korkuya sürüklüyor.

Madrid'de, bu akşam, o beyaz yatağın içinde gizlenmiş olarak düşünebilir mi Maria şimdiden onları? Düşünebilir, Claire'in çıplaklığı dışında, onu bilmiyor.

"Seni her zaman seveceğim, Claire," diyor Maria.

Claire arkasına dönüyor ve Maria'ya gülümsemiyor. Pierre dönmüyor. Rover'da bir sessizlik oluşuyor. Claire, bugüne dek Maria'ya hiç çıplak görünmedi. Bunu bu gece, Pierre'in önünde yapacak. Az sonraki günbatımı gibi, bunun da vadesi kaçınılmaz olarak dolacak. Claire'in bakışında, bu gecenin yazgısı okunuyordu.

"Judith, bak!" diye bağırıyor Pierre.

Varmak istediği kasaba bu. Rodrigo Paestra'nınki gibi çabucak geçiliveren bir kasaba. Pierre yavaşlıyor. Direksiyonu tutan elleri güzel, çevik, uzun, esmerleşmiş. Claire onlara bakıyor hep.

"Bir parador bu,[1]" diyor Pierre. "Kasabanın çıkışında."

Bu kasaba çoktan öğle uykusuna yatmış. Parador, Pierre'in dediği yerde, bir çam ormanının içinde.

Oldukça eski, sıcağa tümüyle kapalı çok büyük bir konut bu. Çamların altında bir sürü otomobil var. Kırlara bakan yuvarlak taraça boş.

Onlar farkına varmadan yemek saati geldi. Herkes yemek yiyor. Principal Oteli'nden gelenler de var. Birbirlerini tanıyorlar. Claire genç bir kadına gülümsüyor.

"Acıktım," diyor Judith.

Dört tarafından, dört başka salonda birleşen beş bölümlü yemek salonu öyle serin ki, Judith beklenmedik bir rahatlık içinde.

"Ne kadar sıcaktı," diyor sonunda Maria.

Onları çam ormanına bakan bir bölmeye oturtuyorlar; storların arasından orman ve hemen yanı başındaki zeytinlik görünüyor. Zeytinliği ve ormanı bir yol ayırıyor. Judith'e su veriliyor. Judith uzun uzun içiyor suyu. Onlar da onun su içişini seyrediyorlar. Judith içmeyi bırakıyor.

Maria, Claire'le Pierre'in ortasında. Onların arasında. Manzanilla ısmarlayan da onlar. Judith ferahlayınca, oturdukları masayla paradorun girişi arasındaki boş yerde dolaşmaya başlıyor. Maria birkaç kadeh manzanilla içiyor.

---

[1] (İsp) İspanya'da, genellikle tarihî ya da eskiden kalma binaların dönüştürülmesiyle oluşturulmuş, konforlu otel. (Y.N.)

"Çok güzel," diyor. "Hep içeceğim sanırım."

İçiyor. Claire, banka uzanıyor ve gülüyor.

"Nasıl istersen, Maria."

Çevreye bir göz atıyor, mutlulukla dolu, çabucak bir bakış. Yemek salonu dolu. İspanya'da yaz. Taze yemek kokuları, her gün ve bugün de bu saatte, iç bulandırıcı bir biçimde yayılıyor.

"Hiç acıkmadım," diyor Claire.

"Acıkmadık," diyor Maria.

Pierre bir sigara yakıyor ve manzanilla içiyor. Tatile çıktıklarından bu yana, bu iki kadının arasında uzun süre suskun kalıyor.

Pierre, ızgarada pişirilmiş küçük ıstakozlar ısmarlıyor. Maria, Judith için yumuşak ve lezzetli bir et istiyor. Peki, diyorlar. Judith, altına yastıklar yerleştirilerek, bir iskemleye tek başına oturtuluyor.

"Ona güzel bir hayat hazırlayacaktık," diye söze başlıyor Maria, "ve belki de onu sevecektim."

"Bunu hiç bilemeyeceğiz," diyor Claire.

Birlikte gülüyorlar, sonra susuyorlar ve Maria manzanilla içmeye devam ediyor.

Judith'e getirilen et fena değil. Az sonra da, ıstakozlarla zeytin getiriliyor.

Judith yemeğini yiyor.

"Sonunda," diyor Pierre çocuğuna bakarak, "sonunda acıktı."

"Fırtına," diyor Claire. "Bu sabah da acıkmıştı."

Judith, uslu uslu yemeğini yiyor. Maria onun etini kesiyor. Judith çiğniyor ve yutuyor. Maria yeniden aynı şeyi yapıyor. Onun böyle güzel güzel yemesini seyrederek, onlar da yiyorlar. Küçük ıstakozlar taze ve sıcak, ateşin kokusu üzerlerinde, çıtır çıtır.

"Sen bunu seversin, Pierre," diyor Claire.

Bir tanesi de Claire'in ağzında. Dişleriyle onu ısırışı duyuluyor. Pierre'e duyduğu arzuyu yine örtbas edememeye başlıyor. İşte vahşiliğinden arınmış, güzel, yaşarken tehlikeli olan Rodrigo Paestra'dan kurtulmuş, orada. Pierre'e bunu kendisi kadar sevip sevmediğini sorduğunda –sesi değişti o an– bal damlıyor ağzından.

"Onu birazdan bulacaklar," diyor Maria. "Dört saate kalmaz. Şu anda hâlâ buğdayların arasında."

"Biliyorsun, bunu konuşmak hiçbir şeyi değiştirmez," diyor Claire.

"Yine de içimden geliyor," diyor Maria. "Kendimi engellemem mi gerek?"

"Hayır," diyor Pierre, "hayır, Maria. Neden engelleyesin?"

Maria, gene içiyor. Istakoz İspanya'nın en lezzetli deniz ürünü, Maria yeniden ıstakoz ısmarlıyor. Bu kadar çok yiyeceklerini düşünmemişlerdi. Ve Maria'nın üzerine yorgunluk çöktüğünde, Claire Judith gibi canlanıyor yeniden ve ıstakozları iştahla yiyor. Pierre de yiyor.

"Oyun, daha oynanırken, kaybedilmişti," diye devam ediyor Maria. "Sizi, bir türlü sonuca götürmeyen, işte bu yitirilmiş oyunlardır."

"Rodrigo Paestra'yı kurtarmaktan çok mutluluk duyacaktım," diyor Pierre, "bunu itiraf ediyorum."

"Güneşten değildi, öyle değil mi?" diye soruyor Claire.

"Güneştendi," diyor Pierre.

Judith aç değil artık. Bir portakal yiyebilir yine de. Portakalı özenle soydu Pierre. Judith, onun hareketlerini dikkatle izliyor.

Artık aç değiller. Storların indirilmiş kanatlarından yeşil bir gölge vuruyor. Hava serin. Claire, Pier-

re'in gözlerinin önünde kanepeye uzandı yeniden. Pierre ona bakmıyor, ama onu nasıl görmezden gelebilir? Claire, storlara doğru bakıyor, onları görmeden, zeytin ağaçlarına bakıyor. Sıcağın gölgesi oynaşıyor gözlerinin içinde. Gözleri, aşırı bir uyanıklık içinde, su gibi oynak. Giysisi gibi mavi, storların yeşil gölgesinde, koyu mavi. Bu sabah, Maria uyurken otelde ne oldu?

Maria, bu kadını, Claire'i daha iyi görmek için gözlerini kısıyor.

Gelgelelim, stora dikili bakışının ürpertici sabitliğinden başka görünen yanı yok Claire'in. Şaşıran Maria'nın bu inceleyen bakışı son buluyor birden.

İşte o zaman, Pierre birdenbire ayağa kalkıyor, kapıya doğru gidiyor, ışıkla donanarak, açıyor kapıyı ve çıkıyor. On dakika geçiyor.

"Geri dönmesini istiyorum," diyor Maria.

Claire, eliyle belirsiz bir işaret yapıyor. Pierre'in nereye gittiğini bilmiyor. Maria'ya bakmaktan kaçınarak, yüzü giriş kapısına dönük, öylece duruyor. O dönünceye kadar susuyorlar. Pierre, taraçada yakmış olduğu bir sigarayı içiyor.

"Yakıcı bir sıcak var," diyor.

Judith'i iskemlesinden indiriyorlar.

"Nerdeydin Pierre?" diye soruyor Claire.

"Taraçada. Yol boş."

Sürahide biraz manzanilla kalıyor. Maria onu içiyor.

"Lütfen, Maria," diyor Pierre.

"Sonunda yorgun düştüm," diyor Maria. "Bu içtiğim, son."

"Bu sıcakta yola devam etmeyelim, değil mi Pierre?" diye soruyor Claire.

Judith'i işaret ediyor. Judith esniyor.

"Elbette, hayır," diyor Maria. "Biraz uyuması gerek."

Judith surat asıyor. Pierre onu kucağına alıyor ve girişteki holün gerisinde, gölgelik yere yerleştirilmiş büyük kanepeye yatırıyor. Judith ses çıkarmıyor. Pierre, Maria'ya ve Claire'e doğru yürüyor. Claire, Pierre onlara doğru yaklaşırken, gözlerini ayırmıyor ondan. Pierre yerine oturuyor yeniden. Judith'in öğle uykusundan uyanmasını beklemeleri gerek.

"Uyudu bile," diyor Pierre, dönüp çocuğuna bakarak.

"Onu Fransa'ya götürecektik," diye devam ediyor Maria. "Arkadaşımız olacaktı belki de. Kim bilir?"

"Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz," diyor Pierre, gülümsüyor, "artık içme, Maria."

VIII

"Yorgunluktan ölüyorum," diyor Maria. Pierre'e söylüyor bunu. "İnsan bu yorgunluğun dışında, bütün dünyayla baş edebilir. Ben uyuyacağım."

Maria uysal. Ve Pierre bu uysallığa, kendi bedenindeymiş gibi alışkın. Maria'ya gülümsüyor.

"Uzun zamanın yorgunluğu bu," diyor. "Birikmiş, her şeyin neden olduğu, evet her şeyin. Arada bir çıkıyor ortaya. Bugün, Maria. Bunu iyi biliyorsun."

"Kendi gücüne çok büyük bir güveni oluyor insanın," diyor Maria. "Sanırım uyumak üzereyim."

"Sen kendi gücüne her zaman çok fazla güvenmişsindir," diyor Claire. Birbirlerine gülümsüyorlar.

"Alkol," diyor Maria, "n'aparsın. Ardından ise, insanın kapıldığı güvensizliği, bilemezsin."

"Bilmiyorum. Akşama kadar böyle konuşabiliriz."

"Yo, hayır," diyor Maria, "uyuyacağım."

Oturduğu banka uzanıyor. Claire tam karşısında.

Pierre Judith'e bakıp dönüyor.

"Ne güzel uyuyor," diyor.

"Olur sandık, ama," diyor Maria, "böyle uzun

yolculuklar için, üstelik bu sıcakta, gerçekten henüz çok küçük."

Uzandığı bankta, Pierre'e yer kalmadı. Çoğu turist de onun gibi banklara yatmış. Birkaç erkek yere, el dokuması halılara uzanmış. Yemek salonları sessiz. Bütün çocuklar uyuyor ve alçak sesle konuşuluyor.

"Onu yolculuğa çıkaracaktım, bir sürü, yolculuktan yolculuğa sürükleyecektim –esniyor– ve ufak ufak, günden güne onun değiştiğini, bana baktığını, sonra beni dinlediğini, daha sonra..."

Yine esniyor, geriniyor ve gözlerini kapatıyor.

"Madrid'den önce hiç içmek yok," diyor Pierre. "Hiç yok."

"Hiç yok. Söz. Yeterince içmedim ki şey için..."

"Ne için?" diye soruyor Claire.

"Daha çok gevezelik etmek için," diyor Maria. "Bir de Rodrigo Paestra'yı terk etmekten ötürü çok fazla umutsuzluğa düşmek için. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, Rodrigo Paestra'yla büyük bir oyun oynamayı vaat etmiştim kendime. Ve sonra, işte, daha başlar başlamaz oyun başarısızlığa uğradı. Hepsi bu. Ama bunu kabul etmemek için, yeterince içmedim. Öyle uykum geldi ki! Uyuyorum ben, Claire."

Gözlerini kapatıyor. Onlar nerdeler? Her şeyi duyuyor.

"Yarım saat sonra Judith'i uyandırsak mı?"

Pierre karşılık vermiyor. O zaman Maria, son bir kez, konuşuyor:

"Sen bilirsin. Nasıl istersen. Ben akşama kadar uyuyabilirim."

Pierre, üç oda ayırtmak için Madrid'deki National Otel'e telefon edeceğini söylüyor. Alçak sesle konuşuyor. Telefon etmeye gidiyor. Hiçbir şey olmu-

yor. Claire orada olmalı. Maria'nın yanı başındaki bu iç çekiş, havadaki bu sandalağacı kokusu, Claire'in varlığı bu. Maria, onun uyuduğunu düşlüyor.

Pierre dönüyor. Madrid'de, National Otel'de bu akşam için, üç oda ayrıldı, diyor. Bir an susuyorlar. Bu akşam için Madrid'de odalar ayrıldı. Madrid'e ulaşınca Maria'nın içmek isteyeceğini ve barlarda dolaşacağını biliyorlar. Çok sabırlı olmaları gerekecek. İkisi de, aynı anda karşılıklı gözlerini kapatıyorlar. Utançları, o uyuyor bile olsa, onun varlığında bakışmalarını yasaklıyor. Bunu yapmanın imkânsızlığı içinde bile, yine de bakışıyorlar. Sonra, arzularının dayanılmaz aciliyeti içinde bir kez daha kapatıyorlar gözlerini. Konuşan Claire:

"Uyuyor."

Ortalık ne kadar sessiz. Claire kanepenin sert dokumasını okşuyor yavaşça. Ve okşarken, tırnaklarıyla kazıyor kumaşı. Pierre onu görüyor, Claire'in okşamasının ilerleyişini izliyor, okşamanın birden durduğunu, acıyla kanepeden ayrılıp mavi giysisinin üstüne düştüğünü görüyor.

İlk kalkan ve bölmeden ilk çıkan kuşkusuz Claire. Havadaki bu zor algılanan kıpırtı, açılan eteğinin bu hışırtısı, bedeninin doğrulmasındaki bu ağırlık, bu bitkinlik, bu bir kadın. Teninin olgunlaştırdığı, soluğuna ve kirlenmesine, mavi giysisinin içinde kızışmasına uyum sağlayan parfümün bu ağdalı, reçineli buğusunu, bin tanenin arasından bile hemen tanırdı.

Parfüm kokusu kesildiği anda bir esinti oluyor Maria'nın çevresinde. Pierre onun peşinden gidiyor. Maria kesin olarak anlamak için gözlerini açıyor. Orada değiller. Nihayet.

Maria yeniden gözlerini kapatıyor. Gerçekleşe-

cek. Yarım saat içinde. Bir saat içinde. Ve sonra birleşen aşkları yön değiştirecek.

Onlarla aynı ışıkla aydınlanmak için aralarında olup bitenleri görmek ve sonunda, Verona'da, kendisinin garip bir gece yaşadığı o günden beri, onlara miras bıraktığı bu birliğe girmek istiyordu.

Uyuyor mu Maria?

Bu paradorda, yazın üstüne kapanan bu mekânda, bu yaza açılan kapılar var yine de. Bir iç avlu olmalı. Döne döne uzanan ve bu mevsimde, her gün, akşamı beklerken çiçeklerin de öldüğü ıssız taraçalarda son bulan koridorlar. Bu koridorlarda, bu taraçalarda hiç kimse günün içine girmiyor.

Claire, Pierre'in peşinden geldiğini biliyor. Biliyor. Pierre, bunu daha önce de yaptı. Arzuladığı kadını, biraz çileden çıkarsın diye yeterince uzaktan izlemeyi biliyor. O, kadınları böyle istiyor.

Orada, yine kırların öldürücü sıcağı yüzünden, kimsecikler yok. Orası mı? Claire, arkasındaki ayak seslerinin sakin ve aynı oluşundan, onun henüz kendisine erişmiş olmamasından dolayı, tam da Pierre'in istediği gibi yoğunluğun doruğunda, durdu.

Pierre Claire'e ulaştı. Claire'in ağzına ulaştı. Ama Claire ağzını ona vermek istemiyor.

"Bir saatten önce uyanmaz," diyor Claire. "Bir oda tutabiliriz. Seni rahatsız ederse, ben tutarım odayı, ben yaparım. Artık dayanamıyorum."

Pierre karşılık vermiyor.

"Onu tanıyorum," diye devam ediyor Claire. "Uyuyacağını biliyordum. Dikkat ettin mi? Dört manzanilladan sonra, hemen o hale geldi, uyudu."

Pierre karşılık vermiyor.

"Dikkat etmedin mi, peki? Lütfen? Dikkat ettin mi? Pierre?"

"Evet. Bugün uyumuyor."

Claire ona doğru yürüyor ve tüm vücuduyla yaslanıyor ona, başından ayaklarına, saçlarından kalçalarına kadar her şeyiyle kendini ona teslim ediyor. Sarılmıyorlar.

Alkol, kalbini gereğinden fazla çarptırıyor. Akşama daha çok var. Maria, bacaklarını aralıyor, kalbi orada vuruyor, bir hançer.

"Seni, şimdiden kayıp mı ettim yoksa?"

"Sevgilim. Olur mu hiç?"

Claire kendini ondan çekiyor, uzaklaşıyor, daha da uzaklaşıyor. Pierre yalnız. Claire döndüğünde, o hâlâ aynı yerde, çivilenmiş gibi. Claire'in elinde bir anahtar var.

"Tamam," diyor.

Pierre bir şey söylemiyor. Claire durmadan, onun önünde geçiyor. Tamam, dediğini işitti Pierre. Claire uzaklaşıyor. Pierre uzaktan onu izliyor. Claire orada bir merdivende; karanlıkta. Kat hizmetçileri de uyuyorlar henüz. Maria'nın yanından ayrıldıklarından bu yana on dakika kadar oldu. Claire merdiveni çıkarken ona dönüyor.

"Öğle uykusu için, dedim."

İşte açılması gereken oda. Bunu yapan Pierre. Zeytin ormanına bakan çok büyük bir oda bu. Birden yavaşlayarak, pencereyi açan ve konuşan da Claire.

"Şansımız varmış. Bak." Nerdeyse bağırarak tamamlıyor sözlerini: "Ah, artık dayanamıyordum." Pierre bakıyor ve onunla birlikte bakarken, ona dokunma cesareti buluyor. Bağırmaması için, ağzını kapatıyor.

Issız kırlarda sıcak hâlâ boğucu.

Kalbi, son kez mi böyle çarpıyor, böyle anlamsız-

ca? Gözlerini aralıyor. Orada değiller. Yine yumuyor gözlerini. Bacakları kımıldıyor ve bankın üzerine uzanıyor. Sonra, ayağa kalkıyor ve açık kepenklerden, onların da baktığı, sıcaktan taşlaşmış zeytin ormanına bakıyor. Ardından yeniden yatıyor, gözlerini kapatıyor yine. Uyuduğunu sanıyor. Kalbi sakinleşti. Çok içiyor. Herkes söylüyor bunu, özellikle Pierre. Çok içiyorsun, Maria.

Pencere duvarın tam ortasında. Orman orada. Zeytin ağaçları çok yaşlı. Bulundukları yerde, ot yok. Onlar ormanı seyretmiyorlar.

Pierre, yatağa uzanmış, onun mavi giysisini çıkarmasını ve çıplak olarak ona doğru gelmesini seyrediyor. Açık pencerenin çerçevelediği zeytin ağaçlarının arasından gelişini seyrettiğini daha sonra öğrenecek. Daha sonra öğrenecek mi? Claire bir çırpıda çıkardı giysisini, yere bıraktı ve işte orada.

"Güzelsin. Ne kadar güzelsin, Tanrım."

Ya da, hiçbir söz söylenmedi belki de.

Rodrigo Paestra'nın, gün doğarken buğdayların arasında intihar etmesi, beklenen bir şeydi. Rahatsızlık, yük arabalarının gürültüsü, güneşin giderek artan sıcaklığı, yere uzanmasını, uyumasını engelleyen cebindeki bu silahın varlığı, oraya kadar dalgınlığa gelerek unutulan bu fırsatı, ölümü hatırlattı ona. Maria uyuyor. Bundan emin. Dirense, düş görürdü. Ama direnmiyor. Düş görmüyor. Uyandığını fark edişini izleyen bu beklenmedik sakinlik, hayranlık verici. Demek uyumuyordu.

Yataktan, önce Pierre kalkıyor. Claire ağlıyor. Pierre yataktan kalkarken, Claire zevkten ağlıyor hâlâ.

"Her şeyi biliyor," diyor Pierre. "Gel."

O zaman Claire'in ağlaması kesiliyor.

"Öyle mi sanıyorsun?"

Öyle sanıyor. Henüz çıplak olan Claire'in yanı başında tamamen giyinmiş olarak duruyor. Sonra pencereye doğru dönüyor ve gitmeleri gerektiğini yineliyor.

"Beni sevmiyor musun?" diye soruyor Claire.

Pierre'in sesi sıkıntılı. Bunu ona söylüyor.

"Seni seviyorum. Maria'yı sevdim. Ve seni."

Pencerenin ardındaki görüntü yumuşadı. Pierre, Claire'in yataktan kalktığını bilmek istemiyor. Güneş dikeyliğini yitirdi biraz. Zeytin ağaçlarının gölgesi, onlar seviştikleri sırada, belli belirsiz uzamaya başladı. Sıcakta bir azalma oluyor. Maria nerede? Ölünceye kadar içti mi Maria? Maria'nın o şahane içmek ve ölmek yeteneği, onu, Rodrigo Paestra gibi, bir şaka gibi, uzağa, buğdayların arasına mı sürükledi? Bu öteki kadın, Maria, nerede şimdi?

"Çabuk ol," diyor Pierre. "Gel."

Claire hazır. Ağlıyor.

"Artık Maria'yı sevmiyorsun," diye bağırıyor. "Unutma, artık Maria'yı sevmiyorsun."

"Bilmiyorum," diyor Pierre. "Ağlama, ağlamasana, Claire. Onun yanından ayrılalı bir saat oldu nerdeyse."

Claire de manzaraya bakıyor ve hemen arkasını dönüyor. Pencerenin yanında, aynada boyanıyor. Ağlamamak için kendini tutuyor.

Buğdayların arasında ölü mü Maria? Yüzünde, koşarken donakalmış bir gülümsemeyle, kendisinden de güçlü olan o alaycılıkla? Buğdayların arasında, Maria'nın yapayalnız alaycılığı. Manzara onun şimdi. Zeytin ağaçlarının gölgelerindeki bu beklenmedik ölgünlük, kendini belli eden akşama birdenbire ayak uyduran bu sıcaklık, dönemini tamamla-

yan günün her yanından gelen bu çeşitli belirtiler, Maria'yı geri getiriyor.

Pierre odanın kapısında. Eli kapının kulpunda. Claire odanın ortasında duruyor. Pierre önce kendisinin ineceğini söylüyor. Kapının üzerindeki eli titriyor. O zaman, Claire bağırıyor:

"Ne var peki? Pierre, söylesene, Pierre?"

"Seni seviyorum," diyor. "Hiçbir şeyden endişen olmasın."

Onu uyandıranlar turistler. Sevinç içinde gidiyor hepsi. Judith orada, okşanmış ve hoşnut, saçları henüz öğle uykusunun teriyle yapış yapış, mutlu ellerinde avlunun çakıl taşları, giriş kapısının orada duruyor. Maria ayağa kalkıyor ve Judith ona koşuyor.

"Çok sıcak," diyor Judith. Ve uzaklaşıyor.

Henüz orada değiller. Sıcağın düşüncesi bile ağırlık veriyor henüz, paradorun içinde farklı bir ışık var. Seviştikten sonra storlar açıldı.

"Seni yıkayacağım," diyor Maria Judith'e. "Göreceksin bak. Beş dakikada."

Otel sorumlusu geçiyor. Maria bir kahve ısmarlıyor. Kahveyi beklerken oturuyor. Pierre, işte o anda geliyor.

Yemek salonundan geldi. Onun önünde.

"Öyle güzel uyudum ki," diyor Maria.

Otel sorumlusu kahveyi getiriyor ve Maria oburca içiyor kahveyi. Pierre yanına oturuyor, bir sigara yakıyor ve susuyor. Maria'ya bakmıyor, Judith'e, bir Judith'e, bir giriş kapısına bakıyor. Claire gelince ona yer açmak için biraz geri çekiliyor.

"Uyudun mu?"

"Evet," diyor Maria. "Çok mu uyumuşum?"

"Bilmiyorum," diyor Claire. "Herkes gitmiş. Çok

uyumuşsun kuşkusuz. Evet." Devam ediyor: "Uyuman iyi oldu."

"Bir kahve içmeliydin," diyor Maria. "Çok iyi."

Claire kahve ısmarlıyor. Maria'ya doğru dönüyor.

"Sen uyurken, otelin arkasındaki ormanda dolaştık," diyor.

"Sıcak korkunç değil miydi?"

"Korkunçtu. Ama sıcağı olduğu gibi kabul etmek yeterli. Sen de bilirsin."

"Madrid'de odalar ayrıldı," diyor Pierre. "Demek ki, birazdan ya da daha sonra, sen istediğin zaman yola çıkabiliriz Maria."

"Judith'e bir duş yaptıracağım. Sonra da Madrid'e gidiyoruz. Tamam mı?"

Karar veriyorlar. Maria, Judith'i zemin kattaki duşa götürüyor. Judith ses çıkarmıyor. Maria onu duşun altına sokuyor. Judith gülüyor. Maria da onun yanında, duşun altına giriyor. Ve gülüyorlar.

"Ne güzel serinlediniz," diyor Claire onlar dönünce. Judith'in üzerine atılıp onu öpüyor.

Dışarıda sıcak, eskisinden pek farklı değil. Ama hava değişmiş. Sabah ve boğucu sıkıntılar uzakta kalmış. Akşamın gelmesi umuduyla yaşanıyor. Köylüler aynı buğdayı biçmek için yeniden tarlalarında ve ufuktaki pembe dağlar, sabahın geçmiş tazeliğini hatırlatıyor.

Arabayı Claire kullanıyor. Yanındaki Pierre, susuyor. Maria, arkada Judith'in yanında olmak istedi. Madrid'e doğru ilerliyorlar. Claire her zamankinden biraz daha hızlı, büyük bir güven içinde sürüyor arabayı. Yolculuğun seyri, işte yalnız bu bakımdan, görünürde değişikliğe uğradı. Bu değişiklik her biri tarafından anlaşıldığına ve kabul edildiğine göre, üze-

rinde durmak hiçbir şeye yaramaz.

Kastilya onları akşamdan önceki saatlere doğru götürüyor.

"En çok bir buçuk saat içinde, Madrid'de oluruz," diyor Pierre.

Bir köyden geçerken, Maria durmak istiyor. Pierre bunda bir sakınca görmüyor. Claire duruyor. Pierre ona bir sigara yakıyor. Elleri yaklaşıyor ve birbirine değiyor. Belirgin anıları var şimdi.

Köy pek ilginç değil. Köy girişinde, buldukları ilk kahvede duruyorlar. Bütün köylüler tarlalarda henüz. Onlardan başka müşteri yok. Kahvenin salonu çok geniş ve boş. Hizmet edilmesi için birini çağırmaları gerek. Arka taraflarda çalan bir radyo, camlardaki sineklerin yorulmak bilmeyen vızıltısını örtemiyor. Pierre birkaç kez sesleniyor. Radyonun sesi kesiliyor. Gençten bir adam geliyor. Maria bu akşam şarap istiyor. Pierre de. Claire hiçbir şey içmeyecek. Judith de öyle.

"Hava ne güzel," diyor Maria.

Karşılık vermiyorlar. Judith salonda dolaşıyor ve duvarlardaki fresklere bakıyor. Hasat sahneleri. Yük arabalarının altında köpeklerle oynayan çocuklar. Bütün duvarlarda göz alabildiğine, buğdayların arasında, sade bir tören havasında ailece yenen yemekler.

"Sıcağın azalmaya başladığını anlamak için Judith'e bakmak yeterli," diyor Pierre.

Maria Judith'i çağırıyor, saçlarını düzeltiyor biraz. Judith zayıf, üzerinde küçük bir mayo var, çıplak. Saçı tarandıkça hafifçe yüzünü buruşturuyor.

"Senin gibi güzel olacak," diyor Claire.

"Bence de öyle," diyor Pierre. "Tıpkı sana benziyor."

Maria onu daha iyi görmek için kendinden uzaklaştırıyor biraz, sonra fresklerdeki buğdaylara doğru yolluyor onu.

"Güzel olduğu gerçek," diyor.

Maria şarap içiyor. Barın arkasındaki adam Claire'e bakıyor. Pierre içmiyor artık. Maria'nın sürahideki şarabı bitirmesini beklemeleri gerek. Ekşi ve ılık, kötü bir şarap bu. Ama Maria sevdiğini söylüyor.

"Bu akşam," diyor, "dışarıya çıkabiliriz. Otele gideriz, duş yaparız, üstümüzü değiştiririz ve çıkarız, olmaz mı? Otele varır varmaz Judith'i hemen bir kat hizmetçisine bırakırım. Olmaz mı?"

"Elbette," diyor Pierre.

Maria yeniden içiyor. Pierre sürahideki şarabın azalışını seyrediyor. Maria yavaş içiyor. Beklemek gerek.

"Ama sen yorgunsun," diye cevap veriyor Claire.

Maria birden şarap fazla gelmiş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Hayır, ben akşamları hiç yorgun olmam."

Barın arkasındaki adama işaret ediyor.

"Sabahtan bu yana, Rodrigo Paestra'dan yeni haber var mı?"

Adam düşünüyor ve anımsıyor. Bir katil.

"Öldü," diyor.

Elini kaldırıyor ve olmayan bir tabancayı şakağına dayar gibi yapıyor.

"Nereden biliyorsunuz?" diye soruyor Pierre.

"Radyodan, bir saat önce. Bir tarladaymış."

"Ne çabuk," diyor Maria. "Bu hikâyeyle sizi sıktığım için özür dilerim.

"Yine başlama, Maria."

"Bunu biliyordum," diyor Claire.

Maria şarabını bitirdi. Patron barın arkasına geçti yeniden.

"Gel, Maria," diyor Pierre.

"Karar vermeye zamanım olmadı," diyor Maria. "Bir rastlantıydı. Onu sınırda ormana bırakacaktık ve gece bir ırmağın kıyısında bekleyecektik. Ne korku ama. O gelmiş olacaktı. Kendini öldürmeden, sınıra ulaşması için gereken zamanı geçirmiş olsaydı, ardından bize ulaşmış olsaydı, hiç de kendini öldürmüş olmazdı."

"Onu unutmayı deneyemez misin?"

"Bunu istemiyorum ki," diyor Maria. "Aklımda yalnız o var. Birkaç saattir böyle, Claire."

Çıkıyorlar. Yük arabaları tarlalardan dönmeye başlamış. İşlerini erken bitirenler. Turistlere gülümsüyorlar. Yüzleri tozdan boz bir renk almış. Uyuyan çocuklar var.

"Jucar Vadisi güzeldir," diyor Claire. "Madrid'den yüz kilometre önce. Şimdi oraya giriyor olmalıyız."

Arabayı kullanan Pierre şimdi. Claire, Judith'i yanına istiyor. Maria ses çıkarmıyor. Claire, Judith'i tutuyor. Maria, köyden sonra bir kez daha, hemen uyuyor. Jucar Vadisi'ni görmesi için uyandırmıyorlar onu; Madrid göründüğünde uyandırıyorlar ancak. Güneş tam batmadı henüz. Buğdayların hizasında. Madrid'e, öngördükleri gibi güneş batmadan ulaşıyorlar.

"Ah, ne kadar yorgunum," diyor Maria.

"Bak, Madrid."

Bakıyor. Kent taştan bir dağ gibi, onlara doğru ilerliyor önce. Ardından bu dağın, güneşin oyduğu kara çukurlarla delik deşik olduğu ve ışığın pembe, bezgin bir günbatımı gibi olduğu boş aralıklarla bölünmüş, çeşitli yüksekliklerde dörtgen kütlelere ayrıldığı fark ediliyor.

"Ne kadar güzel," diyor Maria.

Doğruluyor, elleriyle saçlarını düzeltiyor, buğday deniziyle çevrili Madrid'e bakıyor.

"Ne yazık," diye devam ediyor Maria.

Claire birden arkasına dönüyor, sözcükler hakaret gibi çıkıyor ağzından:

"Neye?"

"Kim bilir. Güzelliğe belki de."

"Bilmiyor muydun?"

"Uyuyordum. Şimdi fark ediyorum."

Pierre, Madrid'in bu kadar uzaktan bile ne denli güzel olduğunu göstermek zorunluluğu duyarak hızını azaltıyor.

"Jucar Vadisi de güzeldi," diyor. "Uyanmak istemedin."

Otel gene dolu. Ama odaları ayrılmış.

Gözlerinden uyku akan Judith'e yemek yedirmeyi başarıyorlar.

Odalar gündüzün sıcağını koruyor henüz. Öyle olunca da duş iyi geliyor. Sıcak, suların derinliğine kadar kentin içine işlediği için, ılık, bol, uzun bir duş yapıyorlar. Tek başlarına yapıyorlar.

Claire odasında, yaklaşan gerdek gecesi için hazırlanıyor. Pierre, yatağına uzanmış, Maria'nın anısıyla gölgelenen gerdeği düşünüyor.

Odaları yan yana. Claire, bu gece zevkten bağıramayacak.

Judith uyuyor. Claire ve Maria birbirinden farklı geceleri için hazırlanıyorlar. Pierre'in aklında Verona anıları. Yatağından kalkıyor, odasından çıkıyor ve karısının kapısını vuruyor. Pierre, ölmüş aşkların sıkıcı tadını duyuyor. Maria'nın odasına girdiğinde, Maria'ya olan aşkının bu matemi içinde. Bilmediği ise, kendisinin neden olduğu Maria'nm yalnızlığı,

Maria'nın bu akşama taşıdığı bu yasın dokunaklı coşkusu.

"Maria," diyor.

Maria, onu bekliyordu.

"Sarıl bana," diyor Maria.

Maria'nın üzerinde, Pierre'in onun aşkına karşı işlediği kabahatin, onun iyi niyetine karşı işlediği suçun ve onun üzerindeki gücünün yeri doldurulamaz kokusu var, Maria'nın üzerinde aşkın sonunun kokusu var.

"Daha, daha sarıl bana," diyor Maria. "Pierre, Pierre."

Sarılıyor Pierre. Maria geri çekiliyor ve ona bakıyor. Judith uyuyor. Pierre bunu neyin izleyeceğini biliyor. Biliyor mu? Maria duvara doğru çekiliyor ve Pierre'e doğru ilerleyeceği yerde, her zamanki utanmazlığıyla sürekli ona bakıyor.

"Maria," diye ona sesleniyor Pierre.

"Evet." Maria da ona sesleniyor. "Pierre."

Önüne bakıyor, utanmış gibi yapıyor. Yine de korkuyla bağırıyor.

Pierre ona doğru ilerliyor. Bir parmağı dudaklarında Judith'i uyandırmamaları için işaret ediyor. Maria'nın yanında şimdi. Maria kendini bırakıyor.

"Sarıl bana, sarıl bana, n'olur, çabuk sarıl bana."

Pierre yeniden sarılıyor. Ve Maria gene, ağır ağır geri çekiliyor.

"Ne yapacağız?" diye soruyor Maria.

"Sen benim yaşamımdasın," diyor Pierre. "Yalnızca yeni bir kadınla yetinemem ben. Senden vazgeçemem. Bunu biliyorum."

"Bu, bizim öykümüzün sonu," diyor Maria. "Pierre, sonu bu. Bir öykünün sonu."

"Sus."

"Susuyorum. Ama, Pierre, bu son."

Pierre ona doğru yürüyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor.

"Emin misin?"

Maria öyle olduğunu söylüyor. Dehşet içinde Pierre'e bakıyor.

"Ne zamandan beri?"

"Yeni fark ettim bunu. Belki de çoktan."

Kapıya vuruluyor. Claire bu.

"Geciktiniz," diyor. Birdenbire sararıyor. "Geliyor musunuz?"

Geliyorlar.

Bir adam pistte dans ediyor, yalnız bir dans. Mekân dolu. Çok turist var. Adam iyi dans ediyor. Müzik, kirli ve çıplak döşemenin üzerindeki adımlarına eşlik ediyor. Çevresinde, üstünkörü dikilmiş, eski, cart renkli Çingene giysilerinin içinde kadınlar. Bütün öğleden sonra dans etmiş olmalılar. İşte bu, yaz ortasının aşırı yorgunluğu. Adam dansa ara verdiğinde orkestra *paso doble*'ler çalıyor ve adam bir mikrofonla şarkılar söylüyor. Yüzünü kimi zaman yapmacık bir gülümseme, kimi zaman da, insanları aldatan, baygın ve iç bulandırıcı bir aşk sarhoşluğunun maskesi kaplıyor.

Maria, Claire ve Pierre salonda, başkalarının arasında, başkaları gibi kalabalığın içinden bu dansçıyı seyrediyorlar.

MARGUERITE DURAS

BİR YAZ AKŞAMI ON BUÇUKTA

ROMAN

Marguerite Duras, geleneksel edebiyat öğelerinin önemini yitirdiği yapıtlar verdiğinden olsa gerek, birçoklarınca Yeni Roman akımıyla birlikte anıldı. Ama Duras romanları, oyunları ve senaryolarıyla her zaman Fransız edebiyatının en kendine özgü yazarlarından biri olarak kaldı. Yazarın okuru daha ilk satırlarıyla büyüleyen, alıp götüren ***Bir Yaz Akşamı On Buçukta*** adlı bu unutulmaz romanı, insan yaşamı ve aşkın en dokunulmaz bölgelerine gözüpek bir biçimde giren bir yapıt. Bitmekte ve başlamakta olan aşkların, kesişen yazgıların, acı veren gerilimlerin yaşandığı kısa bir tatilin öyküsü. Büyüsünü yitiren bir birlikteliğin, bir aşk cinayetinin romanı. Yaz mevsimi, Akdeniz, uykusuz geceler, sıcak ve alkolün nerdeyse birer roman karakteri olarak yer aldığı *Bir Yaz Akşamı On Buçukta*, film izlerce

ENT VAN GOGH

ISBN 978-
9 789750 707995
http://www.canyayinlari.com

V İÇİNDEDİR
8,00 YTL